SPORT

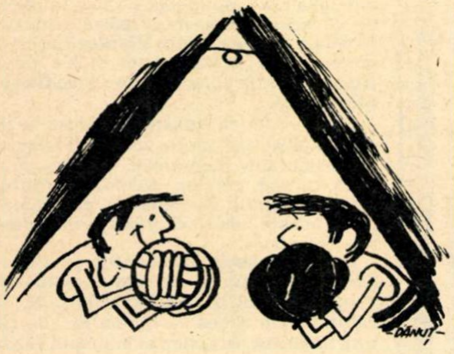

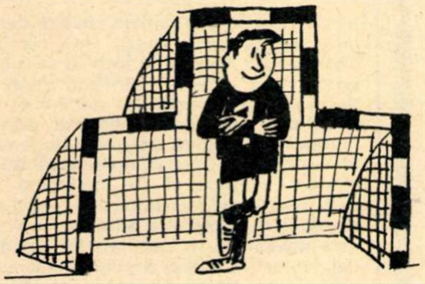

PE URMELE LUI PENCIU...

Mulți dintre cititorii revistei noastre urmăresc cu interes intrecerile campionatelor republicane de rugbi, care se dispută între echipe cu XV jucători, dar puțini, se pare, sînt aceia care au auzit sau știu cîte ceva despre «mezinii» acestui sport, rugbi-ul în VII și în X. In asemenea condiții, cîteva cuvinte de... cunoștință sînt, credem, binevenite.

Scopul rugbi-ului în VII este acela de a oferi posibilitatea practicării acestui joc de la o vîrstă fragedă, fără a influența negativ asupra dezvoltării normale a practicanților, adică a copiilor, în același timp ei putînd să-și însușească unele elemente de bază ca pasa, repliajul, mișcarea în teren, purtarea balonului, fenta de pasă etc... În linii generale cam același scop îl are și rugbi-ul în X, urmărind totodată și existența unei trepte intermediare către cel în XV.

Pornind de la aceste premize, Comisia municipală București de rugbi a întocmit regulamente adecvate și a organizat, începînd de anul trecut, un campionat, care a reunit la start echipele bucureștene de copii. Considerînd că inițiativa are darul de a crea noi condiții de dezvoltare acestui sport, antrenorii unor cluburi ca C.S.S., Şc.Sp. nr. 2 și Steaua au grupat în jurul lor elemente dotate, capabile, în perspectivă, de bune performanțe în această ramură sportivă.

Formațiile amintite mai sus sînt, de altfel, fruntașele acestor campionate, iar antrenorii lor (N. Vizitiu și D. Dinulescu – C.S.S., Mariana Lucescu – Şc.Sp. nr. 2, I. Fodor – Steaua) manifestă un deosebit interes în pregătirea elevilor lor. Urmărind unele antrenamente sau meciuri, i-am remarcat pe Sandu Mihai, Ștefan Petre, Puiu Romulus și Leonida Dicescu (C.S.S.), Dan Mihăilescu, Adrian Păunescu și Gelu Vingilă (Şc.Sp. nr. 2), copii cu o mare pasiune pentru acest sport, care se pregătesc cu sîrguință să devină buni rugbiști.

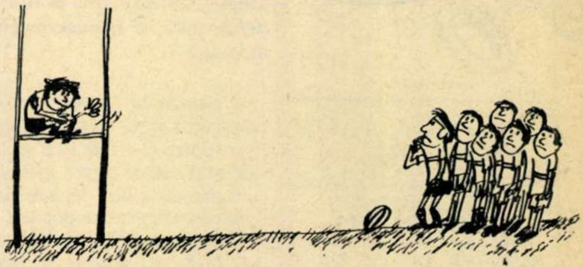

DUMITRU NEGREA

GHIDUL „EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII"

● **Echipajul «Flăcări nestinse»**, alcătuit numai din fete (eleve ale Școlii generale din Călani — Hunedoara) ne comunică planul viitoarelor sale explorări, în cuprinsul munților Apuseni. Un plan pe cît de ispititor, pe atît de dificil. Cele zece cutezătoare își propun să refacă drumul pe care l-au urmat cetele lui Ion Lucaciu — iobag de pe valea Mureșului — care in 1784 s-a răsculat împotriva împilării «domnilor». Urmînd itinerarul fixat, expediția va străbate 40 de localități din Țara Zarandului, încheindu-l la Alba Iulia, în fața monumentului neînfricaților eroi ai libertății — Horia, Cloșca și Crișan. Urăm echipajului drum bun și succes deplin în cercetările pe care le va întreprinde asupra acestui capitol al istoriei luptelor pentru libertate.

● **Oprea Constantin,** căpitanul echipajului «Pescărușul» de la Școala generală nr. 22 din Brăila ne cere să-i indicăm un traseu în munții Vrancei «care să nu fie parcurs de nici o altă expediție».

Dragă Oprea, un astfel de traseu nu credem că poate exista în frumoasa Țară a Vrancei, pentru că ea va fi străbătută anul acesta, în lung și în lat, de peste 80 de echipaje ale concursului «Expedițiile Cutezătorii».

Orice itinerar poate fi inedit și voi, dragi cercetători, puteți descoperi, pe parcurs, o seamă de taine care vă vor îmbogăți cunoștințele. Deci, pășiți cu încredere și voioșie pe itinerarul pe care l-ați ales!

● **Alexandra Sava,** din clasa a VII-a B a Școlii generale nr. 28 din Bacău, căpitanul unei expediții care-și propune să cerceteze folclorul bănățean, ne întreabă care sînt îndatoririle ei în cadrul echipajului ce-și va lua startul în curînd.

Căpitanului — primul ajutor al profesorului comandant — îi revine sarcina de a urmări îndeaproape realizarea, zi de zi, etapă de etapă, a planurilor expediției. El controlează îndeplinirea sarcinilor ce revin fiecărui membru din echipaj, fiind, personal, prin tot ce face, exemplu mobilizator pentru toți coechipierii săi. Îl ajută pe profesorul-comandant în organizarea unei bune gospodăriri a taberei. Evident, căpitanul trebuie să fie foarte bine documentat asupra problemelor ce vor fi studiate de echipaj, pentru a putea sprijini îndeaproape pe fiecare dintre coechipieri (fie el geologul, botanistul sau fotograful expediției). Și n-ar strica să arate că știe să fie și un îndemînatic bucătar...

● **Petre Tiriplică,** elev în clasa a VII-a a Școlii generale din comuna Crasna, județul Gorj este îngrijorat, deoarece încă nu știe dacă i s-a aprobat înscrierea...

Dragă Petrică, nu-i motiv să ai temeri: Consiliul județean al Organizației pionierilor Gorj ne-a trimis lista echipajelor înscrise în concurs, printre care figurează și echipajul «Constantin Ivănuș» de la Școala Cărpiniș din comuna Crasna. Plecarea este programată, la 1 august, în munții Parîng. Drum bun și spor nic!

● Pioniera **Carmen Iancu,** secunda echipajului «Omega '72» de la Școala generală nr. 6 din Tulcea ne scrie, printre altele: «Cum obiectivul principal al expediției noastre este acela de a colecționa cît mai multe obiecte (războaie de țesut, carpete, mileuri etc.), vă rugăm să ne comunicați dacă le putem depozita în anumite puncte, de unde, ulterior, le va aduna o mașină a noastră»...

Dragă Carmen, trebuie să știi că la acest concurs nu se pune bază pe cantitate, ci pe calitate. Nu are rost să fie colecționate obiectele care n-au o valoare muzeistică (vezi articolul «Căutătorii de comori» publicat în nr. 13 al revistei «Cutezătorii»).

În nici un caz echipajul nu poate avea mai mult de unsprezece membri, inclusiv conducătorul.

● Mai mulți pionieri din Sibiu, care vor pleca în cursul lunii august în munții Semenicului, ne roagă să le dăm cîteva sfaturi privitoare la așezarea taberei.

Locul de tabără va fi ales pe un teren neted, mai înalt, ferit de vînt și de apele ce se pot scurge de pe povîrnișuri. E bine să ne ferim de a stabili adăpostul pe malul de jos al rîului ori la poalele unei pante. Riscăm să fie inundat, în cazul cînd plouă abundent, peste noapte. Așa au pățit, anul trecut, «Temerarii Argeșului» de la Școala generală nr. 10 Pitești care și-au văzut corturile «inundate» de șuvoaie, datorită așezării lor nepotrivite.

Trebuie să evitați, de asemenea, instalarea corturilor la poalele unor pante încărcate cu grohotiș, deoarece se pot produce avalanșe de pietre.

Corturile vor fi bine ancorate pentru a nu fi doborîte de vînt, în cazul cînd peste noapte are loc o furtună. Sacii de dormit vor fi așezați pe un strat de iarbă uscată.

COMANDANȚILOR DE ECHIPAJE, CARE NE SOLICITĂ SĂ LE TRIMITEM OGLINZILE ȘI ECUSOANELE RESPECTIVE, LE PRECIZĂM: REVISTA «CUTEZĂTORII A TRANSMIS, LA TIMP, CONSILIILOR JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR TOATE MATERIALELE NECESARE. IN CONSECINȚĂ, ADRESAȚI-VĂ ACESTOR FORURI.

A.L.

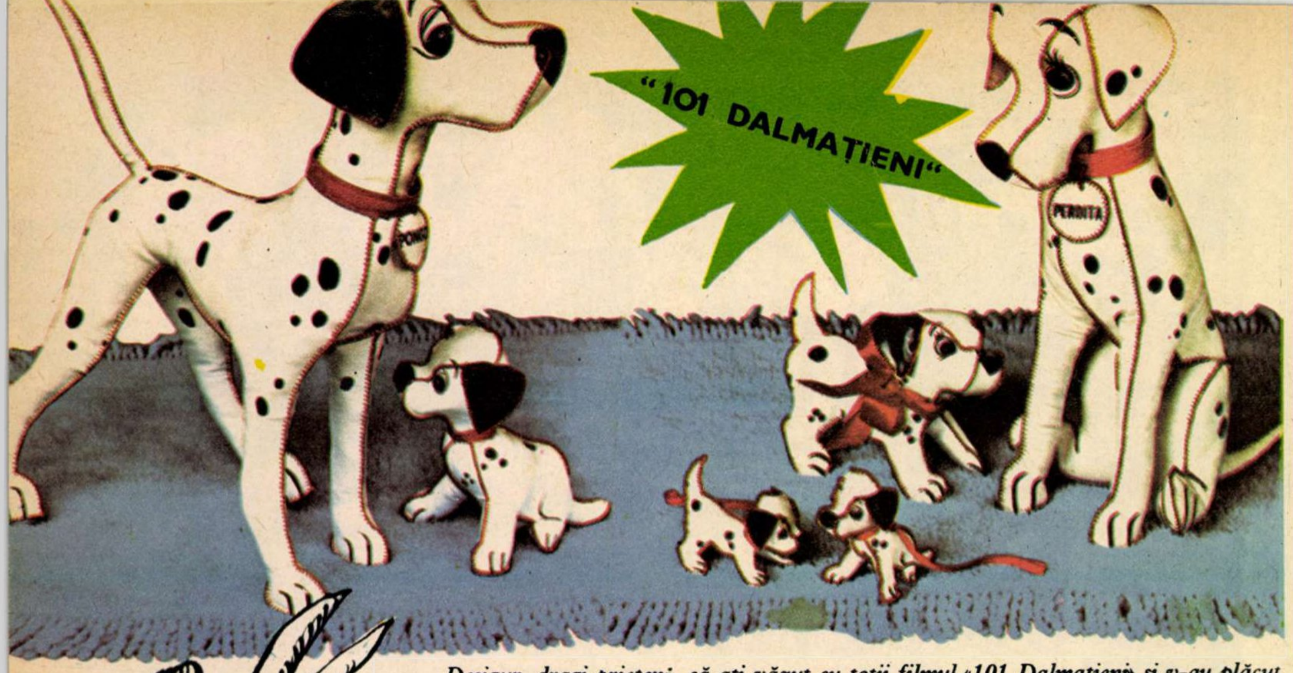

Desigur, dragi prieteni, că ați văzut cu toții filmul «101 Dalmațieni» și v-au plăcut mult eroii lui — cățeii. Iată, vă prezentăm acum cîteva modele de... Dalmațieni pe care-i puteți confecționa și voi, din material plastic, din postav, din fetru subțire etc.

Regretăm că nu avem la îndemînă o schiță după care să vă scoateți direct modelul. Dar, cu puțină fantezie și pricepere, observînd că modelele sînt prezentate în diverse poziții, veți izbuti să vă faceți singuri tiparele. Coaseți apoi părțile componente ale corpului, umpleți-le cu vată, avînd grijă ca vata să fie îndesată foarte bine. Urmează cusătura definitivă, de încheiere. Bulinele le aplicați din fetru negru sau material plastic (vezi modelele).

SFATUL MEDICULUI

PRIMUL AJUTOR IN CAZ DE HEMORAGIE

Viața rănitului depinde adeseori de rapiditatea și corectitudinea ajutorului acordat. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să dăm o poziție cît mai ridicată regiunilor rănite, în felul acesta evitînd pierderea de sînge.

În hemoragii mari vom apăsa cu degetele, mai sus de rană, artera lezată. După aceea punem pe încheietura de deasupra rănii un sul de stofă sau pînză și — dacă e vorba de braț sau de picior — îndoim membrul din încheietură, fixîndu-l în această poziție.

În hemoragii mai ușoare, după 8—10 minute de apăsare, pe locul hemoragiei se formează un chiag, peste care putem pune un pansament compresiv.

Puncte de apăsare: pentru oprirea unei hemoragii la cap, apăsați artera tîmplei; pentru oprirea hemoragiei la față, apăsați pe marginea fălcii de jos; în hemoragii la tîmplă, apăsați artera gîtului; în caz de hemoragie la mînă, apăsați cele două artere ale antebrațului. Apăsați artera la subsuoară spre a opri hemoragia brațului.

În hemoragia din nas, aplecați pe spate capul bolnavului, desfăceți-i gulerul, cravata și introduceți în nas un tampon de tifon steril. Strîngeți-i apoi nările cu degetele 5—6 minute, în care timp bolnavul va respira pe gură.

LEȘIN

Culcați-l pe cel leșinat cu capul mai jos decît restul trupului (dacă este palid la față). Îndepărtați-i pe cei din jur, pentru ca accidentatul să aibă aer. Desfaceți gulerul și cordonul. Dacă se află într-o încăpere, deschideți ferestrele. Frictionați-l pe mîini și pe picioare, stropiți-l cu puțină apă rece. Puțin amoniac plimbat pe la nas îl trezește imediat. Cînd s-a trezit, i se va da un ceai cald.

În caz de congestie a creierului, bolnavul are fața roșie. Îl vom așeza într-un pat cu capul mai ridicat decît restul trupului. Îi punem apoi la cap o pungă cu gheață sau comprese reci.

Dr. GH. M. GHEORGHE

Dragi prieteni, mai întîi țin să le mulțumesc tuturor corespondenților care au contribuit la realizarea numărului 24 al revistei «Cutezătorii», dedicat **Zilei pionierilor.** Voluminoasa corespondență primită la redacție cu acest prilej, ne-a relevat prozatori talentați, precum **Matei Vișniec** (pe care-l apreciem în același timp și ca poet), **Bogdan Pruia** și vechiul meu amic **Gheorghe Truță.**

Pentru rubrica noastră «Pionier în fiecare clipă», mulți dintre voi ne-ați relatat și semnalat fapte pionierești, fapte ce dovedesc curajul, cinstea, demnitatea, perseverența, spiritul de inițiativă, devotamentul — aceste minunate însușiri, de adevărați cutezători.

Revista noastră va publica în continuare asemenea grupaje de fapte pionierești demne de titlul, diploma și insigna «Cutezătorul». De aceea vă rugăm pe voi, cititorii noștri să ne scrieți și în timpul vacanței de vară despre faptele voastre deosebite, ale colegilor voștri. Atenție însă! Tot ceea ce ne relatați trebuie să aibă la bază faptul autentic, verificat, confirmat de conducerea școlii sau unității de pionieri, prezentat amănunțit. Fac această mențiune pentru că am primit de la cîțiva corespondenți și relatări neadevărate, inventate. Trebuie să ne înțelegem: una este fapta adevărată, prezentată sub formă de reportaj, informație, știre etc. și altceva este povestirea în care lași loc imaginației, fabulației. Închei cu rugămintea, adresată tuturor corespondenților revistei, să ne trimită reportaje, anchete, interviuri, informații despre activitățile pe care le organizați în timpul vacanței de vară. Vă cer promptitudine, exactitate, redactare îngrijită a materialelor pe care le trimiteți. Și nu uitați: dacă se poate să fie însoțite de fotografii.

Tuturor, vacanță bogată în bucurii, activități cît mai frumoase și... condeie harnice!

Pix

EMIL ȘI BLITZ ÎN ANCHETA

DESPRE „MĂRUNȚIȘURI" IMPORTANTE

Vineri, 2 iunie 1972. La magazinul «Romarta copiilor» facem, împreună cu alți clienți, turul standurilor. Ca un magnet, unul din raioanele de tricotaje este asaltat de toate mamele aflate în magazin. Pe bună dreptate. Jachetele din fibre de poliester cu dungi viu colorate (practice și frumoase) sînt «rarități» oferite, uneori, de fabrica «Tricodava» din București.

— Fii atent, Emile, a apărut o nouă uniformă! Jachete de bumbac mov, costume de baie mov, pantaloni de vară, bineînțeles tot mov și...

— Nu-i uniformă, ci UNIFORMITATE, ceea ce e cu totul altceva.

— Că bine zici. Privește și sandalele,

La «Romarta copiilor» am găsit, zile în șir, standuri acoperite cu coli de hîrtie. ▼

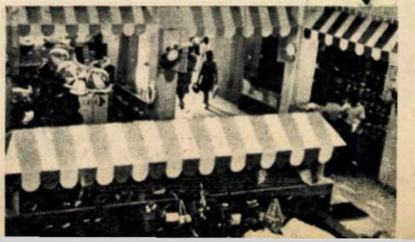

Florența Sîrbu, Băilești. *«Am și început să mă plictisesc în vacanță. N-am frați, n-am surori, părinții pleacă dis-de-dimineață la lucru. Eu ce să fac? Mai citesc, mai îmi fac de lucru cu pisica, dar mă simt tare singură. Și mai este atît pînă voi pleca cu părinții la munte...»*

Ți-am citit de mai multe ori lunga ta scrisoare și mai că-mi vine să cred că vrei să glumești. Chiar nu ai ce face în vacanță? Mie-mi vin o mie de gînduri pe zi. Rămîi singură acasă, zici. Foarte bine! Eu, să fiu în locul tău, în primul rînd aș face «lună» casa și curtea. (Să vezi ce s-ar bucura mama ta!) Apoi, mulțumită de hărnicia mea, aș pleca, împreună cu alți copii, la rîu, în pădure, la culesul fructelor de pădure, aș organiza strașnice jocuri cu prietenii, întreceri, mici serbări. Ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să mă duc și pe la cooperativa agricolă să-i mai ajut pe părinți la treabă. Te-ai interesat la școală să vezi ce activități a organizat unitatea de pionieri? Să vezi, nici n-ai să știi la ce să te oprești mai curînd...

Mariana Mănescu, Dobrița, județul Gorj. *Este, într-adevăr, o performanță să ai 42 de găinușe, să le dai fiecăreia cîte un alt nume, să le recunoști, și cu ochii închiși, cum spui tu! Sînt sigură, le și îngrijești, ca o harnică gospodină. Te felicit pentru frumoasele rezultate obținute la învățătură.*

FAPT AUTENTIC

Maria Sandru, comuna Mehadica, județul Caraș-Severin *și* **Florența Aragea, comuna Cataloi, județul Tulcea.** *Invitațiile voastre de a vă vizita în vacanță m-au bucurat mult. Plimbările promise, excursiile proiectate mă ispitesc deopotrivă. Trebuie să vă spun însă că mi-ar fi imposibil să răspund tuturor invitațiilor prietenelor mele. Și-apoi, voi pleca în tabără la mare și într-o expediție «Cutezătorii». Aștept să-mi trimiteți fotografii și cît mai multe vești îmbucurătoare despre felul cum vă distrați.*

Olguța

PRIN PĂDURI ȘI POIENIȚE

ORIZONTAL: 1. Bardul de la Mircești, autorul poeziei «Dumbrava roșie». 2. Creangă pentru... Eminescu! — Arborele din Borzești. 3. Stă pe malul apei — Vîrf de abanos — Soarele... palmierilor! 4. Munte din masivul Făgăraș — Cui fără... floare! 5. Frunze de molid — Prenumele unui mare patriot român care și-a găsit adăpost în mijlocul codrului, atunci cînd era urmărit de asupritori. 6. Calitatea lemnului — Vîrf de sînger! 7. Vîrf de gorun! — Bun pentru om... și urs. 8. Bune pentru veverițe. — Prin ei rădăcina absoarbe apa cu sărurile minerale. 9. Vîrf de carpen! — Diminutivul unui arbore cu lemnul alb și tare înrudit cu paltinul. 10. Fabulist al antichității, autor al fabulei «Vulpea și pădurarul» — Păsări răpitoare, care preferă pădurea.

VERTICAL: 1. Codrii lui Eminescu. — Fructul afinului (pl.) 2. Arbore cu frunze aciculare întîlnit în munții Ceahlău, Ciucaș — Caracterul leului din povestirea «Vrăjitorul din OZ». 3. Fiind băiet, păduri cutreiera. 4. Tulpină de anin! — Plantă ierboasă cu tubercule comestibile. 5. Soc și scoruș! — Arbust întîlnit în pădurile din lunci, cu ramurile roșii — vineții, de unde i se trage și numele. 6. Agent de legătură! — Pe jumătate ațoasă! — Vîrf de teișor! 7. Pădurea din opera lui Zaharia Stancu — Arbore care crește în pădure cu fructe mici și acre. 8. La marginile Dejului! — Pană de despicat lemne. — Fructele unor pomi din pădure și din livezi. 9. Nu-i des — Liniștit. 10. Țară din Asia bogată în petrol. — Plante cu rizomi cunoscute și sub numele de stînjenei.

Prof. Teodora MIJA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2				■						
3					■			■		
4						■			■	
5				■						■
6	■							■		
7		■		■			■			
8						■				
9			■							
10					■					

DOUĂ JOCURI DE TABĂRĂ

UNDE-I MINGEA?

Pionierii care participă la acest joc se așază în cerc, lipiți unul de altul și țin mîinile la spate. Unul dintre jucători intră în mijlocul cercului. Ceilalți își trec, de la unul la altul, pe la spate, o minge de ping-pong fără ca cel din mijloc să observe. Jucătorul din mijloc trebuie să ghicească la cine se găsește mingea. Cel indicat trebuie să întindă mîinile înainte și dacă mingea se găsește la el, trece la mijloc. De asemenea, în cazul în care în timpul trecerii mingii din mînă în mînă, un jucător o scapă jos, el trebuie să treacă în locul jucătorului din mijloc.

HORA

Se desenează un cerc mare pe pămînt. Jucătorii se așază în jurul cercului și se prind de mîini. La semnalul arbitrului, toți jucătorii merg în horă spre dreapta sau spre stînga. La un al doilea semnal, jucătorii lărgesc hora fără să-și desprindă mîinile, căutînd să-i tragă pe ceilalți jucători în interiorul cercului. Jucătorul care pășește peste linia cercului trebuie să iasă din joc. Jocul se reia apoi și continuă atît timp cît dimensiunile cercului permit jucătorilor să se prindă de mîini. Se poate desena în interiorul cercului mare și unul mic și atunci în final pot rămîne trei sau patru jucători care sînt declarați învingători.

RĂSPUNSUL LA ENIGMA DIN NUMĂRUL TRECUT «CUTIA CU CHIBRITURI»

Schimbul de mesaje s-a făcut prin restituirea altei cutii de chibrituri. Greșeli: individul cu ochelari fumurii nu întrebase alte persoane dacă posedă un bilet în plus; a folosit bricheta; nu a mutat cutiile dintr-o mînă în alta, fiind nevoit să restituie, în mod nepractic, cutia sa pe care o avea în aceeași mînă în care ținea bățul aprins.

DORESC SĂ CORESPONDEZE

ELENA M. STANCIU și ELENA I. TRANDAFIR, comuna Ciorani, județul Prahova; JENI PĂTRAȘCU, clasa a VII-a B, Școala generală nr. 2, Fetești, județul Ialomița; DOINA OPRIȘAN și RODICA IȘAC, comuna Însurăței, județul Brăila;

Cutezătorii 26

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
EMIL PETROVICI

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B.-BOX 2001»

---

un singur model în toate vitrinele — universalul «Sport».

— Ei, nu te descuraja. Hai, băiatule, și pe bătrînul Lipscani. Cine știe? Multitudinea magazinelor o să ne ofere totuși altceva.

Acestea fiind zise, am parcurs și micile magazine, înghesuite, prost iluminate și neaerisite, unde am găsit aceleași și aceleași mărfuri de anul trecut și de mulți ani în urmă.

— Stai puțin: «50 de magazine într-unul singur», adică magazinul universal «Victoria». Să știi că aici o să găsim chiar și exponate de la cel de al V-lea Pavilion de mostre.

— Ce e drept, e drept, standurile sînt încărcate. Dar aceeași gamă de culori și modele ca pretutindeni.

— În fine! Hai și la «Trei ursuleți».

— De ce n-or fi cozi aici? N-or fi avînd marfă?

— Tu nu vezi? Sînt doi, trei vînzători la standurile mai aglomerate.

În magazinul «Trei ursuleți»

Și, în standuri, trebuie să știți, este marfă multă, variată și, mai ales, atractiv prezentată.

Se ridică o întrebare: care sînt motivele că propunerile făcute de comerț, încă de anul trecut, la cel de al V-lea Pavilion de mostre, care ne-a încîntat cu exponatele sale și, în care ne-am pus nemărginit de multe speranțe, nu sînt prezente în standuri?

Din aproape în aproape...

De ce aceste absențe în inventarul mărfurilor pentru copii? Am încercat să ajungem nu la cauze, dar măcar la niște explicații.

I-am făcut o vizită tovarășei Nadia Alexandrescu, director comercial la Întreprinderea de Stat «Romarta», care după ce ne-a arătat lungi liste cu articole pentru copii, rămase în restanță, ne-a spus în continuare:

— Din cele 48 de modele de rochițe alese la cel de al V-lea Pavilion de mostre, ne-au fost confirmate de industrie 12 modele și în final ne-au fost livrate doar... 2 modele! și acestea de la un singur furnizor — «Fabrica de confecții» din Craiova. Iar fabrica «Mondiala»-Satu Mare, fabricile din Călărași, Botoșani, Iași și multe altele nu s-au ținut de cuvînt de loc!

Lăsînd gluma la o parte, situația devine supărătoare fiindcă — surprinzător — magazinele sînt pline cu mărfuri, dar puține pe gustul micului client și cu atît mai puține pe măsura lui.

Ne-am gîndit pe dată că numai un furnizor ne poate dezvălui aceste neplăceri comerciale. Și iată-ne sus, în dealul Cotrocenilor, la Centrala industrială de confecții și tricotaje București:

Reținem răspunsul tovarășei inginer Odette Mihăiescu, de la secția de creație:

— Situația se va remedia. În iulie se fac din nou contractări pentru ... 1973!

Slabă mîngîiere.

Iată dar că, la sfîrșitul acestei investigații, ne adresăm Ministerului Comerțului Interior și Ministerului Industriei Ușoare rugîndu-le să găsească o modalitate de rezolvare și pentru «mărunțișurile» acestea atît de importante pentru copii.

ELENA FUNDULEA

În tabără, în excursie, nu renunțați la sandalele «Sport», pare să ne spună fața zîmbitoare a vînzătorului, fiindcă... altele tot nu se găsesc!

Iată și «urmările» unei perechi de pantofi cu numere diferite!

Misterul Roboților 14.

DESENE: Radu Marian

REZUMAT: DUPĂ O LUNGĂ LUPTĂ CÎT O ZI DE VARĂ, TIRISTOR ȘI ZLOP CAD ÎN MÎINILE ROBOTULUI NEGRU. CAD ÎNSĂ NUMAI EI. NU ȘI LIȚĂ! ACESTA INTERVINE VIJELIOS ȘI-I SALVEAZĂ. TIRISTOR DISTRUGE TABLOUL DE COMANDĂ. NICI UN ROBOT NU SE VA MAI PUTEA MIȘCA. VĂZÎNDU-SE FĂRĂ AJUTOARE, ROBOTUL NEGRU DISPARE... DAR SURPRIZĂ... DISPARE CA UN HERIAN...

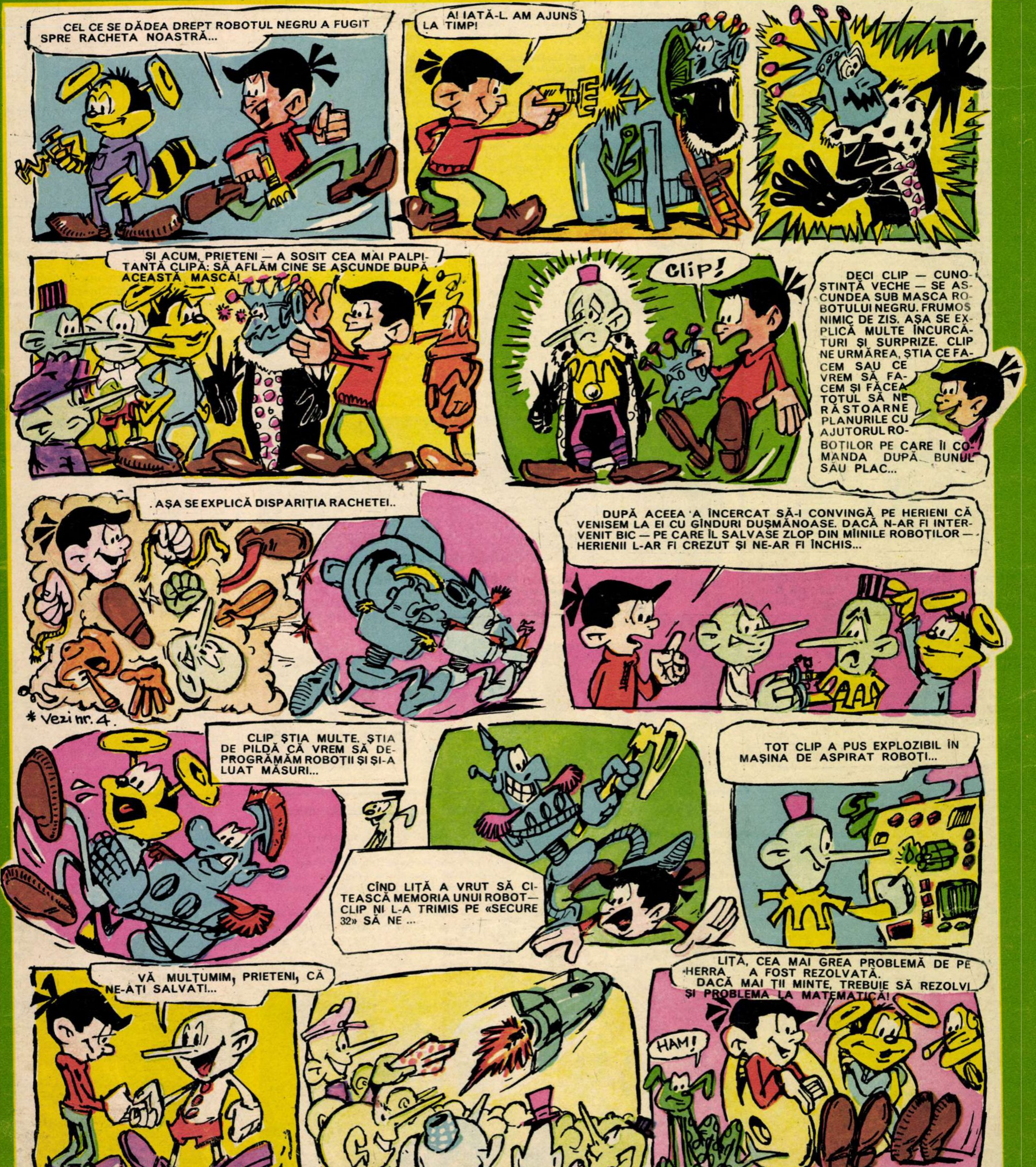
CEL CE SE DĂDEA DREPT ROBOTUL NEGRU A FUGIT SPRE RACHETA NOASTRĂ...
A! IATĂ-L. AM AJUNS LA TIMP!
ȘI ACUM, PRIETENI — A SOSIT CEA MAI PALPITANTĂ CLIPĂ: SĂ AFLĂM CINE SE ASCUNDE DUPĂ ACEASTĂ MASCĂ!
Clip!
DECI CLIP — CUNOȘTINȚĂ VECHE — SE ASCUNDEA SUB MASCA ROBOTULUI NEGRU. FRUMOS NIMIC DE ZIS. AȘA SE EXPLICĂ MULTE ÎNCURCĂTURI ȘI SURPRIZE. CLIP NE URMĂREA, ȘTIA CE FACEM SAU CE VREM SĂ FACEM ȘI FĂCEA TOTUL SĂ NE RĂSTOARNE PLANURILE CU AJUTORUL ROBOȚILOR PE CARE ÎI COMANDA DUPĂ BUNUL SĂU PLAC...
. AȘA SE EXPLICĂ DISPARIȚIA RACHETEI..
* Vezi nr. 4.
DUPĂ ACEEA A ÎNCERCAT SĂ-I CONVINGĂ PE HERIENI CĂ VENISEM LA EI CU GÎNDURI DUȘMĂNOASE. DACĂ N-AR FI INTERVENIT BIC — PE CARE ÎL SALVASE ZLOP DIN MÎINILE ROBOȚILOR — HERIENII L-AR FI CREZUT ȘI NE-AR FI ÎNCHIS...
CLIP ȘTIA MULTE. ȘTIA DE PILDĂ CĂ VREM SĂ DEPROGRAMĂM ROBOȚII ȘI ȘI-A LUAT MĂSURI...
CÎND LIȚĂ A VRUT SĂ CITEASCĂ MEMORIA UNUI ROBOT — CLIP NI L-A TRIMIS PE «SECURE 32» SĂ NE ...
TOT CLIP A PUS EXPLOZIBIL ÎN MAȘINA DE ASPIRAT ROBOȚI...
VĂ MULȚUMIM, PRIETENI, CĂ NE-AȚI SALVAT!...
LIȚĂ, CEA MAI GREA PROBLEMĂ DE PE HERRA A FOST REZOLVATĂ.
DACĂ MAI ȚII MINTE, TREBUIE SĂ REZOLVI ȘI PROBLEMA LA MATEMATICĂ!
HAM!

Sfîrșit

108

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

27

JOI, 6 IULIE 1972, ANUL VI (250),
16 PAGINI, 1 LEU

Biblioteca mu
Tîrgu-Mureș

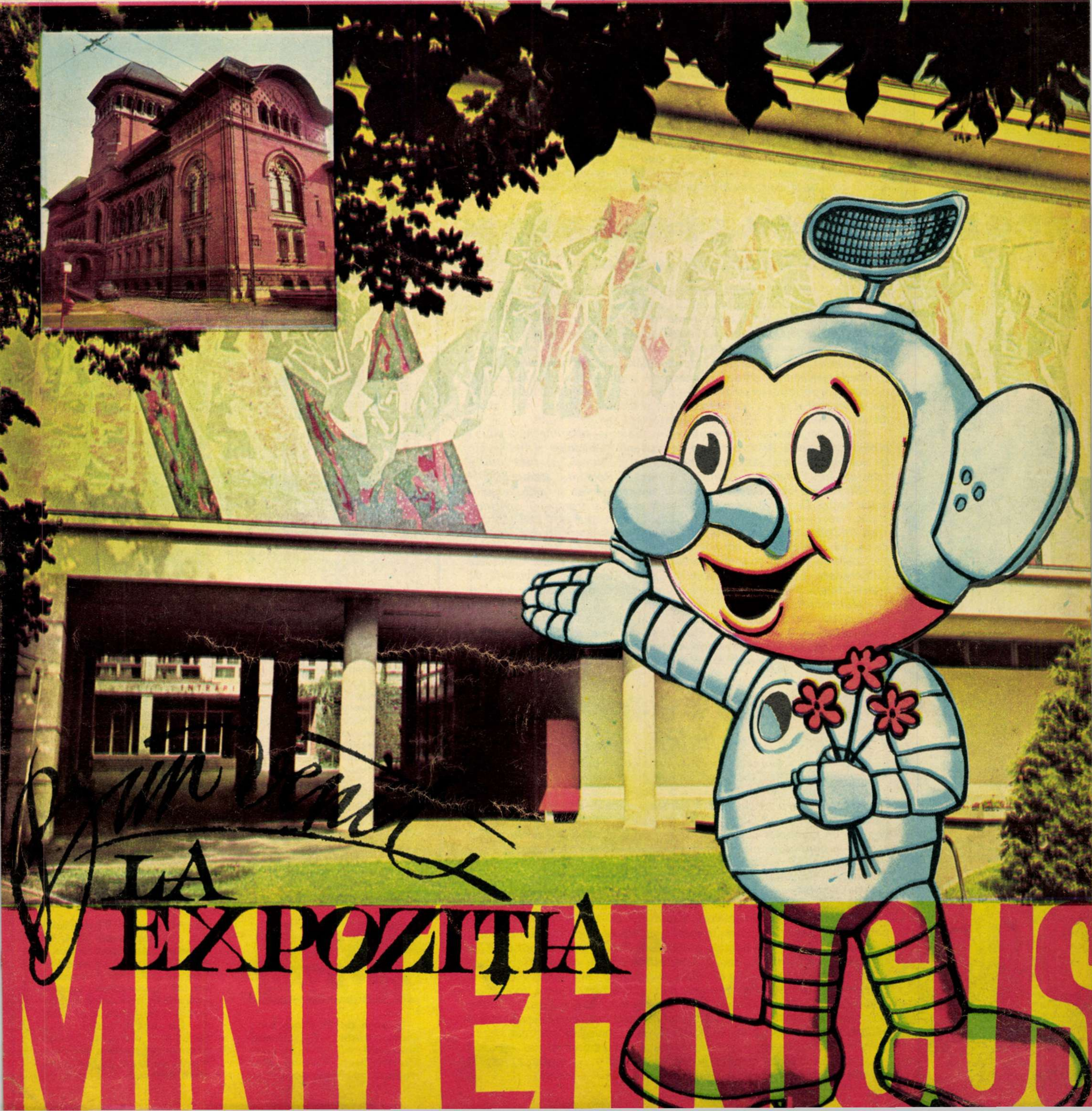

LA EXPOZIȚIA MINITEHNICUS

DELEGAȚI LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A P.C.R.

Bătălia cu timpul

Printre comuniștii cărora conferința extraordinară a organizației județene Prahova a P.C.R. le-a încredințat mandatul de a-i reprezenta la Conferința Națională a P.C.R., se află și maistrul rectificator Dan Ion de la Uzina Mecanică Cîmpina.

Muncitorii care lucrează în această uzină, considerată sculăria industriei de petrol, îl cunosc ca pe un om inimos, ca pe unul dintre cei mai buni specialiști. Din 1938, de cînd lucrează în uzină, Dan Ion a reușit să cunoască fiecare utilaj, fiecare hală, fiecare om. Pentru calitățile sale de bun organizator, de om exigent, intransigent față de lipsuri și nespus de omenos este iubit de toți oamenii din uzină. Deseori, tinerii merg să-i ceară sfatul, ca unui părinte. Sute de foști ucenici, azi muncitori de nădejde, pe care i-a ajutat să se califice, îl socotesc drept un adevărat îndrumător în muncă și în viață.

Comunist încercat, participant activ la toate marile transformări revoluționare petrecute în țară după 1944, Dan Ion este unul din milioanele de fii harnici și hotărîți ai patriei, care au pornit marea bătălie cu timpul, pentru ceea ce și-a propus întreaga țară: realizarea cincinalului în patru ani și jumătate.

* * *

O viață închinată omului

Medicul emerit, vicepreședintele Academiei de științe medicale, rectorul Institutului de medicină și farmacie din Tîrgu-Mureș, profesorul dr. docent Csögör Lajos, desemnat de comuniștii județului Mureș să-i reprezinte la Conferința Națională a partidului, este una dintre personalitățile proeminente ale științei și, în egală măsură, un mare prieten al pionierilor. Între laboratorul de cercetări, amfiteatrul universitar și clinica de specialitate, între atîtea ceasuri de veghe în bibliotecă nu pregetă niciodată, în pofida celor peste 60 de ani ai săi, să primească vizitele copiilor sau să meargă el însuși, ca oaspete drag și de înaltă onoare, într-o expoziție pionierească, la o adunare de detașament sau de unitate.

«Nimic din ceea ce e tineresc nu mi-e străin» — obișnuiește să spună profesorul a peste 20 de promoții de studenți mediciniști și farmaciști, iar noblețea dăruirii, pasiunea cunoașterii și a muncii, insuflată tuturor celor din jur, încrederea în viitorul luminos al României socialiste, sînt tot atîtea probe elocvente ale crezului său în puterea și în frumusețea anilor noștri. De altfel, tocmai în numele puterii și frumuseții specifice acestor ani, în numele marilor posibilități de afirmare create astăzi tineretului din patria noastră, vechiul militant al mișcării muncitorești, Csögör Lajos, nu încetează să-i sprijine pe tineri în eforturile lor de a dobîndi prin puterea muncii și a comportamentului model o înaltă demnitate cetățenească. De aceea, comunistul Csögőr Lajos este nedespărțit de tineret; tinerii îl caută, îl vizitează, îi împărtășesc din idealurile lor. Dar tineretul, pionierii îndeosebi, vin la savantul Csögőr Lajos și în calitate de... colaboratori științifici. De peste 20 de ani, omul de știință din Tg. Mureș efectuează cercetări intense și sistematice în problema profilaxiei cariei dentare, iar examinarea copiilor l-a dus la concluzia că fluorizarea apei potabile este o metodă excelentă prin care poate fi combătut acest flagel.

* * *

Puterea exemplului

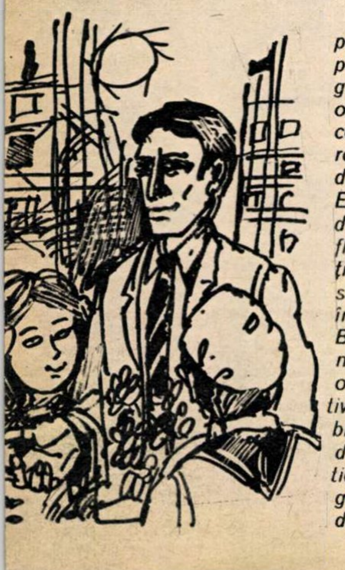

Pe primarul noului oraș Tg. Bujor, pionierii îl cunosc bine. Este firesc, pentru că Gheorghe Ciucă e permanent printre oameni, e acolo unde se pune o cărămidă sau se înalță un bloc, acolo unde spicul auriu așteaptă grăbit mirosul de pîine caldă. Este peste tot unde se aștern fapte pe harta orașului. Comunistul Gheorghe Ciucă este și un foarte bun prieten al copiilor, un comunist cu care aceștia ar vrea să se asemene. În numeroasele întîlniri cu pionierii, Gheorghe Ciucă le vorbește simplu și direct despre preocupările Comitetului orășenesc de partid și ale Comitetului Executiv al Consiliului Popular orășenesc pentru dezvoltarea orașului, despre perspectivele lui în actualul cincinal. În cuvintele sale calde, însuflețitoare, comunistul Gheorghe Ciucă le vorbește copiilor despre condițiile tot mai bune care li se creează, despre grija cu care-i înconjoară partidul: săli de clase noi și spațioase, ateliere bine dotate, condiții optime pentru învățătură și activitatea tehnico-productivă. Pentru pionierii orașului Tg. Bujor se anunță o mare bucurie: construirea clădirii viitoarei Case a pionierilor. Aceasta este încă o dovadă a grijii pentru cei mai mici cetățeni ai orașului, pentru care s-au amenajat parcuri și spații de joacă, baze sportive și, recent, un lac unde copiii pot face plimbări cu barca sau cu hidrobicicletele, pot înota și face plajă. Rezultatele tot mai bune la învățătură și disciplină, precum și participarea entuziastă a pionierilor la munca patriotică sînt semnele certe ale unei recunoștințe sincere pe care copiii o poartă gospodarului orașului lor care, pentru activitatea sa neobosită, a fost ales de comuniști ca delegat la Conferința Națională a P.C.R.

RADAR PIONIERESC

«BUCURIA CULORILOR» ▲

Nu se putea găsi un titlu mai potrivit expoziției de desene ale copiilor bucureșteni, deschisă zilele trecute la Muzeul Simu. Expoziția, dedicată Conferinței Naționale a P.C.R. și celei de a XXV-a aniversări a Republicii, este o adevărată explozie de lumină și culoare. Parcă toată strălucirea galbenului, puterea verdelui și a roșului, adîncimea albastrului au pornit să-și caute, nestăvilite, loc pe pînzele copiilor și să se întrupeze în cartiere noi, parcuri și grădini, jocuri și scene de poveste. «Bucuria culorilor» este un omagiu al copilăriei senine din patria noastră adus partidului.

*

Cercul dramatic al **Școlii generale nr. 7 din Fetești** (județul Ialomița) ne informează: «În întîmpinarea Conferinței Naționale a P.C.R., vom prezenta în vacanță un șir de spectacole cu piesa «Anii negri» de A. Baranga și N. Moraru, piesă cu care am participat și în cadrul concursului republican de teatru, întrunind calde aprecieri din partea publicului. Ne străduim să interpretăm cît mai convingător și mai emoționant chipurile cutezătorilor comuniști, înflăcărați luptători pentru cauza clasei muncitoare».

ADRIAN BUTU,
Școala generală nr. 7,
Fetești

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

Conducerea Școlii generale Ciocîrlia, județul Ilfov fusese anunțată de un lucrător al postului de miliție că un copil din comună, în vîrstă de 2 ani, dispăruse.

Eforturile organelor de miliție, ale părinților de a-l găsi nu fuseseră încununate de succes. Auzind acestea, toți cei 89 de copii — pionieri, școlari, uteciști — intrară în acțiune. Pornind în grabă, sub comanda lucrătorului postului de miliție și a unuia dintre cadrele didactice, ei au străbătut peste 7 km pe cîmp, prin grîu, prin ierburi. Dintre toți, pionierul Dumitru Dragomir, din clasa a VII-a, a fost acela care a devenit... salvatorul micuțului Gavrilă. Tocmai la timp, pentru că, după 20 de ore petrecute în plin cîmp, băiețelul n-ar fi mai rezistat!

AGENDA C.N.O.P.

În ziua de 23 iunie a.c., președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Virgiliu Radulian, a primit delegația Consiliului Tineretului din Danemarca (D.U.F.) condusă de domnul Knud Munksgaard, președintele D.U.F. Delegația a purtat convorbiri asupra activității pe care o desfășoară cele două organizații. Cu acest prilej ea a făcut și o vizită la Palatul pionierilor, unde a vizionat o gală de filme cu tematică pionierească.

ACTUALITAȚI CUTEZATORII

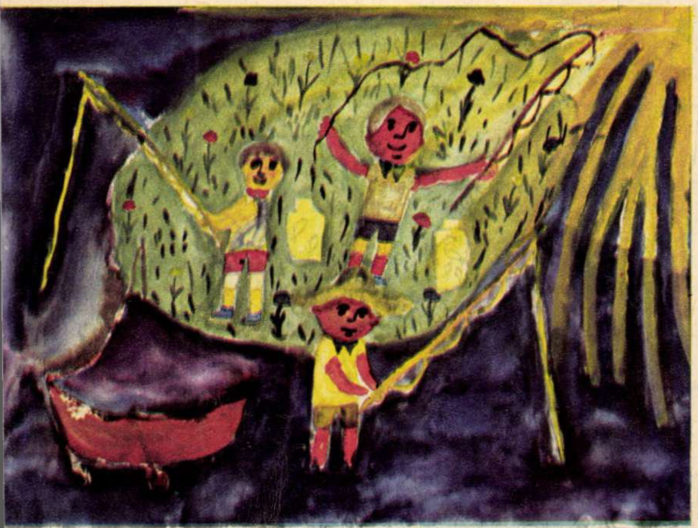

LA PESCUIT»desen de **CORNEL MARTIN**, cl. a V-a B, Șc. generală nr. 11, Buzău

DUPĂ EXEMPLUL CELOR MARI

La început, după cum ne-am dat seama, tovarășul președinte al CAP nu prea avea încredere în noi. Microfermei noastre i-a dat numai 12 rînduri de porumb spre lucru. Deși necăjiți puțin, ne-am organizat în brigăzi și echipe și-am pornit la treabă hotărîți să arătăm ce sîntem în stare. Nu mică ne-a fost bucuria cînd, după puțină vreme, am fost chemați la tovarășul președinte, care ne-a anunțat că ni se mărește suprafața cultivabilă cu încă o dată pe cît aveam.

Și-acum, să vă spunem cîte ceva despre munca noastră. Toate clasele A au constituit grupa A, celelalte — grupa B. În zilele cînd hotărîm să mergem la cîmp ne sculăm cu toții dimineața. La ora 7 sîntem pe lot. Ni se repartizează sectorul respectiv, apoi începe «ziua muncă». Fiecare spune cîte-o glumă, o întîmplare (neapărat veselă) dar, în același timp, lucrează. Pămîntul trebuie bine îngrijit pentru ca buruienile să nu năpădească peste porumb și să-i absoarbă apa și sărurile minerale, iar copăitul să fie făcut cu multă atenție.

De curînd ne-a vizitat tovarășul președinte al cooperativei. Tare s-a mai minunat de porumbul nostru. Ne-a mai spus însă că despre recoltă se poate vorbi numai atunci cînd ea este în hambar.

O să ținem minte aceasta!

GINEL DUMITRAȘCU,
Școala generală nr. 6,
Rm. Vîlcea

AGENDA MINI-TEHNICUS

Înaintea deschiderii expoziției **«Minitehnicus 1972»** pe țară, în toate județele au funcționat expozițiile județene **«Minitehnicus 1972»**. Mii de vizitatori au putut astfel să admire lucrările cu adevărat remarcabile prezentate de minitehnicieni la această ediție, a V-a, a concursului.

EXPOZIȚIA JUDEȚEANĂ «MINITEHNICUS 1972»—ILFOV

La Casa corpului didactic din Capitală s-a deschis într-un cadru festiv expoziția județeană «Minitehnicus 1972»—Ilfov.

La deschidere au participat: tovarășul Gheorghe Marinescu, secretar al Comitetului județean Ilfov al Partidului Comunist Român, Elena Poparad, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Corneliu Băjenaru, director general în Ministerul Educației și Învățămîntului, cadre didactice, părinți, copii.

În standurile expoziției, se remarcă prezența masivă a pionierilor de la sate. Pe etichetele exponatelor figurează comunele Găneasa, Tîncăbești, Gălbinași, Vlașin, Stejaru, Malu Roșu, deținătoare ale unor distincții **Minitehnicus** și din edițiile anterioare.

Cu totul remarcabile sînt lucrările «Detector de metale cu aplicație practică în industria de ceramică», creată la Casa pionierilor Urziceni; «Aparat de sudură pentru atelier școlar» și «Macara telecomandată» construite în comuna Tîncăbești; «Automatizări în ferma zootehnică», lucrare a minitehnicienilor din satul Vlasiu, «Incubator cu termoreleu» creat în comuna Snagov și multe altele.

În continuare, peste 40 de pionieri, reprezentanți ai minitehnicienilor din județul Ilfov, au făcut un rodnic schimb de experiență în cadrul sesiunii județene a minitehnicienilor.

Cîte echipe de fotbal au trimis pînă la ora actuală foile de arbitraj? S-au mai găsit fete cutezătoare care să formeze o echipă de fotbal? Răspunsurile acestor întrebări le puteți afla la pagina 13, în Agenda «Cupei Cutezătorii la fotbal».

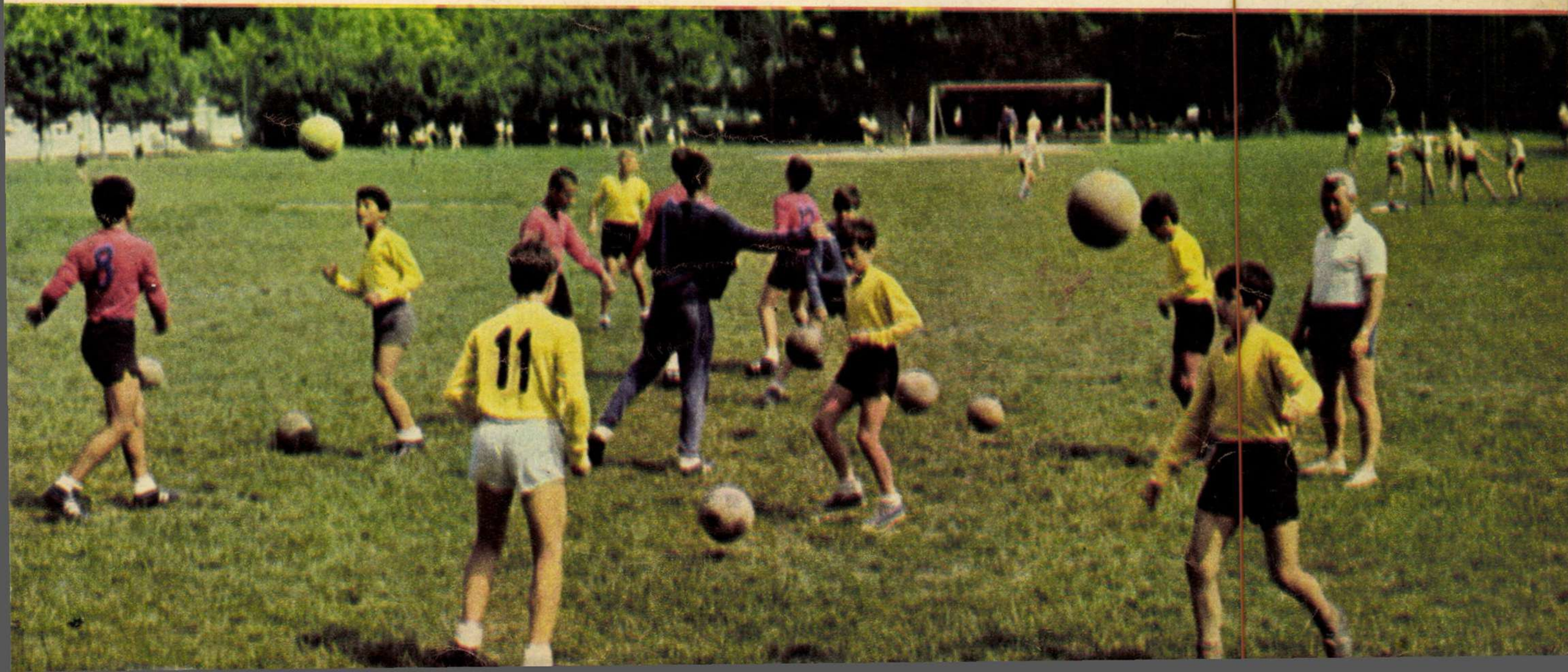

BUCURIILE VACANȚEI – BUCURIILE HĂRNICIEI

Pe Victor Cojan, pionier, preşedinte al micro-cooperativei agricole şcolare din Stoiceşti (Vîlcea) îl cunosc mulţi cititori ai revistei noastre. Această primă cooperativă agricolă şcolară, iniţiată de pionieri, se poate astăzi mîndri cu roade bogate. Exemplul lor a fost urmat şi, în prezent, în judeţul Vîlcea există peste 70 de micro-cooperative. Copiii le gospodăresc nu numai cu hărnicie,ci şi cu fantezie, învăţînd să lucreze pămîntul, să conducă tractorul şi să îngrijească animalele. Dar nu numai la Vîlcea vă puteţi întîlni cu hărnicia pionierească. Dacă poposiţi în satele judeţului Ilfov, veţi afla mulţi pionieri care se pot lăuda cu recoltele lor.

La Salard, în Bihor, anul acesta pionierii vor scoate de pe tarlalele lor primele recolte de cartofi şi sfeclă de zahăr. Nu de mult, într-o scrisoare primită de la Păţanii-Mari (Covasna), ni se anunţă înfiinţarea unei micro-cooperative agricole pionierești. La Negreşti, un corespondent fotoreporter a surprins în obiectiv un grup de pionieri pe tarlaua lor de floarea-soarelui.

peste hotare

Vacanţa înaintează veselă în lumea pionieriei. Timp e destul pentru toate. Să ştii să-l împarţi, să ştii să alegi între un meci de fotbal, o excursie cu bicicleta, o scaldă la lac şi cîte altele. Numai că pionierii şi-au propus şi în vara aceasta să înscrie în cartea vacanţei, pe lîngă toate acestea, multe fapte de hărnicie. Poposind prin diferite locuri din ţară, fotoreporterul abia prididește să înregistreze mulţimea bucuriilor de vacanţă. Aşa ni s-a întîmplat şi la Scorniceşti (Olt).

Ne întîmpină comandantul unităţii de pionieri, Emil Bărbulescu. Îl întrebăm:

— Spune, Emil, cooperativa voastră şcolară, micro-CAP-ul, cum îi spuneţi voi, este chiar aşa de «micro»?

— Micro-CAP-ul nostru are 14 ha de teren agricol, o secţie de zootehnie cu o mică crescătorie de porci, 34 de stupi, o parcelă de cartofi şi una de pruni. Oricum ar fi, mare sau mică, noi sîntem foarte legaţi de gospodăria noastră şi n-avem de gînd s-o dăm uitării nici acum, cu toate atracţiile vacanţei.

— Dar în timpul şcolii, cred că era mai uşor de gospodărit, eraţi toţi laolaltă. Ce faceţi acum, vara, cu toată gospodăria asta, nu vă temeţi că se pierde?

— Ba de loc. Unii dintre noi se pregătesc să plece în tabere acum, alţii mai tîrziu, mai avem şi treburi acasă, că-i ajutăm pe părinţi. Nu uitaţi însă că micro-CAP-ul nostru are trei brigăzi specializate şi în felul ăsta ne gospodărim bine şi lesnicios. Avem destul timp pentru distracţii. Dar poftiţi să vă arătăm micro-CAP-ul nostru.

MIEREA-I DULCE...

O poiană largă urcă pe o pantă uşoară. Stupii stau aliniaţi frumos şi lîngă ei trebăluiesc pionierii. În fruntea lor se află Alexandru Bădiţa din clasa a VII-a. Îşi iubeşte albinele şi se grăbeşte să ne explice:

— Avem stupi de astă-primăvară. Ni i-a dat CAP-ul.

O fetiţă cu cozi prinse cu panglici mari, curate, adaugă:

— Ni i-a dat de tot, dar noi vrem să-i înmulţim şi la toamnă îi dăm înapoi. Noi rămînem cu ce-i al nostru!

— Am avut şi destule necazuri cu stupii, adaugă Bădiţa. Albinele sînt cam slăbuțe. Cînd au dat salcîmii în floare, au dat și frigul și ploile, și albinele n-au avut prea mult de mîncare. Peste o zi-două le ducem la vale, la floarea-soarelui. Acolo sperăm să se întremeze.

— Mierea-i bună, dar nu vă e teamă că albinele vă înțeapă?

— Dacă umblăm liniștiți în jurul lor și dacă avem grijă să nu ne dăm cu vreun parfum, ne lasă în pace. Unii dintre noi lucrează cu mască, ne spune comandantul unității. De altfel, învățăm și la școală despre stupărit.

PIONIERI ÎN HALATE DE LUCRU

Trecem peste o vîlcea și după o cale nu prea lungă, ajungem la ferma de porci. Poate că cititorii noștri zîmbesc citind aceste rînduri, fiindcă se știe că purcelușii, chiar purceluși, sînt «purceluși». Dar tinerii brigadieri, îmbrăcați în halate, sînt cu totul de altă părere și se îngrijesc cu pricepere de animale. Se îngrijesc de mîncarea lor, de curățenie.

— Dar de unde aveți cu ce-i hrăni? Ni se arată o movilă mare de castraveți.

— Au venit de la CAP și-i punem la umbră să nu se strice.

— Le mai dăm și lucernă, ne spune Manole Nicolae, un foarte tînăr zootehnist, din clasa a VI-a. Apoi adaugă zîmbind: «îi vitaminizăm».

— Într-o zi vine la purcei o grupă, a doua zi altă grupă. Mai cîntăm, mai ne jucăm și așa vremea trece foarte plăcut, îngrijind ferma noastră, ne spune tot el.

— Mie îmi place aici, la fermă, mai mult decît cu vaca la păscut, adaugă Florina, dar trebuie și asta.

NE PLACE SPORTUL

— Ce sport îți place ție, Emil? Dar pionierilor din unitate? îl întrebăm pe comandant.

— Toate sporturile, îmi răspunde el. Dar se știe, cel mai mult, nouă, băieților, ne place fotbalul. Fetele se duc mai ales la volei și handbal. Dar venim și noi pe acolo și tragem niște meciuri grozave... La toamnă să vedeți...

— Ce-o să fie la toamnă?

— O să înceapă construcția unei săli de gimnastică cu aparate de tot felul. Atunci să vedeți sport.

CÎT LA HECTAR?

Pe cîmp, la porumb, pionierii au terminat ce-a de-a doua prașilă chiar în săptămîna cînd s-a încheiat anul școlar. A fost prezentă întreaga unitate de pionieri. Cît vedeai cu ochii, pe întinsul ogorului, fetele și băieții au lucrat cu hărnicie.

— Prășitul nu-i treabă ușoară, le spun.

— Da, dar noi am fost cu toții împreună, și atunci a mers și repede și bine, ne răspund ei.

— Porumbul e frumos, înseamnă că v-ați priceput să-l îngrijiți.

— I-am dat la timp îngrășăminte și precum v-am spus, i-am dat și două prașile. Am socotit să scoatem 5 000 kg la hectar, dar cred că depășim. Cuvintele ni le spune un băiat oarecare, cu seriozitatea unui agricultor care se îngrijește nu numai cu dragoste dar și cu pricepere de pămîntul său.

— Cei de la CAP sînt mulțumiți de voi?

Aici răspunsurile pionierilor se iau parcă la întrecere. Fiecare vrea să povestească cîte ceva despre felul cum e prețuită munca lor, despre grija cooperativei pentru școală. Cea mai proaspătă amintire se leagă de o recentă excursie pe care le-a oferit-o CAP-ul.

— A fost grozav, ne spune micuța Mihaela Iliescu. Ne-am plimbat cu barca cît am vrut, am băut la suc... și ne-am distrat o zi întreagă...

Zilele vacanței sînt pline de veselie. Pionieria care aduce atîta farmec copilăriei, dăruieste culorile ei speciale și vacanței. Printre bucuriile prezente ale jocului și cîntecului, își fac loc de pe acum planurile pentru toamnă. Pionierii ni le împărtășesc.

— Întîi recoltarea porumbului și a cartofilor din micro-CAP-ul nostru.

— Ajutor la înfrumusețarea școlii, la amenajarea noilor laboratoare. Și cîte alte planuri!

Veniturile micro-CAP-ului vor aduce școlii cîteva noi televizoare, excursii, materiale didactice. Și apoi copiii se bucură pentru internatul școlii care se construiește în vara asta și la a cărui înfrumusețare vor participa toți, la toamnă.

Purtătorii cravatelor roșii cu tricolor învață de pe acum să muncească și să se bucure de roadele muncii lor.

BITI CARAGIALE

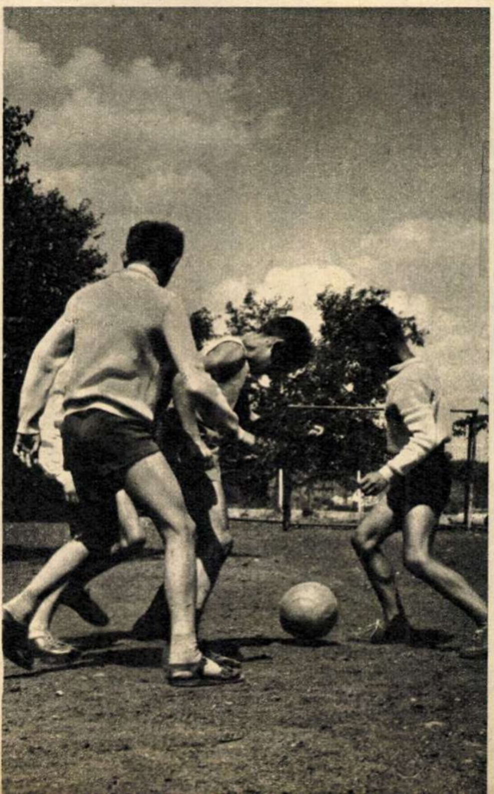

Fotografii de **GRIGORE PREPELIȚĂ**

Întîrzierea

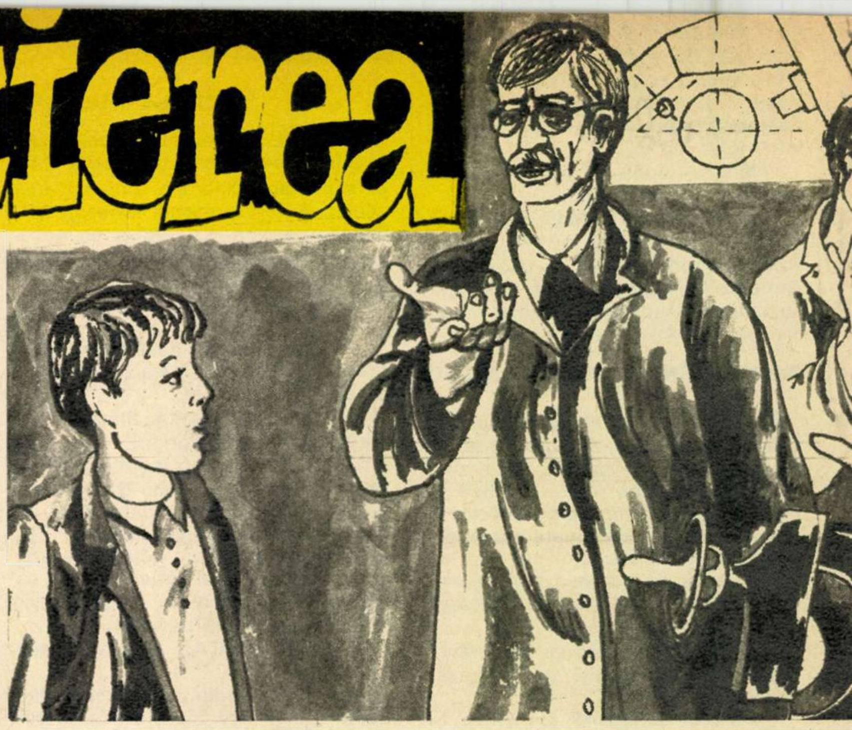

Schiţă de **IULIU RAŢIU**

Desen de **MARIA COJA**

ımi arătase unul dintr-a opta ultimul număr din Revista de matematică şi întîrziasem de la ora de lucru. Întîrziasem doar cîteva minute, dar era destul. Speram, totuşi, că maistrul o să mă ierte. Era pentru prima dată cînd intram în atelier după el. Am deschis uşa încetişor şi am rămas în prag, nemişcat ca o statuie. Ochii tuturor s-au întors spre mine, mustrători. Ştiam şi eu, ca şi ei, de altfel, cît de mult se supără maistrul cînd întîrzie cineva. Dar n-am avut ce face, era în revista aceea o problemă atît de interesantă... Şi măcar de aş fi dat de firul rezolvării ei! Dar nu, era ceva imposibil de rezolvat. Probabil că se strecurase pe undeva vreo greşeală de tipar. Şi din pricina greşelii lor, greşisem eu... Căci ştiam bine că greşisem. Doar maistrul ne spusese de zeci de ori: «Minutul pe care îl întîrzii înseamnă mai mult decît celelalte 39 pe care le munceşti: acela este minutul lenii. Iar omul este în fiecare clipă din viaţa sa ceea ce face. Munca este universitatea caracterului!» Vorbea întotdeauna cu atîta pasiune şi convingere încît ne înflăcăra pe toţi. Credeam în el, ştiam că tot ce se spune este adevărat şi exact. Ne-am convins de asta încă din primele zile, cînd de-abia se deschisese atelierul şcolii noastre. Era de ajuns să se uite la un şurub sau la un filet, ca să-ţi spună dimensiunea lor: 2,4 centimentri, sau 32 milimetri. Noi, cu micrometrul în mînă, îl verificam pe ascuns, iar el, după un răstimp, ne întreba zîmbind: «Nu cumva am greşit?» Nu greşea niciodată: «După atîţia zeci de ani de muncă în uzină, ar fi mai mare ruşinea!» Cînd ne vorbea de zecile de ani de muncă, nu ne venea să credem. Era încă un om atît de vioi şi energic! Şi dacă a muncit

---

POEM DE VACANŢĂ

de **TITUS VĂJEU**

Ne-aşteaptă munţii, ne-aşteaptă marea,
prin holde-nalte, pasul nostru sprinten
va poposi cînd vine înserarea
cu Făt-Frumos dînd calului său pinten.
Ne-aşteaptă brazii, ne aşteaptă rîul
cu prunduri largi, cu ape de cleştar,
ne-aşteaptă soarele, ne-aşteaptă grîul,
ne-aşteaptă marea, cu ştiutul far.
Ne-aşteaptă macii cîmpurilor ţării,
ne-aşteaptă Făt-Frumos, ne-aşteaptă Pintea,
ne-aşteaptă ţărmii viselor candorii
spre care vom înainta cu mintea.
Rămîn în urmă basme, rămîn cărţi
dar altele-şi deschid în noi speranţa:
vom naviga pe-atlase şi pe hărţi
iar stelele afla-vor cutezanţa.
Cu care creştem şi culegem flori,
cu care creştem şi purtăm mîndria
de a fi pionieri şi luptători
acestui leagăn veşnic de splendori,
acestei ţări eterne, România!

Povestea copacului

Schiţă de **CORNELIU BUZINSCHI**

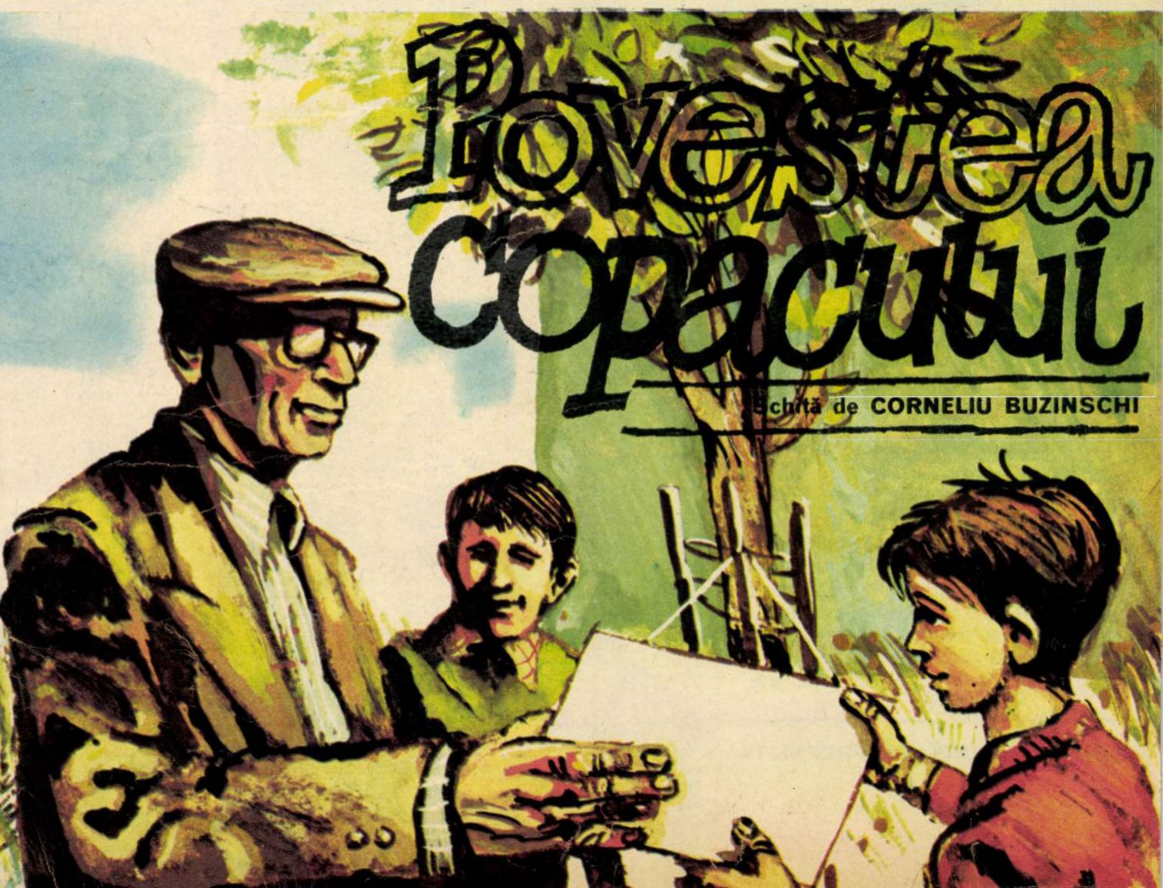

Desen de **VINTILĂ MIHĂESCU**

Eu sînt copacul. Dacă treci pe la colţul blocului, mă poţi vedea. Uneori, cînd bate soarele din partea cealaltă, mă oglindesc în geamul celor doi băieţi, prietenii mei. Aseară am adormit tîrziu. Desluşeam glasurile lor, murmurul, cînd au cîntat, şi eu am ascultat cîntecul despre pădure şi un drum. Tîrziu au adormit şi băieţii. Prietenii mei au văzut multe locuri. Mai trag cu urechea la ceea ce povestesc. Spun multe lucruri pentru mine, pentru că sînt încă mic. Nu pot vedea departe. Dar asta n-ar fi o supărare, am să cresc eu. Doar sînt stejar de neamul meu, vă închipuiţi!

Necazul e altul. De ceilalţi copii aş vrea să vă vorbesc. Acum, dacă s-a ivit acest prilej, de ce n-aş face-o! Dacă i-aţi fi văzut mai ieri, alaltăieri! Îşi luau voltă şi numai ce mă prindeau şi învîrteşte-te, învîrteşte-te în jurul meu, de mă apucau ameţelile. Şi nu mă lăsa bine unul, cînd iacă-tă, altul îşi lua rîndul, şi de atîta învîrtit săracele mele

atîția ani la rînd, de ce, acum, nu se odihnește? «Omul trăiește cu adevărat numai cît timp muncește... S-o știți asta de la mine... Și-apoi eu sînt încă tînăr... Care se ia la întrecere cu mine, la îndoitul acestei bare de fier? Cum, nimeni? Hai, voi încercați cu cleștele, iar eu cu mîna!» Cîțiva «voinici» se mai găseau să încerce, dar pînă la urmă se dădeau învinși. Astfel, mai cu o glumă, mai cu o învățătură, nici nu-ți dădeai seama cînd trecea ora de lucru. Asta numai dacă nu întîrzia cineva, sau dacă nu trăgea chiulul fără să muncească. Altfel... Stăteam în pragul ușii și nu îndrăzneam să fac un pas. Am mai așteptat cîteva clipe, apoi i-am spus, sincer:

— M-am luat cu o problemă de matematică dintr-o revistă...

— Că, știți, el e pasionat într-ale matematicii, încercă să mă ajute cineva...

— E renumit chiar...

De-abia atunci maistrul și-a ridicat ochii spre mine:

— Chiar și renumele ruginește, dacă nu-l cureți prin muncă, zicea cineva...

Simțeam că e supărat pe mine, că nu mă crede și eram foarte trist. O tristețe căreia nu mai ai ce-i face și trebuie s-o lași în voie.

A început mai întîi să-mi plîngă sufletul. Apoi ochii. Cîteva lacrimi mi s-au prelins, calde, pe obraji.

— Hai, hai — l-am auzit atunci spunînd: munca usucă lacrimile...

Și l-am iubit! L-am iubit ca niciodată.

— N-am să mai întîrzii tot anul... jur...

— Eu n-am întîrziat niciodată!

Dar în ora următoare maistrul întîrzie un minut. Cînd a apărut pe ușă, ne-am sculat toți în picioare și l-am privit mirați, în tăcere. Era roșu la față, iar ochii lui, de obicei vii și luminoși căutau spre dușumea:

— Au venit tovarășii de la uzină... Dar le-am spus că trebuiau să vină diseară, acasă.... Știți, azi am împlinit 70 de ani...

Copilărie

de **CONSTANȚA BUZEA**

Copilărie — primăvară,
Si vară, și toamnă, și iarnă,
Repetă aceleași povești:
Păsări și pești,
Peste apa și-n apa sprințară,
Luna migrînd umbre
De bărci pescărești.

Gulliver alb, copilărie, pe cînd
Trasă de altă putere
Înaintezi,
Cerul deschis,
Stoluri venind și plecînd,
Laptele cald,
Al păscutelor calme cirezi.

Copilărie, timp
Care nu se întoarce,
Și totuși, parcă pe umeri
Simt iar
Aripa ta bătînd ca peste catarge,
Copilărie — ținutul gîndului
Fără hotar.

---

frunze se subțiaseră și tocmai în creștet mi-au mai rămas cîteva. Că de atîta joacă, mai că-mi pare rău că nu m-am născut titirez.

Am uitat să vă spun, mai am un prieten. Prietenul meu este un om care trece în fiecare dimineață, mă privește și, după pașii lui mari, îl recunosc de departe. Știu că se duce pe șantierul unde se ridică școala. Șantierul îl văd. Și știu că va fi o școală acolo, pentru că prietenii mei, cei doi băieți, mi-au spus că la anul vor învăța în noua școală și am auzit lucruri grozave despre frumusețea ei.

Prietenul meu, muncitorul, m-a salvat de cîteva ori de la moarte sigură. Întîi, cînd am devenit stîlp de poartă. Eu, stîlp de poartă! V-o spun și pe asta. Vă rog, nu rîdeți! Într-o zi, mă prinde un băiețaș, numără cîțiva pași și la capătul numărătorii își pune ghiozdanul. Apoi un altul scoate o minge, îi dă un șut grozav și se încinge un joc, de mai mare dragul! Eu țineam cu ceilalți. Cînd, iată, încep să trimită mingea spre mine, să mă lovească, ba mai la rădăcină, ba mai sus, că nu mai știam ce să fac, așa mă scuturau. Era mai ales unul, Stîngaciu, cum îl strigau băieții. Acela, să nu mai vorbim! Hotărît, voia să mă scoată din pămînt. Trimitea mingea cu o viteză care mă făcea să tremur.

Cred că a venit în fugă, prietenul meu muncitorul. Și a strigat la ei. Nici nu mai știu ce s-a întîmplat că eram atît de zăpăcit, primisem în plină față una de la Stîngaciu, dar vorbele prietenului meu au făcut o minune. Într-o clipită, au sărit și-au luat ghiozdanele, și, tuleo, băiete!

Muncitorul a venit lîngă mine și m-a pipăit cu grijă de parc-ar fi vrut să se încredințeze că mai trăiesc.

Geamul unde stau băieții s-a deschis și unul dintre ei ne-a făcut semn cu mîna. Au venit apoi și ei. Prietenul meu, muncitorul, le-a povestit prin ce-am trecut, apoi le-a zis c-ar fi bine să meargă pe șantier, împreună. «Am o treabă pentru voi». Țin minte că așa le-a zis. Băieții au dat din cap și, dacă astăzi mă vedeți aici viu și nevătămat, gata sa vă țin de vorbă, lor o datorez.

Tot atunci s-au întors și mi-au făcut o îngrăditură care mă apără nu numai de minge și alte năzdrăvănii, dar i-a venit de hac și vîntului.

Acum, cînd vin de la școală, băieții se opresc la cîțiva pași, privesc scîndurica agățată de îngrăditură și silabisesc toți aceleași cuvinte:

— Nu mă atingeți. Vreau și EU să cresc!

CONSTANTIN CHIRIȚĂ

Gînduri pentru cireșari

GATA PENTRU VACANȚĂ!

C. IONESCU, Pitești. «Vă rog să-mi spuneți, stimate tovarășe scriitor, cum să-mi petrec vacanța...»

Pentru nimic în lume, dragă C. Ar fi din partea mea o mare imprudență. Dacă ți-aș spune să te joci toată ziua s-ar putea să intru în conflict cu părinții tăi, sau chiar cu profesorii... Dacă ți-aș spune, ca acea mamă, din ultimul volum al Cireșarilor, **la începutul primului capitol, să nu uiți istoria, matematica, fizica, româna, limba străină și altele și purtarea, m-ai blestema în fiecare zi de vacanță. Dacă ți-aș spune să te duci la munte și te-ar prinde vreo două-trei ploi cumplite, sau dacă te-aș trimite la mare și după două zile de prăjeală ai urla două săptămîni în cameră sau în cort, mi-aș face din tine un dușman pe viață. Vacanța este numai și numai a ta (și a celor pe care-i iubești), numai tu (și cei care te iubesc) pot hotărî asupra rostului ei. Pentru că un rost are ea, dacă nu mai multe: să te odihnești, să te distrezi, să te fortifici... și să te pregătești pentru reînceperea școlii. Pentru că, după cele două greșeli de ortografie din scrisoarea ta, eu te-aș sfătui să citești cel puțin zece cărți de literatură în timpul vacanței, iar cineva de lîngă mine spune că ar trebui să faci și niște exerciții de gramatică. Acest cineva s-a certat acum doi ani cu profesorul de matematică și o întreagă vacanță n-a făcut altceva decît exerciții de matematică: 20 de caiete de cîte o sută de pagini. Și chiar acum îmi spune că a fost cea mai frumoasă vacanță a ei. Toți munții și toate mările lumii nu i-ar fi putut da bucuriile pe care le-a simțit ea cînd rezolva probleme de algebră pentru alți ani. Iată un mod de a petrece vacanța pe care eu, bineînțeles, nu ți-l recomand, mai ales că un altcineva îmi spune că vacanța lui cea mai frumoasă a fost acum cîțiva ani în Apuseni, pe drumuri neumblate și prin cabane fără paturi și mîncare. S-a întors cu nu știu cîte kilograme mai puțin, cu cel puțin cinci ploi trecute prin haine, dar și cu aerul de învingător al lui Hillary sau al lui Tensing după cucerirea Everestului. Iar cel de al treilea cineva (de, am și eu consultanții mei în asemenea probleme foarte complicate cum sînt cele ale vacanței) îmi spune din pragul ușii că întrucît are media** cam 9 **(de fapt 8,94) are tot dreptul să-l necăjească pe Dobrin cu niște driblinguri a la Beckenbauer. Iar seara citește pe furiș** Cireșarii **(îl simt după priviri și după respirație) și nu vrea să mărturisească asta în ruptul capului. De ce să-mi dea el mie satisfacții în această vacanță grozavă care este numai a lui?... Adevărul este că și eu am scris aceste cărți despre vacanță și pentru vacanță în foarte multe zile de vacanță. Curgea sudoarea pe mine de cald ce era în jur, iar cireșarii, învinețiți de frig, degerați, se apărau de agresori în volumul al patrulea, la Casa Iulia. În cămăruța mea erau vreo 35 de grade la umbră, iar la Casa Iulia tot vreo 35, dar la minus. Așa cum o parte din volumul al treilea, cel cu bîlciul de vară și cu tanagralele, ba mi se pare chiar întregul volum, l-am scris într-o vacanță prelungită de iarnă.** Cireșarii **înotau prin praful tîrgușorului și eu nici nu vedeam fulgii cît florile de cireș îmboldindu-se la geam.**

Iată moduri diferite de a petrece vacanța. Dragă C, eu nu-ți pot recomanda nici unul. Sfătuiește-te cu părinții, cu frații și cu surorile tale, cu prietenii, cu profesorii. Pentru că în această mare idee de libertate pe care o reprezintă vacanța există și niște necesități pe care numai cei din jurul tău le cunosc.

Știi ce te rog? Mai bine să-mi scrii cum ți-ai petrecut vacanța. Tu și alții. Nu despre zilele vacanței, ci despre emoțiile noi cu care v-ați întîlnit, despre alți fiori, pe care i-ați simțit prima dată. Nici nu vă închipuiți, dragii mei, cît de mult veți crește în această vacanță.

MINITEH

Chiar în clipa în care citiţi aceste rînduri, un juriu de specialişti şi un alt juriu, alcătuit din copii, decid trofeele, distincţiile şi premiile ce vor fi acordate concurenţilor la marea confruntare a îndemînării, a dragostei pentru munca practică, pentru ştiinţă şi tehnică: «Minitehnicus 1972».

Acum, în preajma deschiderii Expoziţiei naţionale ce va reuni cele mai bune lucrări, se cuvine să ne amintim că acestea sînt rodul unei munci asidue şi perseverente, care s-a dus în fiecare colţ de ţară, iar la originea creaţiilor pe care le veţi vedea vizitînd expoziţia se află ei, constructorii, minitehnicienii, copiii.

Frumoasele realizări ale cutezătorilor-minitehnicieni sînt tot atîtea legăminte în faţa viitorului patriei. Muncitorii, tehnicienii şi inginerii de mîine ai României socialiste închină roadele muncii, iscusinţei şi fanteziei lor, din inimă, apropiatei Conferinţe Naţionale a Partidului Comunist Român, celei de a 25-a aniversări a proclamării Republicii.

Dragi prieteni, cu două zile înaintea marii premiere, vă prezentăm o retrospectivă Minitehnicus, în imagini!

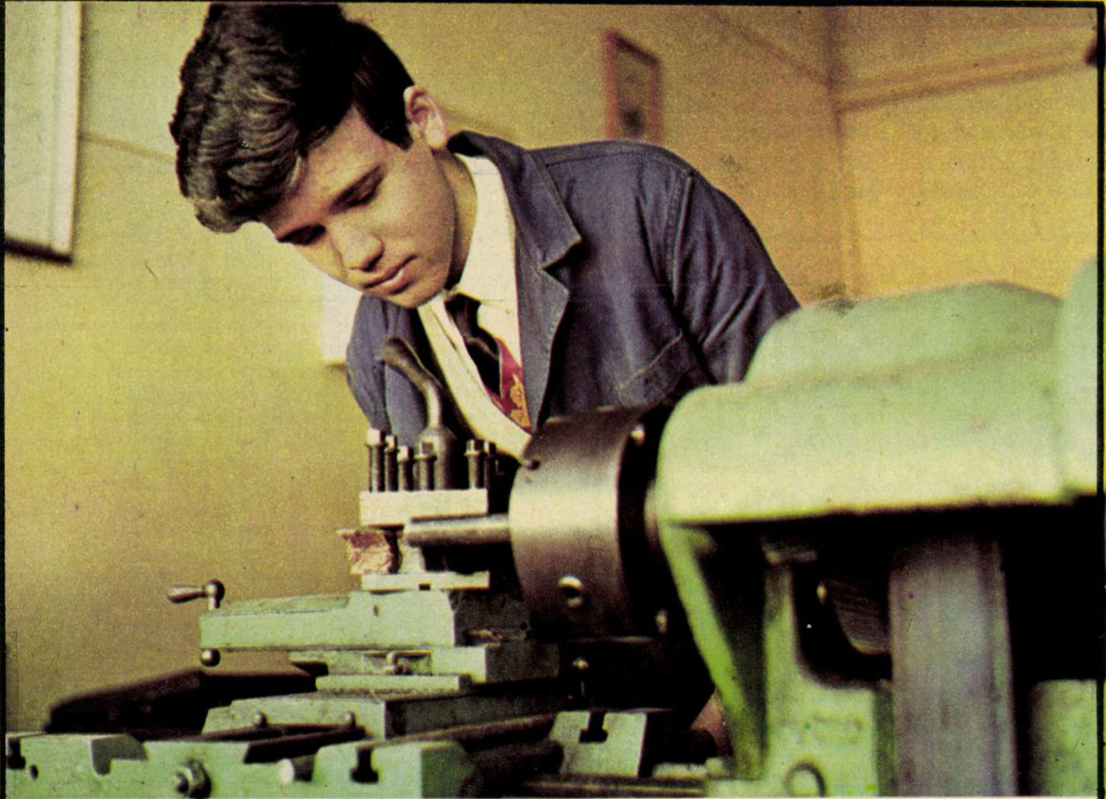

Siegfried Kloyber din Cugir, judeţul Alba, primul **cîştigător** al primului **mare premiu oferit de revistă la** prima **ediţie a concursului «Minitehnicus». Astăzi, Siegfried este elev al Liceului industrial din Cugir şi-i ajută cu drag pe minitehnicienii mai mici.**
ACTUALMENTE, SIEGFRIED KLOYBER ESTE PREŞEDINTELE JURIULUI DE COPII AL CELEI DE A V-A EDIŢII, 1972, A CONCURSULUI «MINITEHNICUS»

Renumiţii racheţişti din satul Coşoveni, judeţul Dolj.

Comuna Alparea, judeţul Bihor. Mai mult de 50% dintre elevi sînt minitehnicieni.

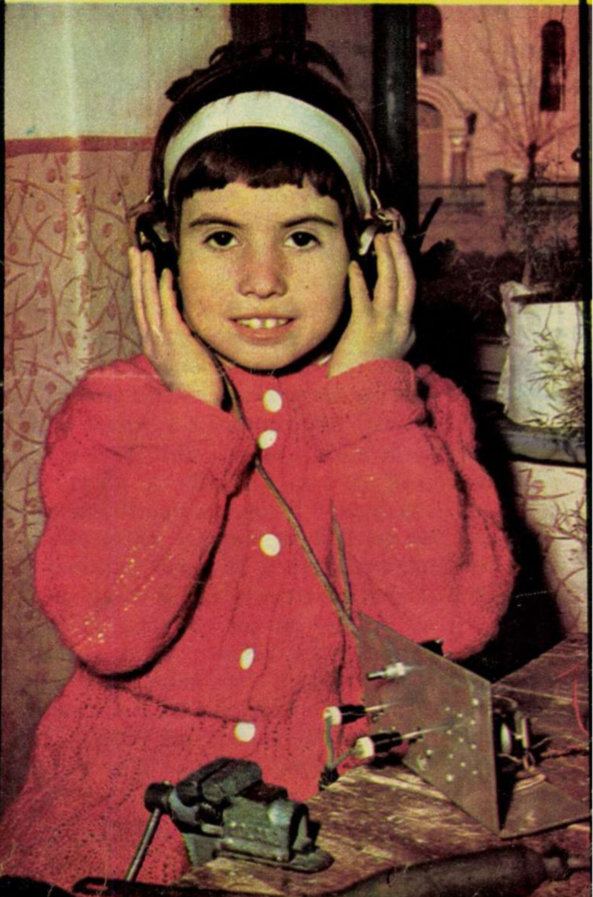

Casa pionierilor din Botoşani; un cerc de radio fruntaş.

Imagine de la recenta sesiune judeţeană a minitehnicienilor argeşeni.

NICUS'72

Cercul de radio şi electrotehnică de la Şcoala generală nr. 31 din Bucureşti.

Şi alte două cercuri deosebit de active, de la Casele pionierilor: Galaţi...

Satul Gohor. Minitehnicienii de aici ne vor prezenta frumoase surprize în expoziţie.

PANOU INTUITIV
SISTEMUL PERIODIC AL ELEMENTELOR CHIMICE

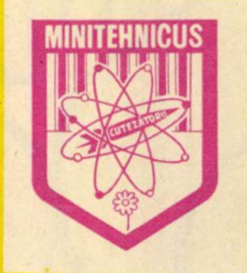
MINITEHNICUS
CUTEZĂTORII

MINITEHNICUS
Cutezătorii
1972

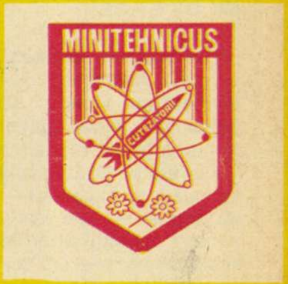
MINITEHNICUS
CUTEZĂTORII

...şi Cîmpina, judeţul Prahova.

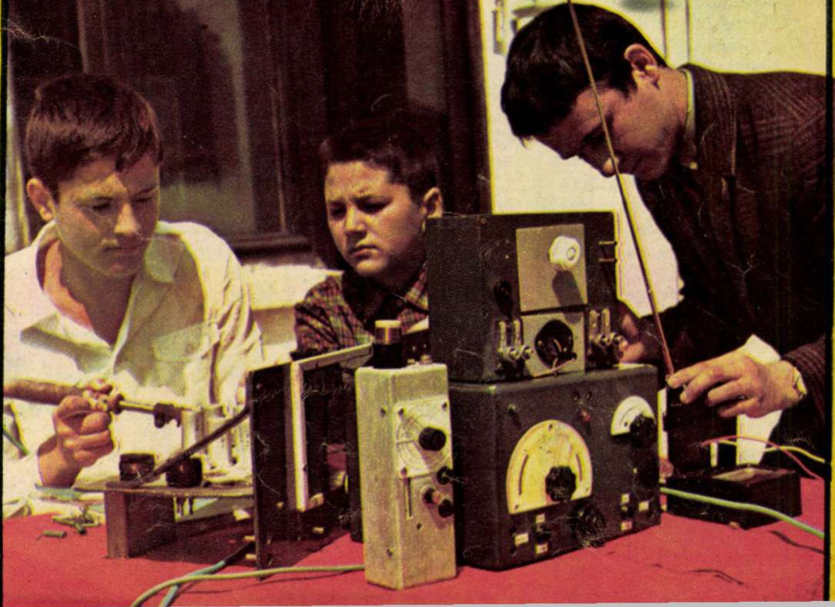

Sarea pe

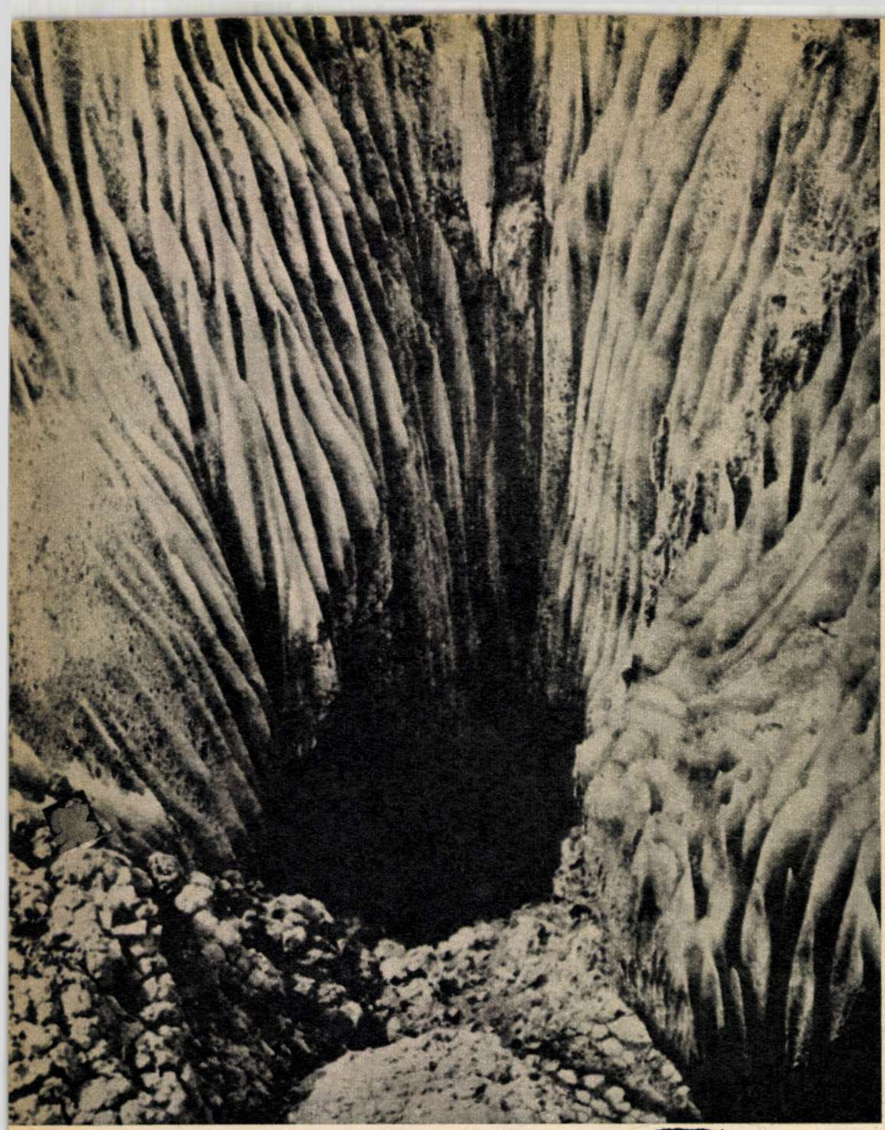

«MUNTELE» DE SARE DE LA SLĂNIC PRAHOVA A LUAT NAȘTERE CU 200 DE ANI ÎN URMĂ, PRIN PRĂBUȘIREA UNOR VECHI OCNE DE SARE.

Din vremuri străvechi, oamenii pămîntului românesc și-au întîmpinat oaspeții cu pîine și sare, simbol al belșugului, al vieții pașnice și al bucuriei de a gusta roadele muncii.

Clorura de sodiu sau sarea — aceea care dă gust bucatelor — a fost prețuită de popoarele cele mai vechi, ea fiind adesea obiectul unor basme pline de înțelepciune, precum cel pe care ni l-a povestit Petre Ispirescu. Vi-l amintiți, de bună seamă. Un împărat și-a întrebat cele trei fiice: «Cît de mult mă iubiți voi?» Cea mare a răspuns: «Ca pe mierea cea de aur a albinelor». Mijlocia a zis: «Ca pe zahărul din cofeturile împărătești». Mezina a dat un răspuns neașteptat: **«Ca sarea-n bucate.»** Mîniat, împăratul a izgonit-o de la curte. După o vreme, cînd fata cea mică, sprintenă la minte, l-a invitat pe tătînă-său la un mare ospăț, i-a servit doar bucate pregătite în miere și fripturi prăjite cu zahăr. Împăratul cel bătrîn a înțeles tîlcul acestui ospăț ciudat, dîndu-și abia atunci seama cît de mult prețuiește aparent neînsemnata pulbere.

În cele mai vechi timpuri, oamenii au cunoscut doar sarea rămasă pe malurile lacurilor, în vreme de secetă, sau vara, pe țărmul mării. Mai tîrziu, au descoperit zăcămintele aflate aproape de suprafața pămîntului și au scos-o la iveală săpînd un fel de pîlnii în aglomerările saline. Aceste exploatări erau însă puține la număr și sarea — produs rar — era folosită drept monedă de schimb. Pînă acum două-trei decenii, în Sahara cea mai valoroasă «monedă» era «tableta de sare». Pe măsură ce omenirea a urcat treptele progresului, exploatarea zăcămintelor de sare a cunoscut forme din ce în ce mai perfecționate, în prezent obținîndu-se anual, pe întreaga planetă aproape 300 000 000 de tone. De la an la an producția crește într-un ritm accelerat, industria modernă avînd nevoie de cantități tot mai mari de sare. Dar Pămîntul oferă viitorului rezerve uriașe.

COMORILE MĂRILOR DE ALTĂDATĂ...

În aria maselor continentale există numeroase zone — mai mari sau mai mici — în care se află sedimentate uriașe aglomerări de sare, mărturii ale mărilor și lacurilor sărate ce s-au înscris, cîndva, în depărtate epoci geologice, pe cuprinsul uscatului. Asemenea depozite, care iau uneori forma unor domuri impresionante, se află ascunse în adîncurile Terrei. Sarea acestor zăcăminte poartă numele de «sare gemă». Alteori, cum se întîmplă în țara noastră, la Slănic-Prahova, se întîlnesc la suprafață, asemenea unor munți.

În mai toată regiunea subcarpatică a țării noastre au fost depistate importante aglomerări de sare care, uneori, ies «la zi», înlesnind exploatarea lor în condiții prielnice. Cele mai însemnate exploatări de sare din țara noastră se află la **Slănic, Praid, Tîrgu Ocna, Ocnele mari, Ocna Mureș, Ocna Dej** și **Cacica**.

Industria mondială — care consumă mari cantități de clorură de sodiu — își dobîndește această valoroasă materie primă nu numai prin exploatarea zăcămintelor terestre ci și prin extragerea din apele mării, prin evaporare, folosind ca sursă termică energia solară.

...ȘI TEZAURUL OCEANULUI PLANETAR

Pe lîngă o serie de substanțe chimice, apele Oceanului planetar conțin și considerabile cantități de săruri, predominînd cele de sodiu, magneziu și calciu. În medie, concentrația de săruri aflate în apele mărilor și oceanelor este de 35 grame la litru. Cifra, în sine, nu impresionează. Dar gîndiți-vă ce reprezintă, proporțional, această cantitate, ținînd seama că masa apelor oceanice se măsoară în zeci de milioane de kilometri cubi! Matematicienii, care nu se lasă intimidați de cifre urmate de 16 zerouri, au calculat volumul sărurilor marine: circa 22 milioane kilometri cubi. Dacă am așterne această cantitate de sare pe fundul Oceanului Mondial (considerînd convențional că acesta ar fi uniform) stratul ar atinge o înălțime de 60 metri. Aproape jumătate din acest depozit de dimensiuni ciclopice este constituit din clorură de sodiu. Această extraordinară cantitate de sare ar fi suficientă ca să se construiască — de la nivelul mării și pînă la cele mai avîntate piscuri — trei continente de mărimea Europei.

Nu de mult, o serie de expediții oceanografice au descoperit în straturile sedimentare de pe fundul unor bazine oceanice — în Mediterana, în golful Mexic și de-a lungul litoralului Atlantic al Statelor Unite — numeroase domuri de sare, formate în urmă cu sute de milioane de ani. Astăzi, aceste depozite constituie o considerabilă rezervă potențială de materie primă industrială.

DRUMUL SĂRII

Pe teritoriul țării noastre, zăcămintele de sare au început să fie exploatate încă în urmă cu două milenii. În vechile galerii ale minelor de la Potaissa — Turda de azi — au fost dezgropate opaițe romane datînd din secolul I al erei noastre. Asemenea exploatări — niște simple pîlnii săpate în zăcăminte — au mai fost identificate și în alte zone din podișul Transilvaniei.

Paul de Alep, călător care, pe la mijlocul secolului al XVII-lea a vizitat curțile domnești din Muntenia și Moldova amintește, în relatarea călătoriei sale, despre existența unor bogate saline, iar Dimitrie Cantemir, în cunoscuta sa lucrare «Descriptio Moldaviae» laudă puritatea sării extrasă din ocnele din ținutul Bacăului, despre care spune că «e tot atît de limpede cum e cristalul și porfirul».

Dar exploatări de sare — cunoscute sub numele de ocne, se aflau, de asemenea, în veacurile trecute, la Ocna Sibiului, Ocna Sugatag și Tîrgu Ocna.

Cu sute de ani în urmă sarea extrasă din ocnele Moldovei era o marfă foarte prețuită pe piețele orientale. Carele încărcate cu burdufe de sare porneau în coloană de la Tîrgu Ocna spre miazăzi, pe lîngă apa Trotușului și pe lîngă Siret, spre porturile dunărene, de unde corăbiile transportau prețioasa încărcătură spre țări îndepărtate. Această cale a carelor a fost numită «drumul sării» și așa i s-a păstrat numele multe veacuri.

1 001 CALITĂȚI

Conținutul de clorură de sodiu din organismul uman are un deosebit rol fiziologic, contribuind la menținerea echilibrului osmotic. De aceea, omul are nevoie zilnic de 20 grame de sare,

BIROURILE SALINEI DIN CHAUX (FRANȚA) SÎNT CONSTRUITE DIN BLOCURI DE SARE.

PROSPECȚII GEOLOGICE ÎN PAKISTAN PENTRU DETERMINAREA GROSIMII STRATULUI DE SARE DESCOPERIT.

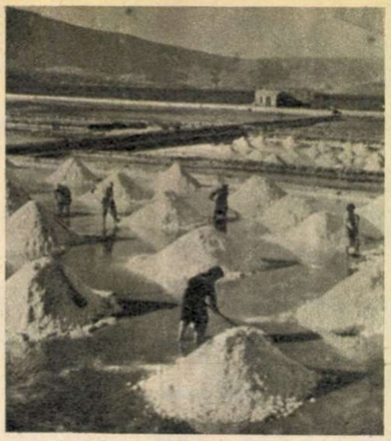

ÎN INSULA CRETA, SAREA SE EXTRAGE DIN APA MEDITERANEI CA ŞI ACUM 2000 DE ANI.

EXPLOATAREA SĂRII PRIN EVAPORAREA APEI MASIVE ÎN GOLFUL BENGAL—INDIA.

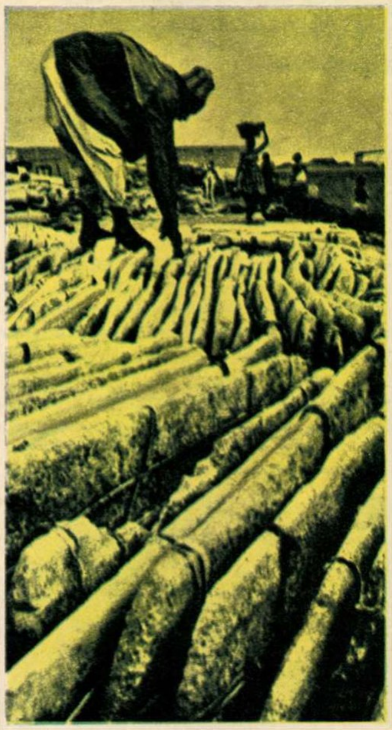

ÎN ETIOPIA, SAREA ESTE EXTRASĂ ÎN BLOCURI DIN BAZINE SPECIAL CONSTRUITE PENTRU EVAPORAREA APEI DE MARE.

ETIOPIA ŞI KENIA SÎNT ȚĂRILE AFRICANE CARE EXPORTĂ MARI CANTITĂȚI DE SARE ÎN ÎNTREGUL CONTINENT.

cantitate pe care o consumă o dată cu alimentele. Dar, prin calitățile sale, sarea este foarte folosită în conservarea unor produse alimentare, atît pe cale naturală cît şi pe cale industrială. Datorită proprietăților sale, sarea constituie unul din elementele indispensabile vieții. Slujeşte, de asemenea, la tăbăcirea pieilor şi la ignifugarea cherestelei (îmbinat cu sare, lemnul nu se mai aprinde, în caz de incendiu), este utilizată ca element auxiliar la fixarea în țesături a unor pigmenți.

Trecută prin instalațiile uzinelor chimice, sarea constituie, de asemenea, baza unor variate game de produse care, la rîndul lor, în combinații cu alte elemente stau la baza a mii de alte substanțe utile. Prin hidroliza clorurii de sodiu se obține soda caustică. Clorul din sare intră, ca element esențial, în compoziția unor ample serii de mase plastice din familia policlorurii de vinil. Decoloranții, dezinfectantele, nenumărate produse farmaceutice, chituri, detergenți constituie doar începutul unei lungi liste de produse obținute din substanțele clorosodice.

O altă gamă de produse — bogate în clor — o reprezintă substanțele care combat dăunătorii din agricultură: fungicidele, insecticidele şi ierbicidele.

Combinatele chimice din țara noastră valorifică din plin produsele minelor de sare care sînt dotate cu instalații de extracție moderne. Combinatele de la Borzeşti şi cel de pe Valea Mureşului sînt aprovizionate cu sarea, care se extrage din zăcămînt după o tehnologie inedită — prin sonde.

Sonda pătrunde — printr-un sistem de coloane — pînă la masivul de sare. În interiorul sondei se introduc țevile de extracție. Sistemul e simplu şi asigură o mare productivitate. Prin spațiul inelar dintre coloana de exploatare şi țevile de extracție se introduce cu ajutorul pompelor, cantități mari de apă; acestea ajungînd în zăcămînt dizolvă sarea, formînd o saramură densă care este împinsă la suprafață prin țevile de extracție. Întregul sistem funcționează pe principiul vaselor comunicante. Saramura extrasă este transportată la Combinat, prin conducte, cu ajutorul unor stații de compresoare. **Saleductele** înscriu azi pe pămîntul patriei noastre un nou drum al sării.

AUREL LECCA

MICRO DOCUMENTAR

- **Un bulgăre de sare este format dintr-o îngrămădire de cristale de culoare vînătă, amestecate cu oxizi de fier sau argilă cenuşie îmbibată cu urme de țiței. De multe ori, în bulgării de sare se găsesc bucăți de cărbune şi chiar de chihlimbar.**

- **Nimeni nu poate spune, pînă acum, cine a întrebuințat sarea pentru prima dată. Un document chinezesc din timpul împăratului Yu (acum 2200 ani î.e.n.) pomeneşte de «birul pe sare». Fenicienii au fost primii negustori care au aprovizionat cu sare popoarele mediteraneene şi făceau comerț cu peşte sărat cumpărat de la greci.**

- **Despre sarea obținută prin evaporare, din apa de mare, a vorbit în scrierile sale Pliniu cel Bătrîn. Sarea obținută prin evaporare era lăsată apoi în bătaia ploii pentru a fi spălată de sarea amară (sulfatul de magneziu).**

- **In timpul Imperiului roman, soldații romani primeau lunar o cotă de sare. De atunci se cunoaşte cuvîntul «salarium».**

- **Pînă în prezent numai două popoare de pe glob nu cunosc gustul sării: eschimoşii din nordul Canadei şi fuegienii, din grupa yamana, care trăiesc în sudul Țării de Foc.**

- **Naturalistul rus Demidov, care a vizitat țara noastră în 1837, descrie salinele de la Slănic şi Telega din care se scoteau anual 40 milioane kilograme de sare, ce reprezentau un sfert din venitul Munteniei.**

- **Salina Ocnele Mari, din apropierea oraşului Rîmnicu Vîlcea, este menționată în hrisoave prin anul 1200, cînd sarea era dusă cu vasele pe Olt, în jos, spre Dunăre şi de acolo în Bulgaria.**

- **Apele Mării Moarte care au cel mai scăzut nivel de pe pămînt (392 m sub nivelul mării), conțin 288 grame săruri la litru. Din cauza densității mari, această apă are aspectul untdelemnului.**

FLOARE DE COLȚI (6)

JURNALUL DE BORD AL ECHIPAJULUI DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN COMUNA ION ROATĂ, JUDEȚUL ILFOV

CRONICAR:
CARMEN NEICU,
CLASA a VIII-a,
ȘCOALA GENERALĂ
DIN COMUNA
ION ROATĂ

1 august 1971

Rîul Dîmbovița și drumul forestier merg tot timpul împreună. Trec pe lîngă culmile paralele și abrupte care stau față în față ca niște uriașe puncte de sprijin între Făgăraș și Păpușa. Numeroase izvoare cristaline tulbură liniștea cu susurul lor. Mergînd pe acest drum observăm cum culmile domoale ale munților alternează cu cele prăpăstioase. Cele împădurite alternează cu poieni largi, pline de bușteni și de pietriș sau bolovani mari de rîu cărați de apa Dîmboviței.

Am plecat de dimineață de la Gura Văii Vladului cu gîndul de a ajunge mai aproape de Podul Dîmboviței, dincolo de valea Colților, Luțeni și Pecineahul. Aici Dîmbovița face un unghi drept și ia direcția sud-est.

Tot mai des întîlnim scocuri pe care alunecă materialul lemnos, spre rampele de pe șosea. Întîlnim foarte multe ramificații ale șoselei principale care vin să adeverească spusele bătrînului țapinar — că multe s-au schimbat și că utilajele moderne au înlocuit vechile practici primitive în exploatările forestiere.

După cîțiva kilometri (abia ne obișnuisem cu poieni, cu pajiști sau chiar cu tot felul de insulițe răsărite în mijlocul rîului) intrăm în Cheile Petrimanului. În față vedem pentru puțin timp Piatra Craiului.

La ieșirea din Cheile Petrimanului, întîlnim o șosea care duce spre Tămăș. Noi însă ne continuăm drumul mai departe, pe firul Dîmboviței. Nu ne oprim decît lîngă frumoasa clădire a sectorului de exploatare Dîmbovița. A fost un drum de 26 kilometri parcurși într-o zi. Am montat corturile chiar în curtea sectorului de exploatare. Aici am beneficiat de o bucătărie adevărată. Toma Costica, bucătarul nostru, și-a putut arăta în voie priceperea.

Sîntem obosite, dar sîntem mîndre că am putut străbate acest frumos drum care prin relieful său poate rivaliza cu multe alte drumuri mai cunoscute și mai moderne.

Sevastița împreună cu Carmen s-au dus la o partidă de pescuit. Paula scrie o vedere pe care are de gînd să o pună mîine la poșta din Podul Dîmboviței. Nicolae Marilena și tovarășul comandant încearcă să descurce evidența filmelor. Pe cele întrebuințate le sortează, le etichetează și din nou le împachetează. Eu și căpitanul Iorgu Garoafa căutăm să scriem cît mai multe în acest jurnal. În cabanele și dormitoarele muncitorilor am văzut condiții de muncă și de viață civilizată. Ne-am putut aproviziona cu alimente destul de ușor, de la magazinele alimentare situate pe lîngă întreprinderile forestiere. Neagu Garofița a trezit dintr-o dată în noi nostalgia: «Fetelor, pe la noi s-au copt pepenii. Am lăsat acasă un prun încărcat. Oi mai găsi ceva ?»

Au trecut zece zile de cînd sîntem departe de meleagurile noastre, de cei dragi.

2 august 1971

Astăzi a fost program de «voie» la deșteptare. Se făcuse ora opt și colegele tot mai dormeau. Doar Costica, bucătarul nostru, își făcea de lucru pe lîngă oala cu lapte.

Pe la ora zece am plecat spre Cheile Dîmboviței. După cîțiva kilometri au apărut primele case din Cojocaru, apoi din Săticul. Aici, casele erau construite în stil românesc specific caselor de munte. Casele rare, cu multă fineață în jurul lor, făceau aceste locuri și mai atrăgătoare. Am întîlnit săteni care ne urau bun venit și ne invitau să rămînem la ei peste noapte. Le mulțumeam pentru invitație, dar ne continuam drumul.

Am întîlnit foarte multe femei la cules de zmeură. Altele se duceau la strîns fînul. Toate erau îmbrăcate în frumoase costume naționale, deosebite totuși de cele din Lerești sau din Albești.

Trecînd prin Săticul de Sus avem posibilitatea să admirăm creasta sudică a Pietrii-Craiului.

Valea Dîmboviței începe să se strîmteze tot mai mult. Cu cîțiva kilometri înainte de a ajunge la Podul Dîmboviței trecem prin Cheile Mici ale Dîmboviței înalte și înguste pe o lungime de peste 2 kilometri. Aici întîlnim scările de piatră ce urcă la Peștera Urșilor.

Sîntem înarmate cu lanterne puternice și cu un aparat de fotografiat cu bliț. Gura peșterii poate fi văzută din șosea. Urcăm treptele de beton și pătrundem în lumea întunericului.

La lumina lanternelor se dezvăluie pereții ondulați, cenușii, dantelați, lucrați de apa care s-a infiltrat și a săpat cu răbdare roca de calcar, dîndu-i felurite forme.

Nu ne este frig și nici frică. Pe măsură ce înaintăm, ne dăm seama că omul trebuie să fie mai atent, să apere comorile naturii. Spun aceasta deoarece unii, așa ziși turiști, au distrus multe stalactite și stalagmite.

Pe măsură ce pătrundem mai în adînc, în partea dreaptă, stalactitele se unesc cu stalagmitele, devenind coloane monumentale. Treptat drumul se îngustează. Sîntem obligate să ne aplecăm și să ne strecurăm mai departe, în alte săli, unde stalactitele și stalagmitele, ne întîmpină cu alte forme.

În imensa liniște a bolților nu se aude decît foșnetul pe care îl fac zborul liliecilor și picăturile de apă.

Nicolae Marilena este norocoasă. Găsește o plantă care seamănă cu coada calului. Este fără frunze și are culoarea alb-violetă. E măciucată la capăt, și răspîndește un puternic miros de usturoi.

După patru ore ieșim la lumină. Continuăm drumul prin Cheile săpate de apa Dîmboviței, în calcarul muntelui Iuga. Sus, într-un colț, cam la o sută de metri se vede o grotă. Probabil e tot o peșteră sau un început de peșteră. Mijloacele normale nu ne permit să ajungem pînă acolo. Și-apoi vrem să plecăm mai departe. Sîntem aproape de țintă.

Satul numit «Podul Dîmboviței» ne apare de o frumusețe fără seamăn. Se văd multe tăpșane cu fîn și nu prea departe munți înalți. Valea este străbătută de șerpuirea Dîmboviței. Din punct de vedere turistic, aici totul este complet: munți înalți, peșteri, chei, mărețe plaiuri istorice (Posada), etnografie bogată.

Șoseaua șerpuiește în lungul văii și iese urcînd spre nord. Numele satului vine de la podul construit aici în 1711 de către Constantin Brîncoveanu.

Aici, în acest loc minunat, unde totul te îndeamnă la odihnă, pe un tăpșan înalt de pe care puteam privi întreaga panoramă a satului, am montat corturile.

La îndemnul căpitanului pornim să explorăm și cheile Mari ale Dîmboviței. Dincolo de pod apele își fac loc într-un coridor strîmt și întunecos, tăiat în trupul muntelui.

Am încercat să pătrundem în chei pe o potecă accidentată. Poteca era de fapt un făgaș îngust și întunecos. Întunericul era făcut de brazii care se cățărau pretutindeni.

Vuietul apei și foșnetul brazilor dau un plus de măreție cheilor. Nu putem continua drumul. Ne întoarcem. Am strîns multe pietre și insecte, pe care le împachetăm cu grijă. Drumul acesta, făcut astăzi pe valea Dîmboviței, a fost poate cel mai frumos.

(VA URMA)

Ghid

● **Echipajul «Flacări nestinse»**, alcătuit numai din fete (eleve ale Școlii generale din Călan — Hunedoara) ne comunică planul viitoarelor sale explorări în cuprinsul munților Apuseni. Un plan pe cît de ispititor, pe atît de dificil. Cele zece cutezătoare își propun să refacă drumul pe care l-au urmat cetele lui Ion Lucaciu — iobag de pe valea Mureșului — care s-au răsculat în 1784 împotriva împilării grofilor. Urmînd itinerarul fixat, expediția va străbate 40 de localități din Țara Zarandului, încheindu-se la Alba Iulia în fața monumentului neînfricaților eroi ai libertății — Horia, Cloșca și Crișan.

Urăm echipajului drum bun și succes deplin în cercetările pe care le vor întreprinde asupra acestui capitol al istoriei luptelor poporului nostru pentru libertate.

● **Constantin Oprea**, căpitanul echipajului «Pescărușul» de la Școala generală nr. 22 din Brăila, ne cere să-i indicăm un traseu în munții Vrancea «care să nu fie parcurs de nici o altă expediție».

Dragă Oprea, un astfel de traseu nu credem că poate exista în frumoasa, dar sălbatica Țară a Vrancei, care anul acesta va fi străbătută în lung și în lat de peste 80 de echipaje ale concursului «Expedițiile Cutezătorii».

Orice itinerar poate fi inedit și voi — dragi cercetători — puteți descoperi pe parcurs o seamă de taine care vă vor îmbogăți cunoștințele. Deci, pășiți cu încredere și voioșie pe itinerarul pe care l-ați ales!

● Aproape 50 de echipaje vor cerceta anul acesta **masivul Retezat**. Mulți expediționari ne roagă să le spunem care sînt lacurile și tăurile alpine din Retezat. Cele mai importante din căldarea Bucurei sînt: lacul Bucura (2 038 m), lacul Florica (2 070 m), lacul Viorica (1 908 m), lacul Ana (1 900 m), lacul Lia (1 910 m), tăul Porții (2 240 m) și tăul Agățat (2 210 m) care este cel mai pitoresc. În apropierea lacului Zănoaga (1 973 m) se găsesc: lacurile Judele, tăul Ascuns, tăul Urît și tăul Răsucit. În circul Gemenele se poate cerceta: tăul Gemenele (1 930 m), tăul Știrbului (2 094 m) și tăul Negru (2 026 m). În bazinul rîului Bărbat întîlnim: tăul Țapului (2 050 m), tăul Adînc (2 211 m) și tăul Custurii (2 230 m). În zona nordică a masivului se găsesc lacurile Stînișoarei, Pietrei și tăul Valea Rea, iar în Valea Galeșului: tăul Galeșului și tăul Dintre Brazi.

● **Mihaela Popescu** — participantă la toate cele 3 ediții ale «Expedițiilor Cutezătorii» — astăzi U.T.C.-istă, este căpitanul echipajului «Gențianele IV» care a plecat recent pe culmile Făgărașului cu scopul de a cerceta arhitectura populară din 12 sate de munte. Urăm succes atît temerarei «veterane», cît și întregului echipaj de fete de la Școala generală nr. 1 din Pitești.

● **Marinela Gherman**, căpitanul expediției «Păunașii codrilor» din Florești, județul Cluj, ne trimite un plan detailat al expediției și ne roagă să-i dăm unele lămuriri. Iată răspunsul nostru la cele trei întrebări: (1) Se poate depăși itinerarul inițial în același interval de timp. (2) Nu vă sfătuim să călătoriți cu plutele. (3) Se poate amîna cu 1—2 zile plecarea dacă timpul este nefavorabil.

● **Mihaela Pîrvu**, căpitanul echipajului «Voinicii lui Tudor» de la Școala generală nr. 9 din Craiova într-o documentată scrisoare face cunoscut itinerarul, care este destul de bine ales. Totuși, părerea noastră este că pe acest itinerar este mai interesant să se cerceteze etnografia, trecutul și prezentul așezărilor care vor fi vizitate. Recomandăm, de asemenea, ca la Dumbrava Sibiului să fie vizitat «Muzeul tehnicii populare» și apoi Rășinarii, care se găsesc în apropiere.

● PÎNĂ LA DATA DE 1 IULIE A.C. S-AU ÎNSCRIS 38 JUDEȚE ȘI MUNICIPIUL BUCUREȘTI CU 868 DE ECHIPAJE.

NU S-AU PRIMIT TABLOURILE DE ÎNSCRIERE DE LA JUDEȚUL BUZĂU.

A.L.

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

FĂRĂ CUVINTE ● FĂRĂ CUVINT

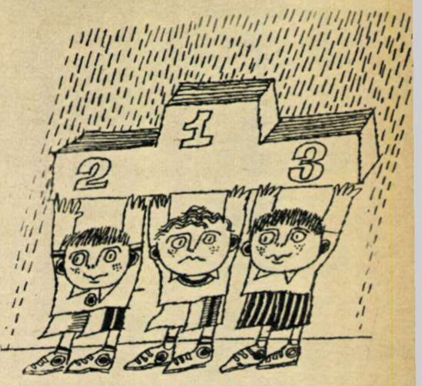

IVAN KÎNEV

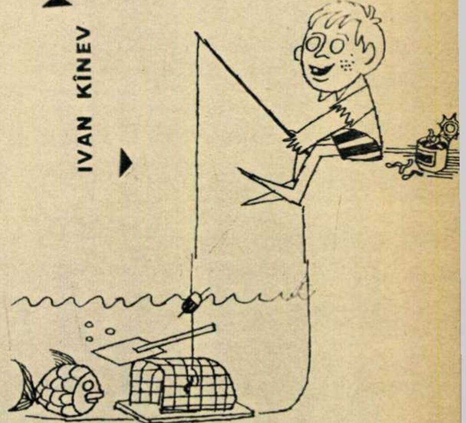

DAN IONIȚĂ

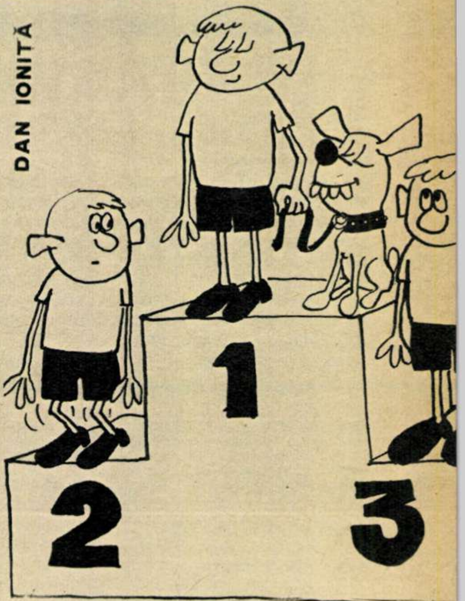

ÎN ORGANIZAREA REDACȚIEI NOASTRE:

Cupa «CUTEZĂTORII» la fotbal, ediția a II-a, 1972

*

La 15 iunie 1972, a început pasionantul concurs al tinerilor fotbaliști de la sate. Pînă la 28 iunie, s-au disputat meciuri aprinse, înscriindu-se multe puncte.

Iată primul clasament în ordinea punctajului acumulat:

1. **«Flamura pionierească»**, *Budești-Gruiu. 2.* **«A.S. Silitorul»**, *Bolintin Deal-Băleanu. 3.* **«Temerarii»**, *Săvîrșin. 4.* **«Viitorul»**, *Cungrea. 5.* **«Pandurii»**, *Prundeni-Călina. 6.* **«Șoimul»**, *Cășeiu. 7.* **«Sportul»**, *Bogdănești. 8.* **«Avîntul»**, *Nichiteni. 9.* **«Îndrăzneții»**, *Prundeni. 10.* **«Voința»**, *Bezdead. 11.* **«Podgoria»**, *Orlești. 12.* **«Voința»**, *Pîrșani. 13.* **«Viitorul»**, *Purani-Siliștea. 14.* **«Speranța»**, *Valea Dragului. 15.* **«Aurora»**, *Ciolănești. 16.* **«Flamura»**, *Săldăbagiu-Barcău. 17.* **«Călimanul»**, *Deda. 18.* **«Atlantic-Club»**, *Varadia-Bălcescu. 19.* **«Flacăra»**, *Licuriciu. 20.* **«F.C. Uranus»**, *Bezdead. 21.* **«Vulturii»**, *Sicula. 22.* **«Avîntul»**, *Braniștea. 23.* **«Dinamo»**, *Vădăstrița. 24.* **«Juventus»**, *Dragodana. 25.* **«Laurii Zărandului»**, *Dieci Revetiș. 26.* **«Tinerii Steliști»**, *Știubieni. 27.* **«Traușel»**, *Beica de Jos. 28.* **«Sîrguința»**, *Voicești. 29.* **«Viitorul»** *Seaca. 30.* **«Voinicii»**, *Coșoveni.*

Iată și clasamentul echipelor de fete:

1. **«Voința»**, *Bezdead. 2.* **«Venus»**, *Bogdănești, Bacău. 3.* **«Fortuna»**, *Bezdead. 4.* **«Progresul»**, *Bezdead. 5.* **«Știința»**, *Bezdead.*

Urăm tuturor cît mai multe puncte!

SECRETARIATUL
JURIULUI

«Viitorul» — Cungrea

«Știința» — Bezdead

«Avîntul» — Nichiteni

Manualul

ITINERAR DE VACANȚĂ

Masivul Retezat

În Carpații Meridionali se află, pe o suprafață de circa 850 kmp, o frumoasă regiune: Retezatul .

Cu piscuri înalte, ca Vîrful Peleaga—2 509 m, Vîrful Retezat—2 485 m; cu splendide căldări glaciare, în cuprinsul cărora se găsesc peste 80 de lacuri, printre care: Bucura, Zănoaga, Lacul Negru, Galeșul, Gemenele; cu frumoase rîuri, bogate în păstrăvi: Rîul Mare, Lăpușnic, Nucușorul si Rîul Bărbat; cu minunate peșteri; Cîmpușa (monument al naturii), Peștera de Aur din Piatra Topliței; cu frumoase cascade: Ciumfu, Branu, Lolaia.

În cuprinsul Retezatului găsim, de asemenea, trei poiene cu narcise; Sălajul de Sus, Baleia, Fața Fetei, precum și șapte masivi calcaroși cu flori de colți: Piule, Scorota, Iorgovan, Stănuleți, Albele, Fața Fetei și Ciumfu.

În Munții Retezatului s-a creat de către **Comisia monumentelor naturii** *primul nostru parc național și o rezervație științifică, cu scopul de a ocroti, prin lege, terenuri în cuprinsul cărora găsim o faună și o floră deosebită.*

La poalele Muntelui Retezatul, spre Țara Hațegului, găsim o mulțime de cetăți și monumente istorice ca: Sarmizegetusa, Mălăiești, Cetatea Colți, sate și comune cu case vechi și noi, populate cu oameni ospitalieri și harnici. Preocuparea lor de bază este agricultura și creșterea vitelor (păstoritul). Minunate covoare și broderii, precum și portul lor, exprimă arta populară a acestor locuri de o deosebită frumusețe. Locuitorii comunelor de la poalele Retezatului mai păstrează și azi vechile obiceiuri transmise din generație în generație în decursul anilor, vestitele serbări populare numite nedei. Cîntecele, doinele cîntate de ciobani, din fluier și clarinet, precum și strigăturile, prin simplitatea lor, exprimă dragostea față de aceste meleaguri.

Deci, să pornim la drum!...

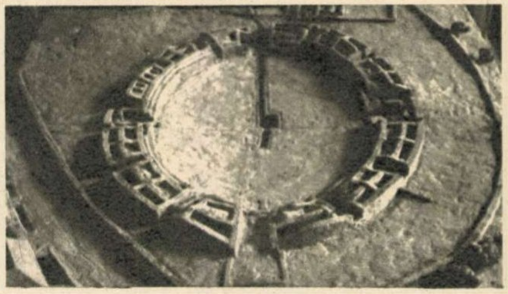

Foto text: N. GALGOȚIU

ENIGMA

O NOUĂ AVENTURĂ A CPT. DUMITRESCU

VAZA DE FLORI

— Tovarășe căpitan Dumitrescu, cred că bătrînelul care locuiește vizavi de casa mea are preocupări ciudate, cu toate că nu iese din casă decît rareori.

— Ce te face să crezi așa ceva despre el, Radule?

— Două aspecte care mi se par neobișnuite. Nu în conduita moșului, ci a «poștașului». Acela despre care mi-ați spus dumneavoastră că e posibil să vină la el. Parcă e frate geamăn cu nea Mitică, care ne aduce poșta de cînd îl știu. Seamănă ca două picături de rouă.

— Și l-a vizitat pe bătrîn?

— Desigur. Pînă acum, de trei ori. De fiecare dată, falsul poștaș a deschis poarta, a mers pe alee și s-a oprit la ușa bătrînului. L-a vizitat numai în zilele cînd nea Mitică nu venea pe străduța noastră.

— Și poștașul travestit i-a introdus vreun plic în cutia poștală de la poartă?

— Niciodată. Probabil din motive de siguranță, dar procedeul folosit, eu îl consider o mare imprudență.

— Înțeleg. Și care e cel de al doilea aspect care ți-a întărit convingerea că bătrînul are legături suspecte cu cel care se dă drept poștaș?

— Ieri, cînd nea Mitică intrase pe strada noastră pentru a împărți corespondența, de după colț a apărut celălalt «poștaș». În același timp, la geamul moșului a apărut o vază cu flori. «Poștașul» a făcut calea întoarsă, vizitîndu-l pe bătrîn abia azi, cînd nea Mitică n-a venit pe străduța noastră. Era riscant să...

— Cu asemenea logică, te asigur, Radule, că vei călca pe urmele celui mai renumit detectiv.

Puteți răspunde în ce a constat imprudența falsului poștaș și de ce bătrînul a pus vaza de flori la geam?

Răspunsul în numărul viitor.

VALERIU IVAN

SFATUL MEDICULUI

IGIENA OCHILOR

Se știe că pielea neîngrijită depozitează pe suprafața ei milioane de microbi. Neînlăturați la timp — prin spălare cu apă caldă și săpun — microbii devin periculoși și la prima accidentare a suprafeței pielii (julitură, lovire,contuzie, tăietură, înțepătură) pătrund în organism producînd boala. Urciorul este tocmai o consecință a acestui fapt, adică nerespectarea unei reguli de igienă.

Urciorul este deci o infecție a glandelor de la baza firelor de păr ce se găsesc pe marginile pleoapelor. Infecția se datorește microbilor stafilococi (trăiesc obișnuit pe suprafața pielii și obiectele înconjurătoare) care, prin frecarea ochilor cu mîinile ori batistele murdare, pătrund în pielea pleoapelor ochilor (în glandele de la baza firelor de păr).

Urciorul se manifestă prin apariția unei umflături de mărimea unei gămălii de ac, pînă la un bob de mei sau mazăre, dureroasă la atingere,avînd de jur-împrejur pielea roșiatică, producînd mîncărimi și înțepături. Ochiul bolnav lăcrimează, lumina devine supărătoare. După 4—5 zile, umflătura coace, apoi se sparge lăsînd să curgă puroiul. În locul umflăturii, rămîne o mică deschidere care sîngerează.

Tratament: In începutul bolii se pun local comprese cu apă fierbinte, timp de 10 minute, repetîndu-se din 3 în 3 ore timp de 1—2 zile. Se continuă apoi cu prișnițe cu ceai de mușețel. Cînd abcesul (umflătura) s-a format, poate fi deschis numai de către medic. Dacă s-a deschis spontan (s-a spart), va fi curățat locul cu apă oxigenată, după care se va aplica local o alifie cu antibiotice (tetraciclină).

Dr. GH. M. GHEORGHE

Prof. Blitz ÎN ANCHETĂ

Deseori spunem: «Avem un oraș frumos», și cînd ne imaginăm frumusețea lui, ne gîndim la cartiere noi, la străzi, pasaje subterane, edificii impunătoare, la iarba și florile care au cucerit spațiile, dînd o tentă nouă fiecărui anotimp. Și nu greșim. Dar privind în jurul nostru cu atenție nu putem să nu sesizăm că, de multe ori, preocuparea pentru copii a fost neglijată.

De ce oare, edilii orașului. tovarășii arhitecti și proiectanți, nu dau întotdeauna atenția cuvenită terenurilor pentru joacă?

Intrebarea s-a născut în timp ce străbăteam străzile orașului. Nu rare sînt cazurile cînd, neavînd încotro, copiii transformă strada, gazonul bine îngrijit din fața blocului, în pistă ciclistă sau teren de fotbal.

Desigur, în asemenea situații «cei mari» zic: «copiii sînt vinovați. Nu avem liniște, nu avem curățenie... etc.»

Oare chiar așa să fie, numai ei sînt vinovații? Unde să zburde, unde să-și consume energia, dacă dumneavoastră, tovarăși edili nu v-ați gîndit că toți copiii au nevoie de aer curat și mult soare. Soluții ar exista. Un apel adresat cetățenilor, care printr-un efort comun cu edilii, ar reuși ca nici un grup de locuințe să nu fie lipsit de baze sportive simple și de locuri de joacă.

*

În pofida celor de mai sus, nu putem spune că tinerii «beneficiari» sînt 100% «nevinovați», fiindcă a fost suficient să străbatem o modestă porțiune de drum și am și surprins «reversul medaliei». Drept pentru care, următorul titlu va suna...

...DAR NICI AȘA, COPII!

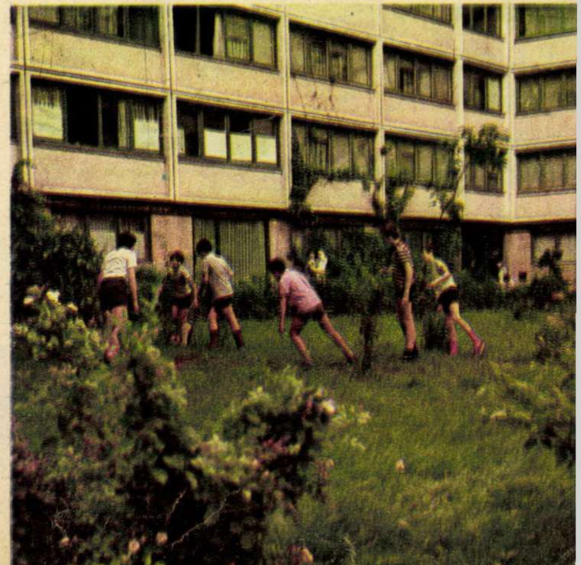

vacanței

Primesc mai deunăzi de la un corespondent din Cugir, un reportaj de vacanță. E vorba despre o excursie în care i-a însoțit pe colegii săi în calitate de reporter. Înarmat cu blocnotesul și pixul, cu aparatul foto la umăr și rucsacul în spate, amicul meu, nerăbdător și emoționat peste măsură, pornește la drum. Ajunge astfel în Cîmpia Pîinii — loc în care, la 1479 oastea turcească a fost înfrîntă de cea condusă de Pavel Vahul. Reporterul notează tot-tot, prodigios, culege impresii de la colegi. Înoptează într-o comună unde pionierii de aici fac un foc de tabără cu program artistic. Se leagă prietenii, se schimbă adrese. În zorii zilei următoare pornesc spre casă pe un alt drum. Stau de vorbă cu bătrîni, se interesează de portul popular.

Folcloriștii înregistrează o legendă și un vechi cîntec bătrînesc. Își aleg loc de popas pe valea unui rîu unde se încinge un concurs de pescuit în toată legea. Se prinde un singur pește, trofeu pe care reporterul îl imortalizează într-o fotografie, împreună cu marele învingător! Prietenul meu, corespondentul, se întoarce acasă cu carnețelul doldora de însemnări și aleargă glonț la laborator să developeze filmele. Iată, deci, prieteni, cam cum ar trebui să fie un reporter «pe teren» și v-aș sfătui să-i urmați exemplul. Reportajul său e interesant, variat, scris cu multă vervă, iar fotografiile sînt deosebit de elocvente. Bineînțeles, nu lipsesc instantaneele hazlii. Aștept de la toți prietenii mei corespondenți asemenea reportaje de vacanță.

Pix

TABLETA LUI EMIL

O întîmplare cu carbid

Nicolae Dumitru din comuna **Odobești,** satul **Crovu** își invită la joacă un grup de colegi printre care pe micul **Gheorghe Martac** din clasa a II-a. Joacă, cu ce credeți?! Cu carbid!

Îl sucesc ei, îl învîrtesc, îl bagă într-o cutie de conserve și... Dar nu vă relatez mai departe procedeul pentru că nu vreau să dau și altora «idei».

Destul dacă vă spun că susnumita substanță chimică tratată fără menajamente s-a ... supărat și a explodat.

Ca într-un film cu Malec, ponoasele le-a tras cel mai puțin vinovat, micuțul Gheorghe Martac, căruia cutia de conserve, încărcată cu carbid, i-a sărit drept în frunte. E drept că recipientul cu pricina s-a făcut praf, dar și capul lui Gheorghiță s-a resimțit destul de serios. Treaba l-a costat 6 zile la pat cu pansamente și tratament medical.

Întîmplarea mi-a fost relatată de corespondentul nostru, Vizon Martac.

Un lucru trebuie să rămînă clar: **nu vă jucați cu substanțe pe care nu știți să le mînuiți și despre care nu știți nimic.** Martac s-a ales doar cu capul spart. Dar cine știe ce s-ar fi putut întîmpla cu o cantitate mai mare sau cu o substanță explozibilă mai puternică! Articolul nostru n-ar mai fi avut tonul de glumă, ca acum!

Emil

Plaja mării

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2							■			
3			■					■		
4							■			
5		■				■				
6					■					■
7	■			■						
8			■				■			
9									■	
10		■								

ORIZONTAL: 1) Autorul tablourilor «La scăldat» și «Corăbii la Constanța» — «Scaldă» plaja la mare. 2) Pe vreme de furtună — Străbate marea în lung și în lat. 3) Nor... gol — Sezonul estival, propice vacanței la mare (pl.) — Afirmație. 4) Păstorit — Izvorăște din Alpi și se varsă în Marea Adriatică. 5) „Unitate» de măsură nedefinită — «Corturile» de pe plajă în sezonul estival (sing.) 6) Puțin — În apa mării. 7) În răboj! — Nume comun dat tinerelor fete (sing.). 8) Priceput la înot — Petrecere — «Sparge» valurile mării. 9) Pictor român, autorul uleiului «Peisaj din Mangalia». 10) Redă splendoarea mării în picturile sale intitulate: «Plimbare la mare» și «Femeie la malul mării».

VERTICAL: 1) Pictează tablourile «Faleza» și «În port» — Acesta (reg.). 2) Cu «Perle» ca «Mamaia», «Eforie» «Neptun» etc. (pl.). 3) Cafe! — Componentă a uneia din minunatele construcții de pe litoral — Elena Popa. 4) Întreprindere cu specific maritim și fluvial (abr.) — Formulă populară din sudul Dobrogei. 5) Cu totul asemănător — Spășit. 6) Se aruncă de pe trambulină în apă — «Plajă» la mare sau aiurea. 7) Pică, în apă dacă vreți — Nadă... mușcată! 8) În nave — Delta Dunării pentru păsări și chiar pentru turiști (fig.). 9) Unul din satele preferate ale lui M. Sadoveanu. 10) Înconjurată de Marea Mediterană, Egee, Ionică etc. — Slujbaș la agie (arh.).

I. ALEXANDRU

FĂRĂ CUVINTE • Nic. Nicolaescu

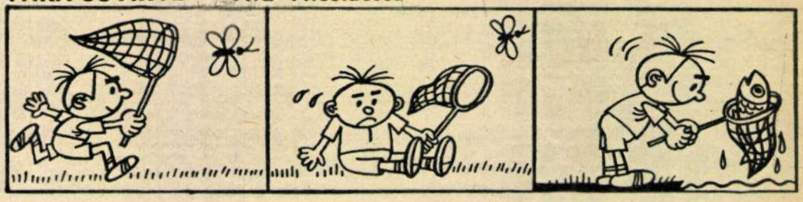

DORESC să CORESPONDEZE

Ștefan Ghizdăvescu, comuna Daneți, județul Dolj; **Maria Pavel,** sat Buciumeni, comuna Budești, județul Ilfov; **Georgeta Negoi,** Șoldanu, județul Ilfov; **Marica Luminița,** satul Gheboieni, comuna Tătărani, județul Dîmbovița: **Marioara Nichifor,** str. Victoriei nr. 57, Tulcea; **Pavel Borchescu,** sat Borlovenii Noi nr. 13, județul Caraș-Severin.

▲ **...Și apoi, un om ostenit se va așeza exact acolo unde au pus ei tălpile.**

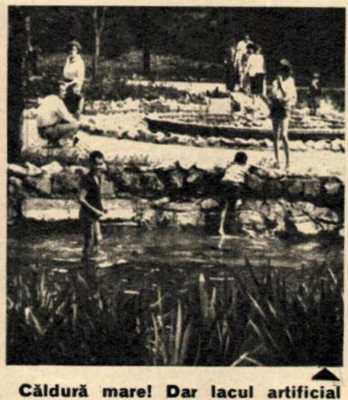

▲ **Căldură mare! Dar lacul artificial este amenajat să înfrumusețeze parcul și să-l răcorească, nu să-l folosim ca... gîrlă!**

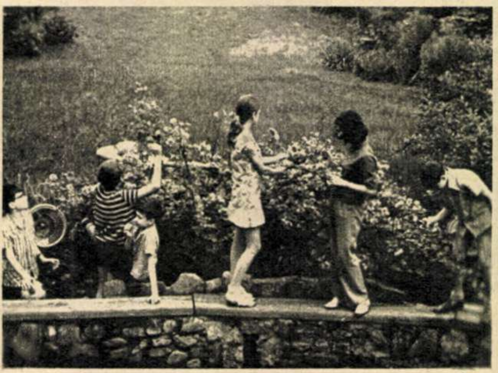

▲ **Copii, stați, de ce rupeți florile?!**
Și ce credeți? Cei «șapte magnifici», din fotografie nu au găsit nici un răspuns...

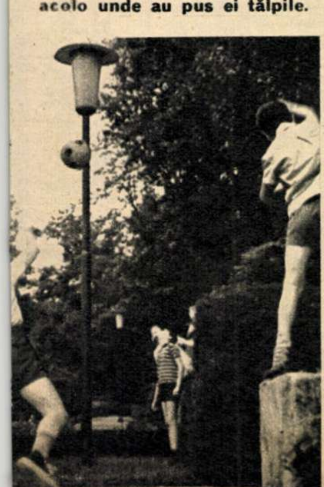

◀ **Cînd joci fotbal lîngă un felinar, acesta din urmă devine victimă sigură.**

*

— Ce părere aveți? Drumul cel mai scurt spre leagăne este peste gard sau pe... poartă? ▼

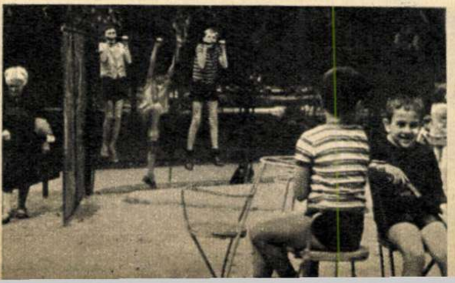

Leapșa! Dar ce vină au pomișorii, din fața blocului, sădiți și îngrijiți cu migală de părinții și colegii voștri? ▼

Cutezătorii 27

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64-66, P.O.B.-BOX 2001»

AGHIOTANȚII marelui Spartacus

Scenariu: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

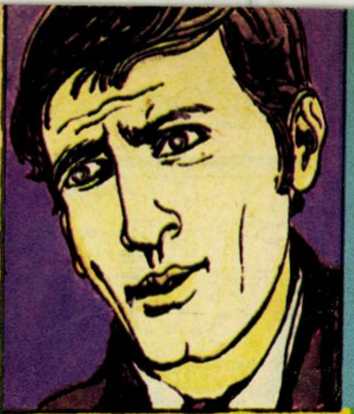

MARELE SPARTACUS

Cine sînt aghiotanții Marelui Spartacus și ce fapte vrednice de admirație au săvîrșit? Cînd? Cum?

Iată cîteva întrebări la care vă vom răspunde, invitîndu-vă să urmăriți povestirea noastră. La sfîrșit, cînd veți trage cortina peste ultimul episod, veți fi puși în fața unei întrebări căreia trebuie să-i aflați singuri răspuns: ce anume îi face pe aghiotanții Marelui Spartacus să semene atît de mult cu fiecare dintre voi?

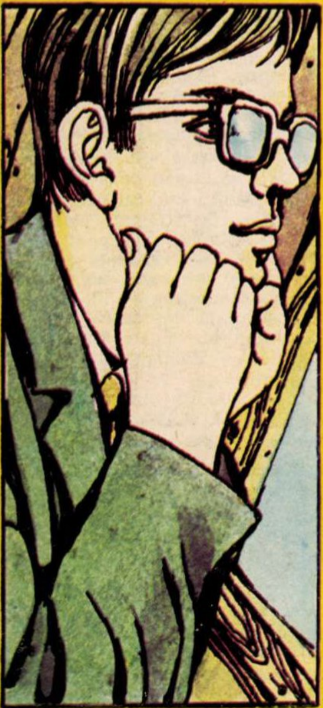

NICORAȘ

La vreo trei ani după terminarea războiului, într-una din ultimele zile ale lui octombrie, pe peronul micii gări pitulate în cuta unui deal de pe malul stîng al Nilorului, cobora un bărbat îmbrăcat modest, cu părul nins de o iarnă prematură, singur între două mari geamantane de carton scorojit.

A doua zi, în penultima recreație, elevii clasei a V-a aveau să afle din gura directorului gimnaziului că de-atunci înainte, în orele de istorie «s-a terminat cu alergatul prin curtea școlii după bolovanul ăla încropit din păr de cal» și că, în general «s-a încuiat bobocul, dragii mei, drept care, în sfîrșit, școala e iar școală».

«Vă promit că nu veți regreta multele meciuri rămase nejucate», au fost primele cuvinte ale străinului. Apoi, după ce s-a prezentat și a strigat catalogul, a scos un maldăr de suluri de hîrtie din geanta burdușită, a tivit marginea de sus a tablei cu un șir de ace cu gămălie, de care a agățat hărți, planșe, fotografii, și a început lecția.

Aici, între două fluvii mari si vechi de cînd lumea. a înflorit de timpuriu o strălucită civilizație. Ne aflăm în pădurile care adăpostesc izvoarele Tigrului și ale Eufratului. Pentru a străbate cîmpiile Mesopotamiei, să construim o plută trainică din trunchiuri de copac. O lăsăm la apă, ne îmbarcăm și plutim la vale izbind cu vîslele în undele pline de mîl roditor. Vom face dese popasuri, vom fi primiți de războinici în zale, străzi așternute cu covoare ne vor duce pașii spre corturile vestitelor căpetenii de oști, spre palatele marilor regi asirieni. Tuturor le vom duce, o dată cu darurile pămîntului nostru, tradiționala solie de bună pace. Sînteți gata pentru călătoria asta?

Daaa! a răspuns în cor de tunete, proaspăt închegatul corp expediționar.

Și porniră.

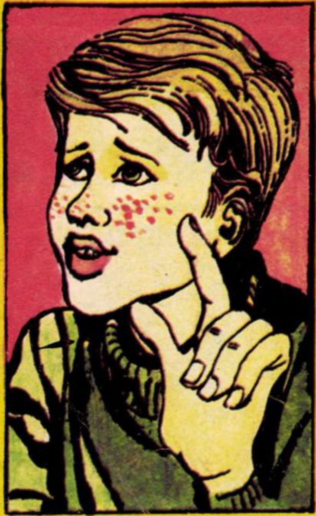

PIOLET

Alături de profesorul lor, elevii dintr-a cincea străbătură în marș lungul șir al erei noastre. Se numărară printre oștenii tuturor bătăliilor, deveniră sfetnicii marilor conducători și ucenicii luminaților cărturari ai antichității, conduseră solii, participară la încheierea tratatelor, fură martori la căderi și înălțări de necuprinse imperii.

Împrumutînd în închipuirea învățăceilor săi înfățișarea tuturor conducătorilor și eroilor antici, profesorul Manole Basarab știuse să-și țină promisiunea. Băieții îl și vedeau înveșmîntat în mantaua generalului Kutuzov, sau cu o banderolă neagră trasă în diagonală peste față ca să-și acopere ochiul pierdut la Trafalgar, sau cu pletele lungi încadrînd soarele de pe fruntea crăișorului Horia, sau purtînd la șold sabia primului domn al Principatelor Unite.

PATROCLE

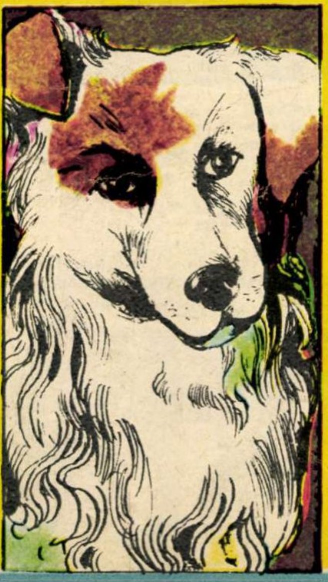

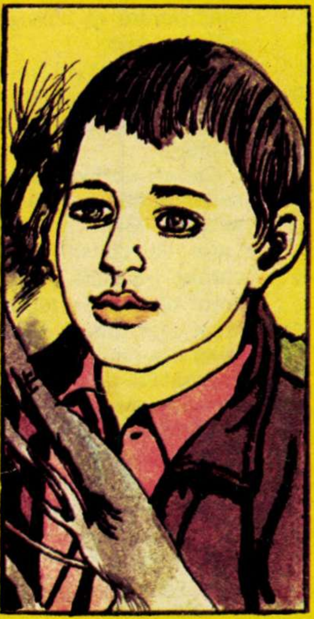

ELECTRON

Au fost opriți însă, cu o lovitură năprasnică, în toiul răscoalei lui Spartacus. Dintr-o dată, ca secerați de tăișul nemilos al unei săbii mînuite orbește.

Ultimul veșmînt al profesorului l-au țesut apele tulburi ale Nilorului, încărcate de mîlul primăverii timpurii. Trei dintre elevii gimnaziului, aghiotanții săi, cum îi numise la ultima întîlnire a membrilor cercului de istorie «Columna» — Nicoară Apostol, Gherghel Ștefănescu și Mihai Drumaru — i-au pescuit trupul în apa rotitoare a Cotului Vîltorii, la 17 aprilie 1948, orele 10 dimineața.

O săptămînă întreagă după aceea, credinciosul său cîine, Patrocle, nu s-a desprins de lîngă răchitele care fuseseră fără doar și poate singurii martori ai tragicului accident.

În dimineața celei de a opta zi, grăbindu-se să-și îndeplinească îndatoririle de elev de serviciu, Nicoară Apostol avea să încremenească pentru cîteva clipe pe prima treaptă a scării: lîngă ușa cancelariei zăcea întins, vlăguit de foame, cu ochii împăienjeniți de o mare tristețe, devotatul prieten al profesorului. În ziua aceea Nicoară a lipsit de la școală, iar în curtea casei sale a apărut o căsuță în miniatură, mare cît trei valize puse una peste alta, cu acoperișul de culoarea piersicii, avînd o singură intrare, fără ușă, și un singur locatar.

În sătucul de pe malul stîng al Nilorului, viața părea că a reintrat în vechea sa matcă. Zilele, ca și nopțile au prins să se scurgă din nou în liniște. In orele de istorie, băieții dintr-a cincea nu mai ieșeau în curtea școlii să alerge după «bolovanul acela încropit din păr de cal», ci rămîneau în clasă, la locurile lor, să vorbească șoptit despre Spartacus. Așa i-a găsit noul profesor de istorie.

Dacă la sfîrșitul orei membrii cercului de istorie «Columna» nu i-ar fi cerut un anumit lucru și dacă urmașul la catedră al lui Manole Basarab n-ar fi acceptat, liniștea s-ar fi împămîntenit deplin peste dealurile care ascund în poala lor satul Arini. Iar despre profesorul Manole Basarab, supranumit post-mortem Marele Spartacus, ca și despre aghiotanții săi, Nicoară Apostol, Gherghel Ștefănescu și Mihai Drumaru — alias Nicoraș, Piolet și Electron — nu s-ar fi știut niciodată nimic. Cît îl privește pe Patrocle, acesta ar fi uitat cu timpul de moartea stăpînului și s-ar fi adaptat noii sale situații de paznic al ogrăzii familiei Apostol.

După sfîrșitul primei ore cu noul profesor de istorie, s-au petrecut însă niște fapte cu totul și cu totul extraordinare, care au înnobilat memoria lui Manole Basarab, făcînd din Nicoraș, Electron, Piolet și Patrocle niște adevărați eroi.

Că de n-ar fi, nu s-ar povesti — cum glăsuiește gura de aur a basmelor noastre. Să luăm deci aminte la faptele eroilor poveștii care, sub formă de bandă desenată,

VA URMA

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

28

JOI, 13 IULIE 1972, ANUL VI (251),
16 PAGINI, 1 LEU

Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

Foto: GR. PREPELIȚĂ

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

DELEGAȚI LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A P.C.R.

Mesagerul voinței colective

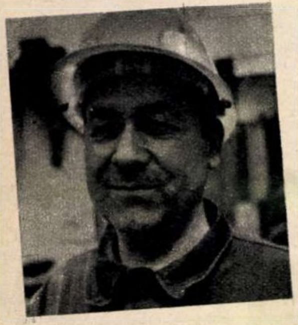

Ne aflăm în secția a IV-a strungărie a Uzinei de utilaj chimic Grivița Roșie. Un om mărunțel de statură, trecut de a doua tinerețe, strungarul Ion Șerbănescu, privește atent cum cuțitul strungului degajează din piesa brută prisosul de metal.

— Deși lucrați de mult timp, aveți multă tinerețe în mișcări.

— Depinde de tinerețea la care vă referiți. Poți fi, de exemplu, mai în vîrstă, dar în profesie rămîi tînăr, în sensul unei gîndiri tinere, mereu creatoare. Dacă v-ați referit la brigada de producție și educație pe care o conduc, atunci media de vîrstă este 22 ani.

— Brigadă de producție și educație ați spus?

— Exact! Sînt în uzină aproape 200 de asemenea brigăzi.

— Ați amintit de gîndirea creatoare.

— Desigur. Această gîndire s-a materializat în îmbunătățiri și inovații. Atît eu, cît și majoritatea tovarășilor mei, am realizat multe dispozitive pentru prelucrarea pieselor la strung.

Împreună cu maistrul Nicolae Pitulice, lucrez în prezent la o altă inovație: un dispozitiv pentru prelucrarea unor repere la vagoane. Va fi gata pînă la data Conferinței partidului.

— Cum vă pregătiți schimbul de mîine?

— De curînd au intrat în producție doi ucenici calificați de mine la locul de muncă. În afară de aceasta, uzina noastră patronează o școală generală unde funcționează un mode atelier-școală. Aici, eleviot cunoaște tainele meseei. Sînt bucuros că mă nur printre pionierii acestei aduni.

— Aveț în briadă tineri sub 20 ani. Văplace să lucrați cu ei maistru, ca îndrumător ansmițîndu-le din expența dumneavoastră?

— Să știți că ă o relație. E un schimb ecbil și foarte rodnic. Eu le dsc cunoștințele mele, eriența mea, dorința mea crea ceva nou în tehnic ei îmi dau o parte din titea lor, din entuziasmul creator. Împreună cu acolectiv, sînt convins că om încadra în această ctoare comprimare a tii, «cincinalul în patru i jumătate».

Ca mesa gîndului și voinței col doresc să duc în Conferinței Naționale lului mulțumirea înde angajamentului.

Convo ealizată de ETROVICI

O apropiată prietenă a pionierilor

Nu întîmplător, în cuvintele prin care comuniștii județului Covasna au susținut propunerea ca Maria Maxim, primar al comunei Dobîrlău, să-i reprezinte ca delegat la apropiata Conferință Națională a partidului, a fost auzită deseori expresia «cea mai bună prietenă a pionierilor». Într-adevăr, de doi ani de cînd Maria Maxim conduce treburile comunei, pionierii Dobîrlăului, ca și cei din comunele învecinate, au avut bucuria să participe, potrivit propriilor lor posibilități, la lucrări de înfrumusețare a comunei și a împrejurimilor sale, să organizeze spectacole folclorice și vizite, cu alte cuvinte, au fost sprijiniți în realizarea tuturor inițiativelor lor. Și, asemenea inițiative n-au fost puține! Ca semn al recunoștinței lor, copiii se angajează în fiecare vacanță să presteze sute de ore

de mun iotică pentru
îndeplin ctivelor cu ca-
re comu irlău participă
la între cialistă cu alte
localită a lor este astăzi
încorpo potrivă în efor-
turile truire a unui
magaz rsal și a dis-
pensar re va fi gata
pînă gust.
În ur ii «fiecare pio-
nier -, o floare!» as-
tăzi este un sat al
floril lor multicolore.
Un a buchet de flori,
plan rijite de pionieri,
a în a felicitare adre-
sată Maxim după ale-
ger elegat la Confe-
rin lă a partidului.

AJ.

Un om prezent oriunde e nevoie

Nu o dată, în campaniile lor de strîngere a spicelor, pionierii comunei Gurbănești, județul Ilfov, sînt însoțiți de un om pînă în 40 de ani, înalt, bine legat, cu privirea pătrunzătoare. Este Dinu Daniliuc, președintele C.A.P. — «omul prezent oriunde e nevoia mai mare» — cum obișnuiesc să spună localnicii-și pe care comuniștii l-au desemnat să-i re-

p Conferința Na-
t rtidului.
nnă președintele
iuc pentru tine-
ulții din întreaga
urbănești, nu e
t. La propunerea
nducerea lui, în-
ulație a comunei,
mare, cu tînăr și
o singură suflare,
at să cinstească
ă rodnică apropia-

ta Conferință Națională a partidului și aniversarea unui sfert de veac de la proclamarea Republicii. C.A.P. Gurbănești va livra statului, peste plan, peste 200 hectolitri de lapte, 2 tone de lînă, 50 tone legume și 950 tone cereale. O contribuție în realizarea acestor angajamente o vor aduce și pionierii, prin participarea lor la lucrările de îndiguiri și irigații, de întreținere a culturilor de legume, la strîngerea recoltelor de păioase și furaje. Alături de ei se va afla mereu și comunistul Dinu Daniliuc care-i va sfătui și îndruma asemenea unui părinte.

AL. MIHU

CASA PIONIERILOR
GALAȚI
CUTEZATORUL
390

DESCHIDEREA EXPOZIȚIEI NAȚIONALE «MINITEHNICUS»

În cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de a XXV-a aniversări a Republicii, sîmbătă, 8 iulie 1972, a fost inaugurată, la București, în sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, *Expoziția națională «Minitehnicus 1972»*. La deschidere au participat: Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P., adjunct al ministrului educației și învățămîntului, reprezentanți ai unor ministere, membri ai Comitetului Executiv al C.N.O.P., reprezentanți ai presei, radioului și televiziunii, pionieri și școlari.

În aceeași zi, expoziția a fost vizitată de tovarășul Mihai Gere, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., secretar al C.C. al P.C.R.

Expoziția înmănunchează cele mai valoroase lucrări prezentate la concursul Minitehnicus, ediția 1972. La această ediție au participat 25 000 de pionieri și școlari, din toate județele țării, prezentînd peste 10 000 de lucrări din domeniul aero și navomodelismului, al construcțiilor auto, al electronicii, radiotehnicii etc. Cele două jurii — unul alcătuit din specialiști și altul din copii — au decernat trofeele concursului și peste 150 de premii și mențiuni.

Juriul de copii în acțiune.

Vizitatorul nr. 1 al Expoziției «Minitehnicus 1972», pionierul Mihai Boiangiu din Buzău, care a primit cu acest prilej, ca amintire, o geantă tip «Cutezătorii» împodobită cu cifra 1!

ACTUALITAȚI CUTEZATORII

FORUM PIONIERESC

JUDEȚUL SATU MARE

La Carei, în tabăra județeană de odihnă și muncă patriotică pentru culegerea plantelor medicinale a avut loc zilele trecute forumul pionierilor din județul Satu Mare.

Cei 67 reprezentanți ai pionierilor de pe tot cuprinsul județului au luat în dezbatere diferite aspecte ale vieții pionierești. S-au făcut referiri la felul cum se aplică în unități și detașamente hotărîrile Conferinței Naționale din 1971 a Organizației privind activitatea grupelor, rolul sporit al comandamentelor pionierești, acțiunile privind pregătirea pionierilor și școlarilor pentru apărarea patriei. Au fost relevate multe fapte pionierești care fac dovada înaltei conștiințe dobîndite de copii în cadrul organizației de pionieri.

Pionierii din diferite localități (Ardud, Tășnad, Carei, Săuca, Negrești, Satu Mare) au adus la cunoștință colegilor unele dintre propunerile de viitor ale detașamentelor și unităților în care activează.

Am aflat astfel că la Carei se va organiza «Ștafeta mileniului» în cinstea sărbătoririi, în toamna anului 1972, a 1 000 de ani de existență a orașului Satu Mare. În cinstea Conferinței Naționale a partidului, unitățile din Satu Mare au pornit o entuziastă întrecere pentru înfrumusețarea și buna gospodărire a localității.

La propunerea pionierului Brîndău Mihai, clasa a VII-a, de la Liceul «M. Eminescu» din Satu Mare, forumul județean a hotărît să lanseze o chemare către toate unitățile și detașamentele din țară pentru înfrumusețarea localităților, în cinstea Conferinței Naționale a partidului.

Din rîndul reprezentanților în forumul județean al pionierilor au fost aleși locțiitori ai președintelui Consiliului județean al organizației pionierilor precum și delegați care vor participa la lucrările Forumului național, în luna august.

În încheierea lucrărilor, pionierii au adoptat textul unei telegrame adresată Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu.

JUDEȚUL TIMIȘ

FORUM PIONIERESC

Și pentru pionierii timișeni lucrările forumului județean al pionierilor, care s-au desfășurat la Timișoara, au constituit un minunat prilej de a trece în revistă succesele pionierilor de pe tot cuprinsul județului, gîndurile lor de viitor. Participanții la lucrări au trimis o telegramă Comitetului Central al P.C.R., personal tovarășului Nicolae Ceaușescu:

Iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Cu nespusă bucurie și dragoste, noi, pionierii români, germani, maghiari, sîrbi și de alte naționalități, delegați la primul forum județean, constituit la îndemnul ce ni l-ați dat cu prilejul Conferinței Naționale a Organizației pionierilor, vă rugăm să primiți mesajul recunoștinței noastre sincere pentru tot ce ați făcut și faceți pentru binele și fericirea tinerelor vlăstare ale scumpei noastre patrii. Aprecierile calde și sfaturile dumneavoastră de a învăța cu pasiune, de a ne pregăti pentru muncă și viață, pentru apărarea patriei sînt pentru noi izvor de elan și cutezanță pionierească. Alături de părinții noștri, de comuniști, ne angajăm să contribuim cu toate puterile noastre, prin diverse activități, la edificarea unor obiective economice și social-culturale, la înfrumusețarea orașelor și satelor de pe meleagurile timișene, cinstind, astfel, prin fapte mărețele evenimente pe care le întîmpină întregul popor: Conferința Națională a Partidului Comunist Român și cea de a XXV-a aniversare a proclamării Republicii.

Vă asigurăm că ne vom îndeplini în mod exemplar îndatorirea de a învăța, de a ne comporta demni în școală, familie și societate, de a ne ridica necontenit nivelul pregătirii politice și de a ne forma ca tineri revoluționari, dăruindu-ne cu abnegație patriei, idealurilor socialismului și comunismului.

Din adîncul inimilor noastre vă încredințăm că vom ști, la orice chemare a patriei și partidului, să rostim oricînd «Tot înainte».

RADAR PIONIERESC

Pionierii Școlii generale de 10 ani din comuna Livezile, județul Bacău, au primit, recent în mijlocul lor pe secretarul comitetului comunal de partid, tovarășul Nicolae Nacu.

În cuvinte emoționante, oaspetele le-a vorbit despre cinstea de a fi comunist. La rîndul lor, gazdele au vorbit despre frumoasele activități la care participă: întreținerea parcului din fața Căminului cultural, îngrijirea unei suprafețe de 2 ha cu puieți din raza ocolului silvic, ajutorul dat la construcția noului local al școlii, realizarea unor lucrări de artizanat și multe altele.

În încheiere, pionierii au prezentat un frumos program artistic.

Din județul Galați, am primit vestea că pionierii Școlii generale din comuna Frumușița au hotărît ca în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de a XXV-a aniversări a Republicii să participe, alături de părinții lor, la lucrările de înfrumusețare a comunei. Pînă în prezent ei au participat la lucrările de placare cu dale de beton a marginii șoselei și la întreținerea florilor. În același timp, pe ogoarele cooperativei agricole de producție din comună, ei au realizat prașila pe o suprafață de 5 ha cu sfeclă și 2 ha cu porumb.

„EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII"

ÎN ACȚIUNE

MARIAN GEORGESCU, istoricul echipajului «Cercetătorii» de la Școala generală nr. 4 din Focșani ne trimite o lungă și interesantă scrisoare din satul Paltin, situat în partea estică a Țării Vrancei. Echipajul «Cercetătorii» este primul din cele 50 de echipaje care și-au propus să străbată, în acest an, regiunea situată la răscrucea a trei mari provincii. Pînă în prezent, expediționarii au trecut prin numeroase sate cu case micuțe de munte, construite numai din lemn, cu locuitori harnici și ospitalieri, care păstrează încă vechile tradiții dacice. Pe traseu, echipajul a cules un bogat material etnografic legat de aceste locuri pline de legendă. În fotografia de sus, istoricul, împreună cu etnograful acestui echipaj admiră valea rîului Zăbala, care își poartă apele prin minunata Țară a Vrancei.

ECHIPAJUL «TEMERARII VLĂSIEI» de la Școala generală nr. 23 din Ploiești s-au pregătit intens — sub îndrumarea profesoarei Lidia Teodorescu — pentru interesanta lor călătorie în munții Lotrului. Împreună cu tovarășul profesor Dănuș Ion, conducătorul expediției, echipajul a luat din timp legătura prin corespondență și este așteptat în diferite puncte de pe traseu. Pionierii localnici i-au anunțat că îi vor sprijini în munca lor de cercetare. În prezent «Temerarii Vlăsiei» escaladează creasta principală a Parîngului. După ce vor traversa cea mai înaltă șosea alpină din țară (Novaci-Sebeș, la peste 2 000 m), expediționarii vor ajunge la Petroșeni, unde vor culege informații despre viața de azi a fiilor de mineri precum și despre munca entuziastă a părinților lor în întîmpinarea Conferinței Naționale a P.C.R. Străbătînd apoi regiunea lacurilor glaciare, vor coborî în final la Sebeș prin celebra Vale a Frumoasei, atît de mult cîntată de Sadoveanu și Blaga.

LUCRĂRI PREMIATE LA CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE DESENE REALIZATE DE COPII. (SHANKAR - INDIA).

«FETIȚĂ MÎNCÎND PEPENE» — desen de Băjenaru Petruța, 12 ani, România.

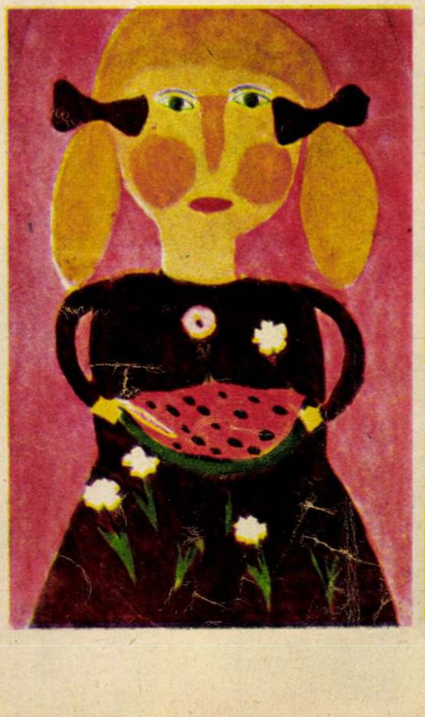

«PESCĂRIȚE» — desen de Basanti Chatterjee, 11 ani, India.

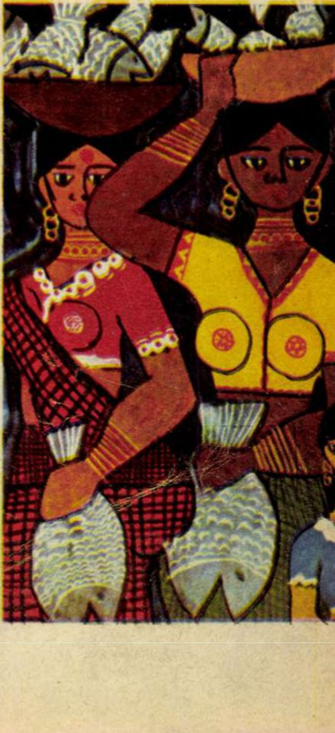

IN INTIMPINAREA CONFERINȚEI NAȚIONALE A P.C.R.

BĂTĂLIA CU TIMPUL-CINCINALUL ÎNAINTE

EROI DE FIECARE ZI AI VAII JIULUI

UN REPORTAJ DE
RADU SELEJAN

Toţi ştim că Valea Jiului este cel mai mare bazin carbonifer al ţării. De-a lungul celor două Jiuri, de est şi de vest, a crescut şi s-a dezvoltat «bărăganul» cărbunelui românesc. Pînă acum două decenii şi ceva, din cauza mizeriei în care oamenii trăiau şi munceau, această bogată regiune se numea Valea Plîngerii.

Dar, după ce socialismul a deschis larg porţile luminii care s-a revărsat ca o binecuvîntare peste ţară, Valea Jiului s-a preschimbat, prin grija partidului şi statului nostru, într-o adevărată Vale a Fericirii. Sute, mii de blocuri au împrospătat peisajul urban al municipiului Petroşani, dînd oraşelor Vulcan, Lupeni, Uricani, Petrila alura unor aşezări moderne, îmbogăţite cu tot ceea ce minerului şi familiei sale îi fac trebuinţă ca să trăiască aşa cum moşii lui nici n-au visat. Copiii minerilor nu mai trebuie să trudească pe preţ de nimic, încă de la 10—12 ani, alături de părinţii lor în mină. Şcoli multe şi luminoase, învăţătura de carte le asigură împlinirea celor mai cutezătoare visuri.

Minerii de aici, din acest colos al industriei carbonifere româneşti, şi-au spus întotdeauna răspicat cuvîntul, angajîndu-se să sporească de la un an la altul producţia de cărbune, atît de necesar dezvoltării industriei noastre. Şi întotdeauna s-au ţinut de cuvînt. Spusele lor au fost de aur.

ŞTAFETA TRADIŢIEI SE AFLĂ ÎN MÎINI BUNE

Stau de vorbă cu Eroul Muncii Socialiste *Petre Constantin*, şef de brigadă la mina Lupeni. Bine legat, cu ochii mereu iscoditori, îmi mărturiseşte că preţul înaltei distincţii cu care a fost răsplătit este aurul muncii sale, roadele pe care le-a obţinut cale de zece ani de cînd lucrează ca şef de brigadă în subpămîntul Lupeniului. Peste 60 000 tone de cărbune a extras Petre Con-

Săparea galeriilor subterane se realizează fără efort, cu ajutorul combinei.

ȘI A CELEI DE A XXV-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

DE TERMEN

La Vulcan, ca pretutindeni în Valea Jiului, minerii și familiile lor locuiesc în modernele apartamente ale noilor blocuri.

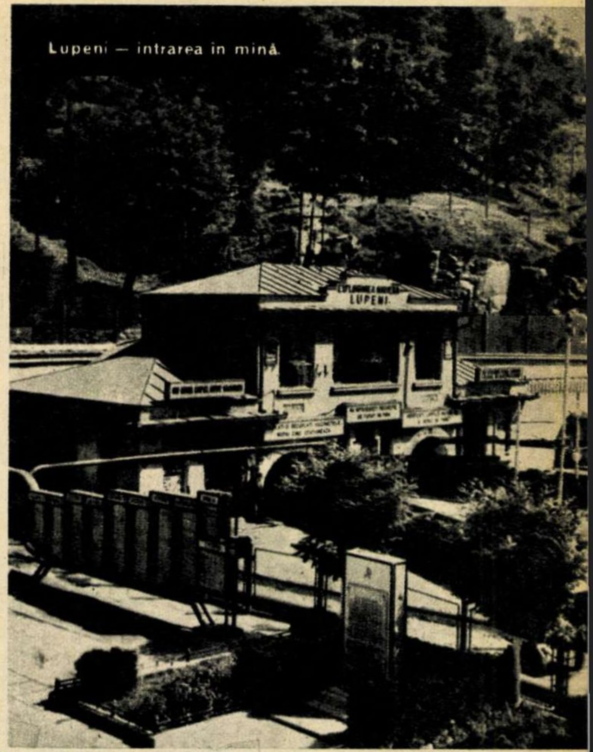

Lupeni — intrarea in mină.

stantin cu oamenii săi, peste plan, în această perioadă. În abatajul lor, din care zilnic izvorăsc peste 800 tone de diamante negre, au fost efectuate multe experimente privind modernizarea și mecanizarea lucrului în subteran, metode noi care apoi au luat drumul altor abataje, pentru generalizare. Astăzi, nu cred să fie unul dintre cei aproape 150 000 de locuitori ai Văii Jiului care să nu fi auzit de Petre Constantin, de brigada sa, de isprăvile sale. Faptul că astăzi, productivitatea muncii în abatajul său a atins 10 tone pe post, înseamnă că Petre cu ai săi se luptă deopotrivă cu mina, cu cărbunele și cu timpul, ieșind mereu biruitori. Pentru că Eroul Muncii Socialiste, minerul Petre Constantin, este un foarte bun conducător de «oști», știe de minune cînd și cum trebuie să atace, în așa fel ca subpămîntul să-i stea mereu supus și ascultător, să-i împlinească poruncile, să-i dezvăluie tainele.

Dar oamenii Lupenilor îl cunosc pe Petre Constantin și altfel. Cînd pionierii îl invită în mijlocul lor, cînd este oaspete al cercului de «Mici mineri», Petre Constantin știe să vorbească despre mină și despre frumusețea meseriei de miner ca nimeni altul. L-am ascultat și eu, și vorbele lui mi-au mers la inimă:

— Astăzi, meseria noastră se află la loc de cinste. Partidul s-a îngrijit de noi. Lumina a pătruns liberă în fiecare casă. E o mîndrie să fii miner. Lucrăm doar 6 ore pe zi, fapt pe care înaintașii noștri nici nu l-au visat măcar. Mecanizarea și modernizarea a preschimbat mina, dintr-un uriaș mormînt în care-și îngropau viața, siliți de griji și de nevoi, cei pe care noi i-am moștenit, într-o adevărată uzină subterană. Combinele, transportoarele, locomotivele, susținerea metalică, ventilatoarele au înzecit sporul muncii, asigurînd minerilor condiții de muncă excelente.

Mulți dintre cei care-l ascultă îl și urmează, înscriindu-se la școlile profesionale, la liceele minere, cu gîndul să ajungă specialiști de nădejde ai mineritului românesc. Ștafeta tradiției se află în mîini bune.

MUNCA — IZVOR DE APĂ VIE AL ÎMPLINIRILOR

De peste douăzeci de ani, Aurel Cristea minerește în subpămîntul Aninoasei. Moț de obîrșie, încercînd la început să se facă forestier, a renunțat, îndrăgind viața de mină.

— Pentru miner, fiecare zi prin care trece arată altfel. Una-i mai frumoasă ca alta. Pentru că, în mină, noi, minerii, trebuie să rezolvăm de fiecare dată alte probleme. Cînd nici nu te aștepți, adîncul icnește, erele împietrite se trezesc și, dacă nu ești atent, ajungi de rîsul pietrei. Meserie mai frumoasă ca mineritul eu cred că nu există.

În galeriile susținute de inele metalice, transportul cărbunelui se face cu ajutorul benzilor.

Pentru Aurel Cristea, munca înseamnă pe lîngă o datorie de onoare, și izvorul de apă vie al tuturor împlinirilor. Bucuriile nu l-au ocolit. Nici greutățile, de altfel. Dar Aurel Cristea, ca un adevărat comunist, a știut să treacă peste ele, a știut să împletească din rodul muncii fiecărei zile cîte o floare. Și drumul lui de-o viață este mălurit de mii de flori care-i înmiresmează bucuriile, care-i înzdrăvenesc puterile.

— Brigada mea, în care oamenii lucrează împreună de ani și ani, a ajuns să fie ca o adevărată familie. Cînd îi vorba să facem o treabă mai grea, ne adunăm gîndurile, puterile, strigăm o dată «hei-rup» și izbutim. Cînd unul dintre noi are necazuri, îl ajutăm. Pentru că, în mină, omul trebuie să muncească și să fie bucuros de sporul muncii sale. Așa am învățat și eu de la alții, așa mi-am obișnuit brigada.

Decorat cu Ordinul Muncii, Aurel Cristea, pe drept cuvînt socotit adevărat stîlp al minei Aninoasa, este și astăzi, după aproape un sfert de veac petrecut în abataje, unul din oamenii pe care te poți bizui, care se-ncumetă să cuteze acolo unde alții s-ar apropia cu teamă. De ani și ani cuvintele lui de ordine sînt: Tot înainte.

MINERII SE NASC DE DOUĂ ORI

Se spune că, în Valea Jiului, minerii se nasc de două ori. O dată cînd văd întîia oară lumina, și apoi după ce s-au legat să fie mineri și ajung să-și întreacă ortacii, maiștrii de la care au învățat meseria, de la care au preluat ștafeta. Dionisie Barta, mare maestru în săparea puțurilor, a învățat meserie de la tatăl său, care, de fapt, a dorit să-l știe pe fiul său cel mai mare tîmplar.

— Am învățat tîmplărie, dar, după un timp, am lăsat-o și m-am apucat de minerit. Tata m-a luat la el în brigadă. Om aspru, dar drept. Îmi cerea să muncesc mai mult decît alții, să nu creadă nimeni că mă protejează. «Mă, Deneș, mă, să știi că meseria asta nu se învață nici într-un an, nici în zece ani, ci într-o viață. Că-n mină ești ca și cum te-ai afla în fața unei table pe care sînt scrise o sută de probleme, care de care mai frumoase și care așteaptă să le rezolvi».

Rezolvînd în fiecare zi zeci de probleme, Dionisie Barta a ajuns cel mai mare specialist în săparea puțurilor din Valea Jiului. Săpînd puțuri, a ajuns Dionisie Barta să deschidă multe drumuri subpămîntene către izvoarele de diamante negre, care-și așteptau stăpînii, înlănțuite de ere între neștiute straturi de piatră. Cum arată un puț? Imaginați-vă un coș de fabrică, de cîteva ori mai înalt decît cele obișnuite, cu diametru mult mai mare, care coboară de la suprafața pămîntului către adînc, cale de sute de metri. Muncă aspră ca și piatra străbătută de puț, dar muncă rodnică, îmbogățită în fiecare zi de mereu alte bucurii și împliniri.

— Pot spune că cea mai mare bucurie a mea, de cînd sînt miner, a fost în aprilie 1971, după ce am stabilit, la mina Livezeni, recordul național la săparea puțurilor, de 94 metri. La ieșirea din șut pionierii m-au așteptat cu flori, felicitîndu-mă călduros, sincer, cum numai ei știu s-o facă. Văzîndu-i, mi-am amintit cît de greu am dus-o eu și alții pe vremea cînd eram copil, cînd nu aveam pentru ce să ne bucurăm în viață.

Astăzi, în Valea Jiului, multe, foarte multe puțuri poartă pe certificatele lor de naștere semnătura harnicului și priceputului miner Dionisie Barta și a ortacilor săi, între care și Nicolae Barta, fratele

Unul dintre puțurile de la mina Aninoasa.

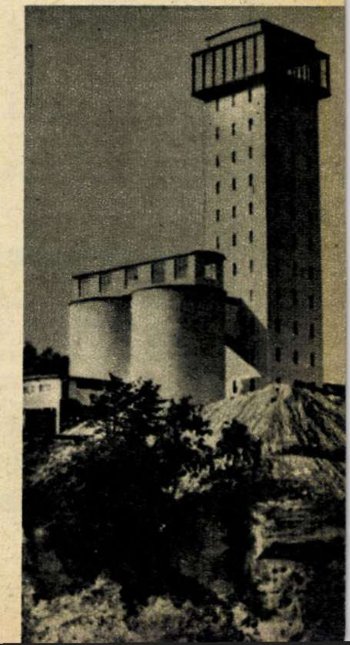

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

Vară pionierească

Sub stema cu însemnul bogăţiei
Şi-al stelei roşii priveghind de pace,
Voioasa vîrstă a copilăriei
Aripi cutezătoare îşi desface.

Şi-un anotimp de aur se vesteşte
Cu cîntec viu de tobe şi trompete
Şi pasul lui călcînd pionereşte
Adună în alai băieţi şi fete.

Au luat obrajii foc de la cravate
Şi ochii prospeţime din azururi
S-alerge peste file neumblate
Şi să cuteze spre-nălţime pururi.

Din nerăbdarea florii să-nflorească,
Din trilul luminos de ciocîrlie
Învaţă vîrsta lor să izbîndească,
Şi-n cartea ţării pagini noi să scrie.

PASSIONARIA STOICESCU

Din cronica în imagini a acestei vacanţe, vă prezentăm cîteva instantanee surprinse de fotoreporterii noştri E. Fundulea şi Gr. Prepeliţă. După cum vedeţi, lîngă o «repriză» de culès plante medicinale stă foarte bine un plonjon în apa răcoroasă a bazinului de înot, după cum, alături de imaginea viguroasă a sportivilor, la fel de exemplară este această discuţie care ne arată că între vacanţă şi matematică nu e întotdeauna o prăpastie!

JURNAL DE TABĂRĂ

Povestire de
GICA IUTEȘ

Stau cu ochii deschiși în întuneric. Ceilalți au adormit de mult. Ascult respirația lor liniștită și-mi spun că ar fi timpul să adorm și eu. Dar somnul nu mi se lipește de gene nici pic. În cortul nostru încap patru paturi. Mihai și Radu s-au instalat în stînga mea, Mirec, în dreapta. A fost o zi plină de emoții! A fost deschiderea festivă a taberei noastre. Ar trebui sa consemnez asta în jurnal. Mi-am propus să scriu în fiecare zi tot ce se întîmplă mai deosebit. De fapt ce s-a întîmplat astăzi mai deosebit... mai deosebit?! Aprind lanterna. Scot de sub pernă caietul cu scoarțe albastre: un dar de la mama. Ea e singura care știe că am de gînd să țin un jurnal de tabără... Poate n-o să-l arăt nimănui. Îl scriu pentru mine,în secret. Bine-ar fi fost să am un caiet mai mic, nu cu foi mai puține, dar mai îngust. să-l pot ascunde sub bluză! Mirec m-a poreclit azi «omul cu caietul!» Dar n-am avut o clipă de răgaz. Acum, ce bine îmi prinde lanterna! Tata mi-a dat-o la plecare. A fost o adevărată surpriză! Ca și faptul că a făcut parte din delegația care a venit de la uzină...

Au plecat după focul de tabără. Nu știu de ce, cînd s-au urcat în camion ne-am întristat și noi și ei! Parcă le părea rău că se despart de noi. Tabăra este darul lor. Darul părinților reșițeni. Au lucrat pentru tabără o lună încheiată. După uzină, nici nu mai treceau pe-acasă, veneau direct aici, să amenajeze terenul. Noi am făcut mai puține ore de muncă patriotică, pentru că am fost ocupați cu sfîrșitul anului școlar. Am venit abia la instalarea corturilor și-a pavilionului. Acum totul e gata! Steagul unității noastre pionierești flutură mîndru în mijlocul careului presărat cu prundiș. Da, a trecut prima zi! Am aprins primul nostru foc de tabără din vacanța asta. Cred c-o să fie cea mai frumoasă vacanță din cîte am avut! Tata zicea că a fost o ședință specială la uzină, numai pentru alegerea locului cel mai potrivit. Nici că se putea alege altul, mai bun...

Tabăra e așezată în fundul văii; o vale largă din preajma rîului. De jur-împrejur se ridică munții, ca niște ziduri albastre de cetate! Dimineața, munții sînt albaștri, iar pe la asfințitul soarelui parcă se aprind pe coastele lor zeci de focuri de tabără. Cînd am aprins focul nostru se înnoptase: cerul era atît de senin încît puteai să vezi stelele cum răsăreau una cîte una. Am cîntat toate cîntecele și altă surpriză: n-am știut pînă acum ce voce frumoasă are tata! De ce mă gîndesc mereu la el? Oare mi-e puțin dor de-acasă?! Nu! Nu mi-e dor! Dar e atît de frumos aici, c-aș vrea să fie și ei cu mine... Simt în inimă așa, ca o mică durere; cred c-ar trebui să scriu o poezie: Ceva, care să sune asa:

Noapte albastră, noapte frumoasă
Fereastră cu stele
Cine te-a dăruit copilăriei mele
Leagăn de cetini, cîntec neuitat?...

— Hei! Ce tot faci cu lanterna aia? Ai de gînd să mi-o ții în ochi toată noaptea?

Am încremenit! Glasul lui Mirec m-a speriat îngrozitor. Sting lanterna și cît ai clipi ascund caietul sub saltea. Îmi trag pătura peste cap și nu suflu nici un cuvînt. Inima îmi bate cu putere de parcă cine știe ce faptă rea aș fi făcut!

— N-auzi, continuă Mirec. Ce faci acolo?

Ceva mă izbește din plin! E, bineînțeles, perna lui Mirec. Aș avea o poftă grozavă să-l bușesc cu propria lui pernă, dar tac chitic. Nu fac nici o mișcare. N-am chef de Mirec, mi-e ciudă pe el, că m-a văzut scriind în caiet... Mîine o să afle toată lumea! Pe semne că Mirec fierbe că eu mă prefac că dorm. Toată ziua și-a făcut de cap! Numai de pozne s-a ținut! Din omul cu caietul nu m-a scos! Lasă, te încondeiez eu în jurnal de-o să mă pomenești! Mare mîncător de cartofi prăjiți ce ești.

— Dă-mi să văd și eu ce-ai scris în acest caiet, mă roagă Mirec în șoaptă și se dă jos din pat.

Degeaba,nu pui tu mîna pe jurnal!

— Lasă-mă în pace! Te vîri în sufletul omului! îi spun printre dinți. Poate vrei să-i trezești pe ceilalți? Nu-ți ajunge tot ce-ai făcut azi?

Își ia perna și se duce în patul lui, ca un mielușel ascultător. Asta mă face să intru la bănuieli: nu e Mirec omul care să renunțe așa ușor! Dar, ce grozăvie! Îl aud cum oftează. Da, Mirec oftează lung, se învelește, potolit ca prin farmec. Ce l-a apucat? Ca și cum mi-ar ghici gîndul îmi mărturisește:

— Știi, nu pot dormi deloc!

— Ai mîncat prea mulți cartofi prăjiți!

— Ba nu! Nu e asta! Sînt atît de fericit! suspină el. Aș fi vrut să văd ce-ai scris!

— Mai nimic! Că m-ai întrerupt!

Hm! Și nu știu ce mi-a venit:

— Am să-ți arăt mîine seară!

Mirec nu răspunde! Asta mă neliniștește, pentru că nu poți ști niciodată ce-i trece prin cap. Ascund bine caietul. E în stare de orice. Numai de păcăleli se ține! Azi a făcut o mulțime de drăcii: la prînz toate cănile cu apă erau potroacă! Domnul Mirec golise solnițele în ele: cînd, cum, nimeni nu l-a văzut! Drept pedeapsă a fost trimis după apă. A căpătat trei porții de cartofi prăjiți de la bucătărie drept recompensă pentru invenția cu plasa de sîrmă, instalată la magazia cu alimente. Tot el a căzut în picioare! După-amiază,de unde o fi prins un popîndău pe care l-a legat cu sfoară și l-a strecurat în cortul cel mare al fetelor? Au fost niște țipete de credeai că a venit sfîrșitul lumii! Dar dumnealui a apărut în chip de salvator! S-a făcut c-a prins popîndăul acela în cortul fetelor. Încărcat cu laude a plecat cu prada și a vîrît-o sub o ladă goală de căpșuni, pe motiv, că vrea să-l păstreze pînă la sfîrșitul taberei, să-l împăieze! Pînă la urmă fetele au aflat păcăleala și cînd Mirec a plecat în echipa de strîns vreascuri pentru focul de tabără, s-au dus cu toatele și l-au eliberat pe bietul popîndău, mai mult mort decît viu.

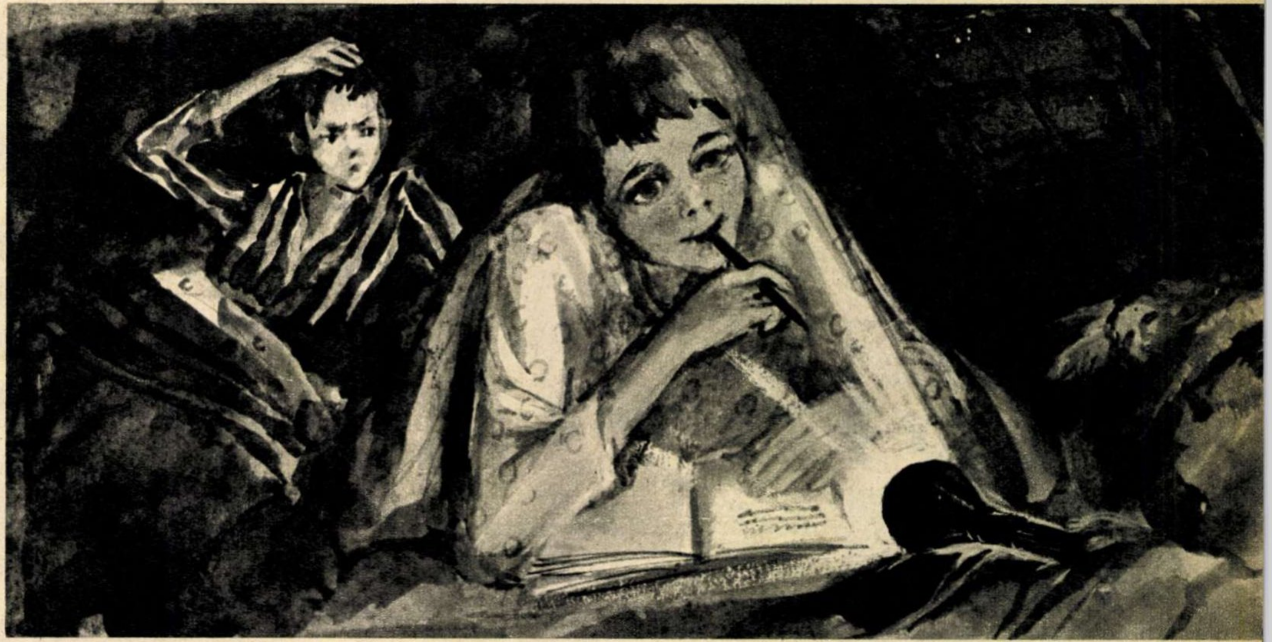

Cînd a descoperit lada goală,Mirec a declarat că toți prietenii dăunătorilor vor trage a doua zi grave consecințe! A doua zi va avea loc o mare defilare de popîndăi! Fetele au hotărît să pună cîte două sentinele la cortul lor!

Acuma ce-o fi punînd Mirec la cale? Ori face pe supăratul că nu i-am arătat jurnalul, ori... clocește vreun plan în legătură cu mine.

— Mirec, Mirec...!

Nimic! Nu răspunde. Te pomenești c-a adormit! Chiar așa! Doarme tun! Aprind lanterna sub pătură. Mă uit la ceas: Oho! E trecut de miezul nopții... A început o nouă zi de tabără. Pe mîine, minunată zi!

DESEN DE GEORGETA PUSZTAI

TETRATLONUL PR
BUCUREŞT
XV
1971

FINALA CAMPIONATULUI REPUBLICAN ŞCOLAR DE ATLETISM

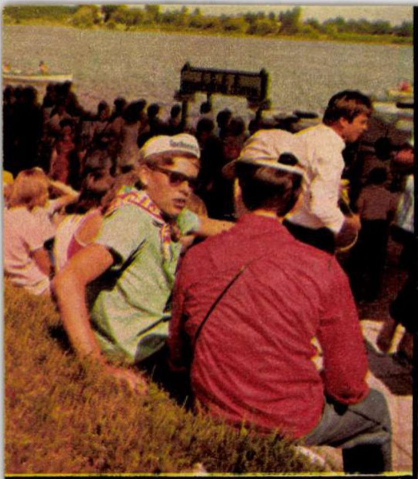
1

2

3

TETRATLONUL ATLETIC INTERNAȚIONAL
AL PRIETENIEI EDIȚIA XV BUCUREȘTI 1971
4

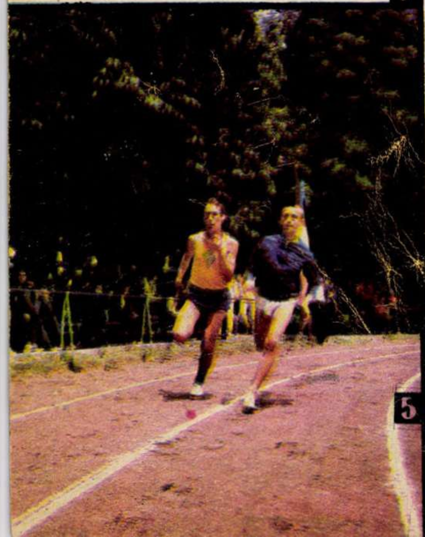
5

SUCCESUL PIONIERILOR PRAHOVENI

La Poiana Braşov a avut loc, în zilele de 1 şi 2 iulie a.c., o manifestare cu totul deosebită: 11 echipe, reprezentîndu-i pe cei mai buni copii atleţi, au venit să se întreacă pentru a obţine locurile fruntaşe în finala campionatului republican şcolar de atletism.

Pentru ca micii oaspeţi, sosiţi din diferite judeţe ale ţării, să se simtă cît mai bine, să-şi poată pune în valoare talentul şi condiţia fizică, gazdele le-au pus la dispoziţie toate condiţiile necesare. Numai că... ploaia i-a cam supărat pe atleţi, chiar stînjenindu-i pe unii dintre ei în desfăşurarea probelor. Dar, puţin efort din partea concurentului, un îndemn cald din partea profesorului şi bineînţeles aprecierile grupurilor de spectatori români şi străini au făcut ca performanţele obţinute să fie meritorii.

Spectaculoase, întrecerile au scos la iveală şi de data aceasta cîteva colective în care atletismul pionieresc, atît de iubit de micii sportivi din întreaga ţară, a fost ridicat, prin performanţele obţinute, pe noi trepte. Pentru obţinerea locului I, la un moment dat, se aflau în competiţie 3 echipe: din Sibiu, Iaşi şi Ploieşti. Abia la ultima probă de concurs — aruncarea mingii de oină — mult rîvnitul titlu de echipă campioană a revenit echipei de la Liceul nr. 2 din Ploieşti, o adevărată şcoală a atletismului pionieresc. Prin victoria lor — micii ploieşteni şi-au confirmat încă o dată posibilităţile, realizînd 2371 de puncte, locurile II şi III revenind echipelor din Sibiu şi Iaşi. Pentru temeinicia şi eficienţa muncii desfăşurate de echipa Liceului nr. 2 din Ploieşti, de cei doi antrenori — Postelnicescu şi Roşca — precum şi de conducerea liceului şi organizaţia pionierilor din această şcoală — Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor le adresează calde felicitări.

Şi acum, cîte ceva despre cei clasaţi pe primele locuri: în clasamentul individual compus, locurile fruntaşe au fost ocupate de **Farcaş Cleopatra, Boboc Lucia, Negulescu Cornelia** — la fete; **Moraru Liviu, Halichias Constantin** şi **Angheloiu Edmond** — la băieţi. O dată cu felicitările care le-au fost adresate, sportivii evidenţiaţi au primit numeroase trofee şi premii din partea Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului, a Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor şi a Federaţiei Române de Atletism.

După o intensă pregătire, echipa cîştigătoare va pleca în R.P. Mongolă unde va avea cinstea de a ne reprezenta ţara în cadrul celei de a XVI-a ediţii a Tetratlonului atletic internaţional «Prietenia», ale cărui întreceri se vor desfăşura între 17 şi 30 iulie a.c. la Ulan Bator.

În speranţa că victoria de la Braşov a fost doar un start spre înălţimea unor noi succese, dorim echipei campioane din Ploieşti mult succes şi... un finiş puternic.

FLORIAN MORARU

* * *

Aspect din timpul desfăşurării întrecerilor de la Poiana Braşov.

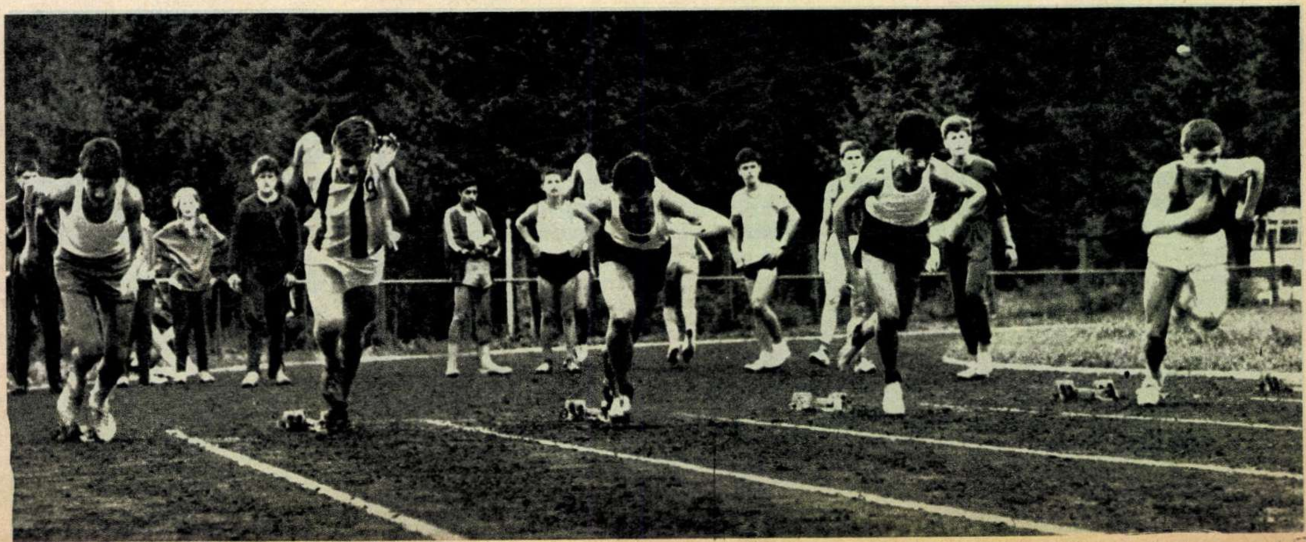

IETENIEI
-ULAN BATOR

XVI

1972

Delegația R.P. Mongole, care a participat la întrecerile celei de a XV-a ediții a Tetratlonului, desfășurate la București. »

Muzeul «Suhe Bator» din Ulan Bator.

COMITETUL DE ORGANIZARE COMUNICĂ:

Din R.P. Mongolă, țara care va găzdui în acest an întrecerile celei de a XVI-a ediții a Tetratlonului internațional «Prietenia», au sosit vești noi. Comitetul de organizare se ocupă intens de toate pregătirile în vederea primirii delegațiilor.

Programul acestei tradiționale întîlniri sportive este definitivat. Pentru fiecare zi, au fost prevăzute interesante și variate activități. În primele cinci zile, pe lîngă pregătirile premergătoare întrecerilor, vor fi organizate vizite la Palatul pionierilor din Ulan Bator, la Muzeul Central de Stat, vor fi cunoscute cele mai interesante obiective industriale și culturale din capitala Mongoliei, se va face o vizită la Uniunea Agricolă din Baiandălgar. În cea de a patra zi se vor deschide lucrările Conferinței internaționale a Tetratlonului.

Bineînțeles, o atenție deosebită este acordată desfășurării în cele mai bune condiții a întrecerilor sportive. Astfel, terenurile de sport ale Stadionului Central din Ulan Bator au căpătat ultimele îngrijiri, aparatele și toate materialele necesare într-o astfel de manifestare sînt în... așteptare. Și acum, un ultim amănunt, deloc lipsit de importanță: tuturor copiilor, participanți la această frumoasă confruntare sportivă, le va fi oferită o vacanță de 10 zile într-una dintre cele mai pitorești regiuni ale Mongoliei.

JANCIVIN ȘAGDAR*)

Învățătoarei mele

**Copilăria-mi retrăiesc — și-n gînd
trecut, prezent se-ngeamănă comoară...
Pe-al tatii umăr, pentru prima oară
privesc al curselor de cai frămînt.
Eu însumi în galop prin stepa arsă.
Și școala năzărind prin zburde mii...
Și-am tresărit în șa cînd prima casă-n
oraș, cu zeci de geamuri, mă privi.**

**În urmă — satul, turmele. Copite
de cal, în zbor de stele, îngînam.
Și amintirea, floare, se deschide
spre scumpa mea învățătoare, Lham.**

**Septembrie punea-n ferestre aur...
Cum se nasc stele? Stele cum apun?
Unde adoarme luna pe coclaur?
De ce aluna crește în alun?...
Profilul său ca prin minune prinde
suav contur pe-al tablei viu ecran
Și-o ascultăm... Și taine dovedite
ne spun de blînda-nvățătoare Lham.**

**Cu zîmbet cald, cu soare în privire,
treizeci și șapte de elevi am fost.
Cu dăruire-adîncă și iubire
ați făurit al vieții noastre rost...
Cîndva, în șa, cu inima-alună
ca spre izvor în cale vă veneam.
Recunoștință, pentru totdeauna,
învățătoare Lham.**

Cer și pămînt

Cutezător, de veacuri, în azur
spre Lună, Marte, Venus omul cată;
ci eu, pămîntului — mirific tată —
pămîntului cu pietre și păduri,
pămînt de-oțel, de pîine, de izvor
cu visul, cu iubirea de-o ființă...
statornic fiu îi port mereu credință...

Pămînt al soarelui, îți sînt dator.

Se nalțe visul omului spre cer;
eu știu, aici, cum împlinit
Pămîntul
spre comunism își poartă demn avîntul
și drumul meu e-n drumul lui etern.

În românește
de MIHAI NEGULESCU

---

*) *Poet din R.P. Mongolă, redactor șef al revistei «Pionerin unen». Vizitîndu-ne redacția cu prilejul celei de a XV-a ediții a Tetratlonului atletic internațional «Prietenia», J. Șagdar a încredințat «Cutezătorilor» cîteva din poeziile sale.*

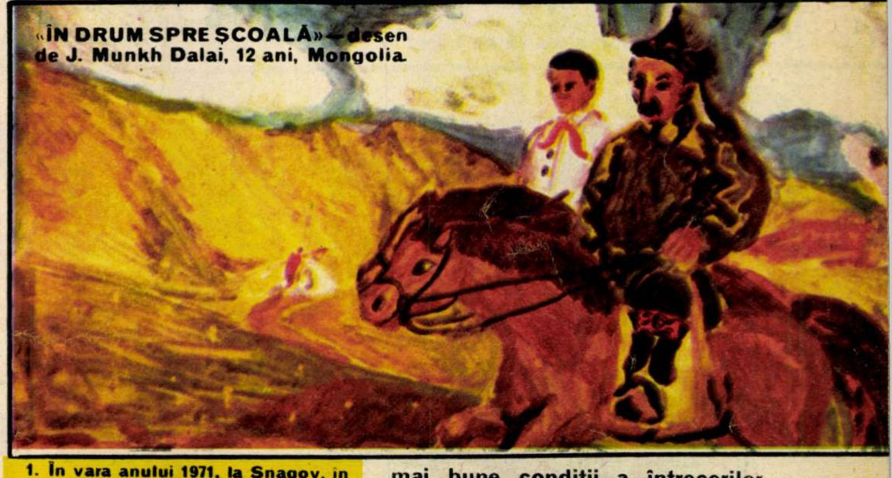

«ÎN DRUM SPRE ȘCOALĂ» — desen de J. Munkh Dalai, 12 ani, Mongolia.

1. În vara anului 1971, la Snagov, în vizită la membrii delegației de sportivi români.

2. Oră de antrenament pentru săritura în înălțime.

3. La întrecerile celei de a XV-a ediții a Tetratlonului, cei 12 pionieri sportivi care ne-au reprezentat țara au obținut un rezultat admirabil: 2 893 puncte. Performanța lor se înscrie printre cele mai valoroase din istoria acestei manifestări sportive internaționale.

4. Cîștigătoare a cupei revistei «Cutezătorii», la cea de a XV-a ediție a Tetratlonului, a fost delegația Republicii Socialiste Cehoslovace.

5. Pasionanta probă de viteză.

GHEORGHE ZAMFIR ȘI NAIUL SĂU FERMECAT

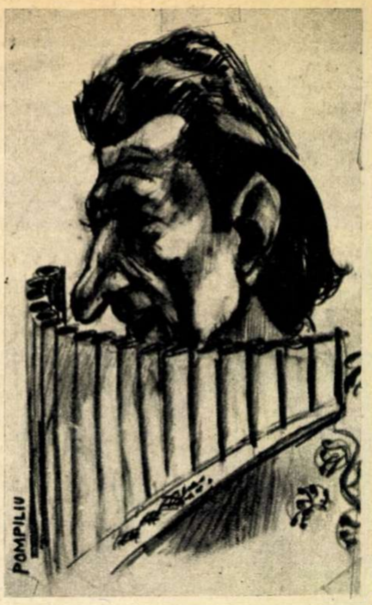

Cîntă ca însuși zeul Pan — spuneau francezii despre Gheorghe Zamfir, după ce în concerte i-au ascultat naiul, instrument cu care a purtat melodia populară românească departe, peste mări și țări.

Gheorghe Zamfir s-a întors, de curînd, dintr-un lung turneu. «Cutezătorii» l-au poftit oaspete, pentru ca prin paginile revistei să-l cunoască toți copiii. Fetele și băieții din formația de muzică populară a Palatului pionierilor, invitați de asemenea la redacție, s-au dovedit adevărați reporteri și în numele miilor de cititori ai revistei, i-au pus nenumărate întrebări. Întîlnirea a fost onorată de prezența profesorului Hari Brauner, cunoscut cercetător al folclorului românesc, cel care odinioară a descoperit talentul Mariei Tănase, iar astăzi pe cel al lui Gheorghe Zamfir.

Dirijor: Gh. Zamfir...

CĂLINA ANASTASIEI: De ce v-ați ales tocmai naiul?

GHEORGHE ZAMFIR: Cînd eram de vîrsta voastră, avînd vreo 13 ani, acordeonul era pasiunea mea. Spuneam chiar că n-aș putea trăi fără el. Tot atunci, am dat examen la școala de muzică. M-am prezentat în fața unei comisii în care se afla și cunoscutul violonist Ion Voicu și maestrul Fănică Luca. Am trecut prin fața comisiei care, în afara unor probleme de specialitate, mi-a examinat foarte atent degetele, maxilarele, dentiția, auzul. Fănică Luca m-a privit îndelung și mi-a propus să rămîn la clasa de nai. După trei luni — nu ca să mă laud — am ajuns fruntașul clasei. Și așa am început să îndrăgesc naiul. Este un instrument extraordinar! În el am găsit cuprinse dorul doinelor, sonoritățile tuturor sîrbelor și horelor, ale bocetelor și cîntecelor de leagăn aparținînd poporului nostru. N-a fost nevoie să le caut, le-am găsit.

LEASA GHEORGHE: Astăzi, pe la sate, se mai cîntă din nai?

PROF. BRAUNER: Naiul a fost la un moment dat pe cale de totală dispariție. Pe lîngă Institutul de folclor, s-a înființat în anul 1949 o clasă de instrumente populare pe cale de dispariție, și la care Fănică Luca a primit să lucreze, ocupîndu-se mai ales de pregătirea naiștilor. A reînviat astfel acest străvechi instrument care, prin Gheorghe Zamfir, cunoaște astăzi o nouă strălucire. Să știți că naiul este un instrument dificil, aș spune chiar că dintre cele mai dificile, care cere mari eforturi pentru interpretare.

CARMEN BĂLAN: Cine v-a construit naiul?

GHEORGHE ZAMFIR: Primul meu nai mi l-a procurat Fănică Luca de la un frizer fără o mînă, care avea o prăvălie cu patru scaune, unde își primea clientela. Astăzi nu mai există frizeria asta. Pe atunci, însă, frizerul bărbierea și tundea cu o singură mînă și tot cu o singură mînă construia din lemn de soc sau paltin, nuc sau dud naiuri cu un sunet nespus de dulce. Primul meu nai, el mi l-a făcut din lemn de dud. Mai tîrziu am avut altul din carpen, pe care l-am îndrăgit mult pentru că pe el am cîntat primele doine. După ce am terminat școala de muzică, am urmat cursurile la Conservator. Cam în vremea aceea, mi-a venit ideea să măresc naiul. Cu 20 de tuburi cît avea el atunci, mi se părea prea mic.

Am început să caut un constructor de naiuri și în cele din urmă am descoperit un arhitect care lucra fluiere și cavaluri. L-am rugat să-mi construiască un nai anume pentru mine, cu douăzeci și cinci tuburi și i-am spus cum. Mi l-a făcut și cu el am creat bocetul și cîntecul de leagăn. Profesorul Hari Brauner m-a îndemnat să continui și să măresc numărul de tuburi pînă la 28 și chiar la 30. Ceea ce am și făcut. Cu un astfel de nai pot cuprinde repertoriul meu actual.

GABRIEL BĂLA: Cine mai cîntă astăzi, la noi în țară, din nai?

GHEORGHE ZAMFIR: Astăzi avem o seamă de naiști cunoscuți, toți elevi ai lui Fănică Luca: Radu și Stanciu Simion, Dobre Constantin, Damian Luca. Fiecare a venit cu stilul său propriu, cu emoția și cu inima sa.

GABRIEL BĂLA: Dar în Europa naiul este cunoscut?

PROF. BRAUNER: Da, mai ales în ul-

PE PLATOURILE DE FILMARE

COPII ÎN PRIM PLAN

Ce-i cu toți prichindeii aceștia adunați la joacă într-o poieniță? Se dau tumba, prind fluturi, cîntă și bat mingea. Dar cu căsuța asta făcuta într-o jumătate de dovleac, dar cu caleașca împărătească, așteptîndu-și parcă stăpîna, ce să fie oare? Și cu moara, cu iazul, cu bărcuța, toate parcă coborîte dintr-o pagină de poveste, ce se întîmplă? Unde ne aflăm?

O voce răsărită dintr-un megafon ne aduce la realitate.

— Play back! Atenție, filmăm!...

Ce faci, Matei, lasă acum bomboanele! Nu, nu-i bine, reluăm scena! Andreea, potolește-te! Atenție, am nevoie de un prim plan!

Cine îi dirijează pe acești copii actori de numai 4—5 ani? Cunoscuta regizoare Elisabeta Bostan, cea care l-a creat pe Năică și ne-a dat basmul filmat «Tinerețe fără bătrînețe», cea care vine adeseori la cinecluburile pionierești, și-a luat asupra sa și dificila muncă de a face un film în care majoritatea actorilor sînt copii. Cu un grup de colaboratori, ea a trecut de la filmările de la Buftea la cele de la Mogoșoaia, pentru a realiza filmul «Veronica».

Folosim o pauză între două filmări pentru o scurtă discuție cu regizoarea.

— Ați renunțat la Năică?

— N-am renunțat la nimic. Sînt din nou cu copiii pentru un film.

— Un film pentru copii?

— Nu numai. Veronica este o feerie muzicală, la care se vor amuza deopotrivă cei mari și cei mici.

— Cine-i Veronica?

— O fetiță. Uite-o acolo.

Veronica tocmai se joacă cu o gărgăriță, căreia îi cîntă: Gărgărițărițăăă...

— Vă miră? Are numai 4 ani, dar mă împac de minune cu ea. E personajul principal, care călătorește în film de-a lungul unor povești și fa-

Luînd acordeonul, Gh. Zamfir redevine o clipă pionierul de odinioară.

Unduiri de cîntec.

tima vreme prin naiul lui Gheorghe Zamfir. Sălile unde concerta Zamfir erau întotdeauna arhipline. Muzica populară românească este acum foarte cunoscută și îndrăgită peste hotare. În unele școli din Elveția copiii încep dimineața cu un cîntec de muzică populară românească auzit de la Gheorghe Zamfir, învățat de pe discuri. Și tot acolo există nenumărate cluburi, în care iubitorii de muzică ascultă seri de-a rîndul muzică populară românească.

GABRIEL BĂLA: Ce credeți, naiul va rămîne instrument folcloric sau va pătrunde în orchestra simfonică?

GHEORGHE ZAMFIR: Eu cred că în perspectivă naiul va ajunge să fie un instrument de orchestră ca vioara, clarinetul, contrabasul. Anatol Vieru a compus chiar o lucrare pentru corn, orchestră simfonică și nai. Există astăzi o tendință de a adapta naiul la orchestra simfonică. Adaug că doinele noastre bănățene și oltenești, colindele noastre acompaniate cu orgă au scos niște efecte extraordinare. În străinătate sînt comparate cu piese de Bach și Häendel.

CARMEN BĂLAN: Se discută azi mult despre folclor. Ce înseamnă folclor adevărat?

GHEORGHE ZAMFIR: Creația folclorică adevărată a fost transmisă din gură în gură, am moștenit-o din străbuni, de secole, și cu toate transformările, a rămas în esență așa cum a fost acum 100 de ani, sau 1 000 de ani. Și tot așa va fi și peste veacuri. Ea exprimă joaca copilului, cîntecul păsării, unduirea apei, mișcarea vîntului, tînguirea codrului, dorul pentru cel plecat departe sau bucuria dragostei. Important este să veghem ca folclorul să evolueze pe baza unor forme care au aparținut adevăratului cîntec popular, moștenit din moși-strămoși.

CONSTANȚA CRISTEA: Ați fost pionier? Dar membrul vreunui cerc al Palatului pionierilor ați fost?

GHEORGHE ZAMFIR: Am purtat cravată roșie și tot atunci, cam prin anul 1955, am făcut parte din orchestra de muzică populară a Palatului. Cîntam la acordeon destul de bine — să nu spuneți că mă laud — am fost trimis chiar și într-un turneu, în Bulgaria. Am rămas în formația de muzică populară a Palatului și cîțiva ani după ce n-am mai fost pionier. Mă mai simt foarte legat și acum de anii frumoși ai pionieriei.

CONSTANȚA CRISTEA: Din ce regiuni v-ați ales cîntecele pînă acum și prin ce regiuni veți colinda în vara asta?

GHEORGHE ZAMFIR: Înainte se spunea că la nai se pot cînta numai melodiile din Muntenia, Oltenia și Dobrogea. Eu am încercat însă cîntecul din Banat care mi s-a părut mai complex dar, cred eu, foarte adaptabil la nai. Din Maramureș am ales cîntece de leagăn. Acum, în vara asta, mi-am propus să bat Bihorul și să caut melodii noi pentru naiul meu. Apoi, la toamnă, voi concerta în Scandinavia și în America de Nord.

Mesager al melosului românesc, Gheorghe Zamfir înalță tot mai sus, pe culmi de strălucire, frumusețea cîntecului nostru popular.

Pagini realizate de B. CARAGIALE
Fotografii: GR. PREPELIȚĂ

---

bule scoase dintr-o traistă miraculoasă.

— Unde ați găsit atîția copii care, mai ales, vă ascultă, vă urmează? Aveți vreo baghetă fermecată cu care îi conduceți?

— Pe copii i-am căutat toată iarna și i-am ales din vreo 4 000. Mă ascultă fiindcă sînt bună dar și fiindcă sînt în același timp foarte severă. Îi las să se joace, dar le cer să se poarte frumos. N-am nici o baghetă fermecată. Bagheta fermecată o poartă Margareta Pîslaru. Ea e zîna acestei povești filmate. Este, de asemenea, împărăteasa furnicilor, dar și educatoare într-o grădiniță de copii. Trei roluri, trei interpretări diferite, trei modalități de a cînta, fiindcă am uitat să vă spun, în tot timpul acțiunii în film se cîntă. Este un film muzical.

— Cine-i autorul muzicii?

— Temistocle Popa, cu care am mai colaborat. Pentru «Veronica» ne-a dat o muzică cu totul excepțională, o adevărată bucurie.

— Alți interpreți ai filmului dumneavoastră?

— Un bucătar dar și un motan este Dem Rădulescu. O vulpe — Vasilica Tastaman. Cîntăreața de muzică populară Angela Moldovan se numără, de asemenea, printre interpreți.

Pauza s-a terminat. Aparatele intră din nou în acțiune. Operatorii caută cadrul cel mai bun. Copiii se despart de mămicile care le-au dat o mică gustare. Machiajul actorilor se reface. Și din nou: «Atenție, filmăm!»

E o zi de vară, cu un cer curat, cu soare fierbinte. La Mogoșoaia filmările pentru Veronica sînt în toi.

FLOARE DE COLȚI (7)

JURNALUL DE BORD
AL ECHIPAJULUI
DE LA ȘCOALA GENERALĂ
DIN COMUNA ION ROATĂ.
JUDEȚUL ILFOV

CRONICAR:
CARMEN NEICU,
CLASA a VIII-a,
ȘCOALA GENERALĂ
DIN COMUNA
ION ROATĂ

3 august 1971

Dis-de-dimineață, tovarășul comandant ne-a anunțat că vom face un drum pînă la Rucăr.

Am pornit-o pe firul apei în jos. Întîi pe șosea, apoi mai direct pe cărări bătătorite de localnici prin fînețe. Nu după mult timp, într-o depresiune asemănătoare cu cea a Podului Dîmboviței, am văzut de sus, de pe șosea, Rucărul. Priveliștea acestor locuri cu case ascunse printre pomi, cu fînețe întinse, cu munți înalți, împăduriți, avea o măreție fără seamăn.

Am întîlnit turiști care se pregăteau să urce în munții din care noi abia coborîsem și care se zăreau în depărtare mari, greoi, golași.

În Rucăr, portul popular se aseamănă cu cel de la Lerești, de la Albești sau de la Săticul, dar are și ceva influență transilvăneană.

Ia de aici se aseamănă cu cele văzute în alte comune. Culoarea care domină e albastrul. Albastrul ornamentează din plin umerii, pieptul și mînecile cu figuri geometrice sau florale.

Fotele sînt la fel în toate comunele din această zonă. O bătrînă ne-a arătat însă fote ornamentate cu frunze în benzi longitudinale sau fără nici un ornament

Fota cusută cu fir auriu sau argintiu, cu romburi mari sau mici este cea care dă splendoare acestei zone.

Marama, de culoare galbenă, este atît de subțire și de ușoară, încît gazda noastră, Maria Vlad, putea s-o strîngă într-un singur pumn. Ornamentele ei, tot în figuri geometrice, sînt de culoare albă. Am văzut și marame colorate în albastru, galben, roșu, unele aveau și fire strălucitoare, aurii sau argintii.

La costumul acesta femeile poartă pe cap, ca și în Ardeal, frumoase pălării.

Costumul bărbătesc se distinge prin proporția și echilibrul dintre cele două piese: ițari și cămașă.

Ornamentația sobră este dispusă discret pe marginea mînecilor și pieptului. Bărbații se încing cu chimire late de piele, de asemenea frumos ornamentate și capsate în alămuri.

Pe cap poartă pălării mici cu boruri lăsate.

Pentru timpul friguros ne-au fost arătate, atît pentru bărbați cît și pentru femei, cojoace frumos ornamentate cu culori vii și cu mîneci lungi. Toate aceste ornamentații încearcă să exprime ocupația oamenilor, frumusețea locurilor transpusă pe costume de imaginația creatoare a meșterilor. Ele dau o frumusețe deosebită acestor costume și le fac să se deosebească fundamental de costumele din alte zone.

Lîngă piață, nu departe de pod și de noul și modernul restaurant, am vizitat o casă veche, păstrînd în ea toată iscusința meșterilor lemnari de acum cîteva decenii. Casa era alcătuită din tindă, două încăperi și cerdac. Stîlpii cerdacului erau simpli, aveau însă multe ornamentații sub streașină. Era o casă joasă, fără pivniță și fără scară. După spusele localnicilor ar fi cea mai veche casă din Rucăr. Am întîlnit și alte case vechi cu două nivele, cu cerdac larg, dar tot cu stîlpi simpli și cu flori multe la streșini făcute pe scînduri late cu ajutorul ferăstrăului. Multe case vechi au fost învelite cu tablă, dar ici, colo se mai păstrau și acoperișuri din șindrilă.

Un localnic ne-a condus apoi la castrul roman de la locul numit Scărișoara. Aici am văzut cărămizile care purtau inițialele: C.F. Cosiforta Flavia, adică numele armatei romane care s-a adăpostit în acest castru.

Pe același drum înmiresmat de mirosul specific al fînului cosit, seara ne-am îndreptat agale spre sălașul nostru de la Podul Dîmboviței. Pe tăpșanul de sus am zărit steagul unității noastre ce flutura desfășurat deasupra corturilor care ne deveniseră atît de familiare.

4 august 1971

Astăzi am mers și am vizitat peștera și cheile Dîmbovicioarei. Cheile ni s-au părut mai impunătoare și mai frumoase decît ale Dîmboviței, pereții mai abrupți, mai stîncoși.

Peștera, în schimb, prea asaltată de vizitatori, era ca un tunel. Micii ghizi încercau destul de stîngaci să scoată în relief formele stalactitelor și stalagmitelor, asemănîndu-le cu diferite figuri: de țap, de girafă, de elefant. Însă nu ne convingeau. Noi vizitasem și cercetasem amănunțit peștera Urșilor. Ne așteptam aici la ceva mai mult și nu am găsit altceva decît că peștera era la îndemîna oricui. (Se poate veni și cu mașina pînă lîngă ea).

Spre seară ne-am întors la Podul Dîmbovița de unde cu ajutorul uui autobuz am plecat spre Bran.

Aici, expediția noastră s-a încheiat. De acum încolo o vom transforma într-o frumoasă excursie, din care vom consemna în acest jurnal doar evenimentele mai importante.

5 august 1971

Am dormit într-o poiană de lîngă cabana Bran.

Am vizitat apoi frumosul castel și muzeul etnografic în aer liber. Cu ajutorul unui autobuz ne-am deplasat la Zărnești, de unde cu trenul am plecat la Brașov. Aici am vizitat Muzeul orașului și Biserica Neagră.

Am admirat, deși mai fusesem în Brașov, curățenia orașului și monumentalitatea clădirilor. De aici am plecat la Poiana Brașovului, unde nu departe de lac, între stadion și Șura Dacilor, am montat corturile.

Și cînd te gîndești că acum cîteva zile eram la izvoarele Dîmboviței iar azi dimineață eram la Bran!

6 august 1971

Am vizitat Poiana. Cel mai mult ne-a plăcut amenajarea zoologică de la restaurantul Ursul, unde am putut admira căprioare și un urs carpatin de proporții neobișnuite care răspundea la numele de Lache și întindea foarte grațios gura după bomboane, stînd cuminte ca un cățel în două labe.

Seara luminile multicolore ne-au îndemnat la o plimbare pe aleile întortocheate, spre teleferic și spre hotel Sport.

7 august 1971

Pe o cărare de sub teleferic am urcat agale pînă la cabana Cristianul-Mare, iar de aici pe vîrful Postăvarul de unde am admirat orașul Brașov la marginea căruia am zărit uzina de tractoare. Tractoarele se vedeau grupate, mai exact, se deslușeau după culoarea roșie, parcă erau niște brazde cu flori. Întreaga vale a Prahovei se vedea pînă departe spre sud.

Seara ne-am întors cu telefericul spre corturile noastre de lîngă Șura Dacilor. Pe stadion era animație mare. Atleții se pregăteau pentru Balcaniadă. Cicliștii mișunau peste tot, pregătindu-se pentru campionatul republican.

Am luat cina la restaurantul Capra Neagră și cînd ne pregăteam de culcare o auzim pe Costica:

— Fetelor, ieșiți afară să vedeți ursul!

Am ieșit toate. Nu departe de noi o ursoaică destul de mare, cu doi pui după ea trecea în galop spre o vale din spatele Șurei Dacilor. Pe șosea, sub un bec, s-a oprit puțin, a privit spre noi, probabil deranjată de animația noastră, apoi a dispărut în pădurea din vale tot la fel cum venise.

Ne-am culcat tîrziu. Am vorbit mult despre urși, despre obiceiurile lor și ne-am amintit bineînțeles întîmplarea din Retezat, cînd ursul a trecut cu oaia printre corturi.

Dimineața ne-am dus la femeile cu chioșcurile de artizanat să le spunem întîmplarea. Ele au rîs și ne-au spus că pe lîngă chioșcurile lor urșii trec spre lac să bea apă mai în fiecare seară. Ne-au mai spus că-s urși cuminți, că nimeni nu s-a plîns de ei pînă acum.

8 august 1971

Am coborît la Brașov și de aici am luat trenul spre Sinaia. După-amiază am ajuns la Sinaia unde am montat corturile într-o poiană nu departe de castelul Peleș.

9 august 1971

Cu ajutorul telefericului am urcat din Sinaia pînă pe vîrful Furnica. De aici am plecat spre Piatra Arsă, apoi spre Caraiman. Am făcut fotografii la Babele și la Sfinx, după care am coborît la Peștera Ialomicioarei care ni s-a părut mult mai mare și mai frumoasă decît peștera Dîmbovicioarei. Probabil unde era electrificată și puteam admira în voie orice detaliu. Lîngă cabana Peștera-Arsă, incendiată cu un an în urmă, am întîlnit o tabără de pionieri. O tabără cu caracter tehnic, mai precis apicol. Drumul la înapoiere l-am făcut pe la Babele și Piatra-Arsă, apoi pe o potecă spre Poiana-Stînii. Am ajuns la corturile noastre abia seara.

10 august 1971

Am vizitat castelul Peleș și la ora unu am pus punct expediției și excursiei. Seara, la ora șase, vom fi printre ai noștri, după trei săptămîni de hoinăreală prin munți.

A fost ceva frumos, la anul am dori să mergem din nou să facem mult mai mult decît am făcut anul acesta.

Iată, abia de cîteva minute am terminat expediția și au și apărut proiecte pentru anul viitor. Cu siguranță că vom îndeplini aceste proiecte.

Sinaia, 10 august 1971

CONSTANTIN CHIRIȚA

Gînduri pentru cireșari

SĂ DISCUTĂM DESPRE FOTBAL

DINU TANȚA — comuna Făcăeni, județul Ialomița.

Într-un fel, mă miram că nimeni nu se interesează despre fotbal, acum la încheierea campionatului dar, să-ți spun drept, nici în ruptul capului n-aș fi crezut că lucrul acesta îl va face o fată, ba chiar o fetiță... pentru că o elevă din clasa a V-a, chiar dacă face parte din colectivul de conducere al detașamentului, nu poate fi numită altfel. Va să zică așa: iubești foarte mult sportul (fotbalul), ții cu echipa Dinamo, al cărei căpitan este Cornel Dinu, despre care ai auzit că e procuror. Dacă ai auzit asta, înseamnă că dragostea ta pentru Dinamo și pentru căpitanul ei, Cornel Dinu, este dezinteresată. (După nume credeam că ești rudă cu marele nostru fotbalist). Dinu e încă student, dragă Tanța... dar hai să lăsăm toate aceste amănunte la o parte, deoarece am înțeles că, de fapt, te interesează părerea mea despre felul cum s-a încheiat acest ciudat campionat de fotbal. (Se vede că ești o mare mică microbistă dacă ții atît de mult să corespondezi «cu copii din toată țara, pe teme de sport (fotbal)».

Campionatul acesta a fost foarte ciudat (mă refer la ultima ediție, bineînțeles) din o mie și una de motive. Voi încerca să amintesc doar cîteva. Mai întîi: la reluarea lui, în primăvară, și cîteva etape mai tîrziu, aproape că nimeni nu se îndoia asupra echipei cîștigătoare — U.T.A. Nici chiar conducătorii echipei F.C. Argeș și vajnicii ei susținători (la fel de inimoși ca dinamovista Tanța) n-au crezut că se va întîmpla vreodată minunea ca echipa din Pitești să cîștige campionatul. Dar în timp ce U.T.A., obosită și fără rezerve, pierdea puncte după puncte, Argeșul, cu o voință extraordinară, și cu un Dobrin în mare formă, urca loc după loc în clasament, cu gîndul hotărît de a se instala în frunte și de a rămîne acolo pînă la terminarea sezonului. Ceea ce s-a și întîmplat. Explozia aceasta dirijată a Argeșului e de domeniul miracolului. Un bun prieten de-al meu, mare amator de fotbal și cronicar temut, scriitorul Ion Băieșu, a scris chiar un articol cu titlul: U.T.A., n-ai încotro — trebuie să cîștigi campionatul, *pentru că așa dovedeau calculele hîrtiei. Și deodată începe zborul de săgeată al echipei din Pitești, căreia nimeni nu-i acorda șanse. Pentru fotbalul nostru, pentru dezvoltarea lui, victoria echipei din Pitești și mai ales semnificația ei va însemna enorm. În orice oraș cu echipă în divizia A — și chiar B — începe să răsară o stea discretă dar reală, un fel de stea a speranței.*

De fapt, acest policentrism pe care-l trăiește astăzi fotbalul nostru este cea de a doua învățătură a acestui campionat. Cu mai mulți ani în urmă, primele patru-cinci echipe din fruntea clasamentului, la sfîrșitul unui campionat, erau toate bucureștene. Foarte rar se încumeta vreuna din provincie să amenințe locul trei sau patru. Și iată că în această ediție, 1971—1972, primele șase echipe sînt din provincie și abia pe locul șapte apare un club bucureștean (mult iubitul Dinamo al Tanței). Oricît de supărați am fi noi, bucureștenii, pentru cîte ne-au făcut echipele noastre, nu putem să nu salutăm acest curaj al provincialelor. Ideea aceasta, mult visată în sport, de egalitate în posibilități, puteri și șanse, devine un adevăr în fotbalul nostru, un adevăr pe care-l demonstrează mai ales ultimul nostru campionat. Orice echipă poate aspira la primul loc în campionat, orice echipă trebuie luată în serios, din orice colț al țării ar fi ea.

Mai departe: în clasamentul final se află reprezentate orașe cu veche tradiție în fotbal, cum sînt: Aradul, Clujul, Bucureștiul, dar și altele care, în trecut, abia, abia își trimiteau visurile prin divizia C, cum ar fi, de pildă, Bacăul sau Piteștiul. Și iată-le astăzi, forțe de prima mînă în fotbalul nostru. Aici nu e vorba despre nici un miracol sportiv, ci despre unul economic: dezvoltarea impetuoasă a unor orașe, dezvoltare deliberată, chibzuită, care, așa cum era firesc, a determinat și înflorirea sportului.

Încă o învățătură (foarte necesară): să nu disperi niciodată, să nu crezi în fatalitatea ultimei clipe, chiar în fundul prăpastiei fiind să cauți forțe pentru a urca pereții abrupți (de cîte ori n-au făcut asta cireșarii?) că pînă la urmă tot ajungi la lumină. Vezi cazul echipei feroviarilor din Cluj.

Și o mare durere de moldovean: retrogradarea echipei din Iași. (Mai ales că și voleiul și-a plecat capul...)

* * *

NE VOR REPREZENTA LA J.O. DE LA MÜNCHEN: matematicianul CAROL CORBU

Pe atletul Carol Corbu îl cunoașteți, desigur . El este «speranța nr. 1» a săritorilor de triplu salt din țara noastră. Zilele trecute, la Milano, într-un mare concurs atletic, sportivul român a sărit 17,10 m, depășindu-i astfel pe Saneev — campionul olimpic de la Ciudad de Mexico — și pe Gentile (Italia), recordmenul mondial al probei. Cei doi s-au clasat în urma lui Carol Corbu.

Rezultatul l-a bucurat atît pe atletul nostru, cît și pe antrenorul său, B. Elias, cu care am stat de vorbă.

— Nu-i de mirare că elevul meu a reușit un asemenea rezultat. Și iată de ce: de trei ani, de cînd îi sînt antrenor, Carol Corbu a sărit în fiecare an, cu cîte 36 de centimetri mai mult. Știți ce este aceea o progresie aritmetică? La cifra anterioară se adaugă mereu o creștere egală, numită rație. În cazul lui Carol, această «rație» anuală a fost de 36 de centimetri.

— Vă pricepeți la matematică! Sînteți cumva de specialitate?

Antrenorul Baruch Elias a zîmbit.

— Nu! Dar vă pot face o confidență, s-o spuneți pionierilor și școlarilor: Carol Corbu este profesor de matematică. Datorită lui au început să-mi placă... progresiile aritmetice.

— Dumneavoastră ați învățat matematică de la el, iar el a învățat atletismul de la dumneavoastră.

Antrenorul zîmbește din nou:

— Tînărul atlet piteștean a avut totdeauna o dragoste deosebită pentru sport. Cînd era copil a jucat volei, baschet. Apoi a trecut la «săritura cangurului».

— Adică?

CARNET OLIMPIC '72

— Așa i se mai zice probei de triplu salt. Între timp, de noi s-a apropiat și Carol Corbu.

— Ce speri să realizezi la München? l-am întrebat.

— Să cuceresc o medalie...

— La Helsinki, la campionatele europene de anul trecut, intervine antrenorul, Carol a luat «bronz». Vă rog să scrieți că elevul meu e hotărît să fie, pe mai departe, un... matematician desăvîrșit: nu se va mulțumi cu bronz. Conform progresiei... va trebui să cîștige argint. Dacă nu cumva aur.

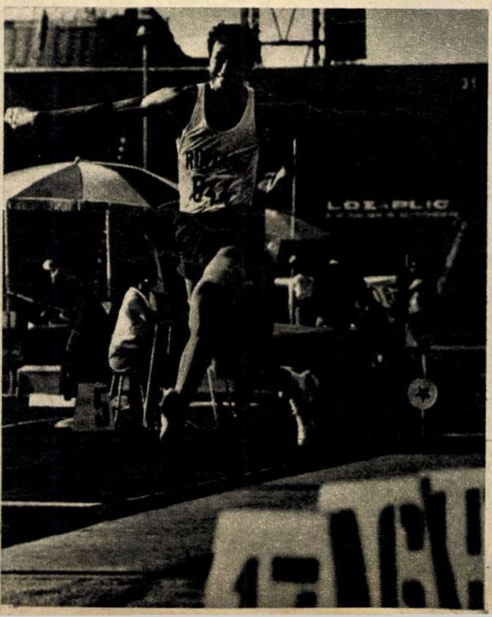

CURIOZITĂȚI DE-A LUNGUL OLIMPIADELOR

După Olimpiadele de la Atena (1896) și Paris (1900) despre care v-am povestit într-unul din numerele anterioare ale revistei «Cutezătorii», au urmat cele de la St. Louis (1904) din S.U.A., de la Londra (1908) și Stockholm (1912), pentru ca firul J.O. moderne să fie reluat după războiul din 1914—18, prin Olimpiada din 1920 (Anvers).

La St. Louis, orășelul din apropierea marelui Chicago, Jocurile Olimpice au ținut din iulie pînă în... septembrie și, pentru prima oară, au figurat în program boxul și baschetul. O curiozitate: plecarea la probele de înot se dădea de pe o... plută, cei 6—8 concurenți căzînd în apă ca niște bolovani. Surpriza Olimpiadei a fost Arthur Hahn, un tînăr plăpînd, care s-a dovedit un sprinter formidabil: la 60,110 și 200 m, recordurile sale au durat pînă în 1932!

Olimpiada de la Londra s-a desfășurat pe un stadion aproape de pădurea lui Robin Hood, vestitul arcaș. A fost cea mai lungă olimpiadă (a ținut din mai pînă în octombrie). Curios: boxul, fotbalul, rugbiul au fost catalogate drept sporturi de iarnă și s-a propus să se desfășoare la J.O. de iarnă. În program a figurat și «jeu de paume» (un fel de tenis de sală) de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea. La demi-fond a cîștigat un... pastor, pe care, la muzeul Comitetului Olimpic internațional de la Lausanne, îl putem vedea într-o caricatură alergînd... cu biblia în mînă. Eroul Olimpiadei: un bucătar italian, Dovando Pietri, care a alergat la maraton dar, după ce a parcurs 41,190 km, fiind pe primul loc, n-a mai putut alerga ultimii... 5 metri (!) fiind trecut peste linia de sosire de către oficiali.

La Stockholm (1912), atletismul a deținut, pentru prima oară, locul I în cadrul J.O. Cele mai multe medalii le-au cîștigat suedezii. Aici, însă, au loc primele manifestări împotriva sportivilor de culoare: pentru a asigura victoria unui alb, americanii l-au închis în vestiar pe negrul Drew, ca să nu poată participa la cursa de 100 m! După Olimpiadă, indianul Wa Thon Chuk, dintr-un trib de piei-roșii, a fost... pîrît de oficialitățile americane că a încălcat regulile amatorismului și i s-au retras medaliile olimpice pe care le cîștigase la Stockholm (la pentatlon și decatlon)...

«Winettou și ai săi», cum scriau ziarele de atunci, nu se luptă cu metrii și secundele, ci cu rasiștii»...

N. SEVER

„MANUALUL Vacanţei”

ITINERAR DE VACANȚĂ:

JUDEȚUL HUNEDOARA

În munții Orăștiei, cetățile dacice sînt mărturiile întîmplărilor din vremea lui Burebista și Decebal. E un ținut în care se înfruntă secolele și ai cărui locuitori, oameni modești și curajoși, n-au ezitat să se arunce în vîltoarea răscoalelor antifeudale pentru libertate și independență.

Vom arăta în continuare unul dintre cele mai interesante trasee și ce anume putem vizita în diferitele puncte ale acestui traseu: **DEVA — SIMERIA — ORĂȘTIE — GRĂDIȘTEA MUNCELULUI—COSTEȘTI—BLIDARU — CĂLAN — HAȚEG — SARMIZEGETUSA — PUI — PETROȘENI—HAȚEG—HUNEDOARA — DEVA:**

● La DEVA — cetatea Devei și Muzeul local.

● La ORĂȘTIE — Muzeul local; liceul la care au învățat Aurel Vlaicu și Dr. Petru Groza.

● CETĂȚILE DACICE — Sarmizegetusa regia, Blidaru și Costești.

● La CĂLAN — Uzina «Victoria»

● La HAȚEG — rezervația de zimbri.

● SARMIZEGETUSA ROMANA — capitala Daciei.

● La HUNEDOARA — Castelul Huniazilor precum și Combinatul siderurgic.

VASILE COTUNA,

coordonator de excursii tematice al Biroului de turism pentru tineret

„CUPA CUTEZĂTORII” EDIȚIA A II-A, 1972

Au trecut trei săptămîni de la începerea noii ediții a «Cupei Cutezătorii» la fotbal, rezervată pionierilor și școlarilor de la sate. Lupta este în toi, fiecare echipă se străduiește să acumuleze cît mai multe puncte.

Iată cum arăta clasamentul la data de 5 iulie 1972:

1. «FLAMURA PIONIEREASCĂ», Gruiu Budești.
2. «TRAUȘEL», Beica de Jos.
3. «PANDURII», Prundeni-Călina.
4. «SPERANȚA», Valea Dragului.
5. «TEMERARII», Săvîrșin.
6. «A.S. SILITORUL», Bolintin Deal-Băleanu.
7. «VIITORUL», Cungrea.
8. «PODGORIA», Orlești.
9. «VOINȚA», Bezdead.
10. «Sportul», Bogdănești.
11. «LUCEAFĂRUL», Spătaru.
12. «ȘOIMUL», Cășeiu.
13. «VIITORUL», Purani-Siliștea.
14. «AVÎNTUL» Nichiteni-Coțușca.
15. «AURORA», Ciolănești-Vale.
16. «CĂLIMANUL», Deda.
17. «FLAMURA», Săldăbagiu Barcău.
18. «VOINȚA», Pielești-Pîrșani.
19. «ÎNDRĂZNEȚII», Prundeni-Călina.
20. «SPICUL», Izvorul-Gogoșari.

Iată și clasamentul fetelor:

1. «VOINȚA», Bezdead.
2. «VENUS», Bogdănești.
3. «STEAUA», Bezdead.
4. «FORTUNA», Bezdead.
5. «RAPID», Bezdead.
6. «ȘTIINȚA», Bezdead.

URĂM TUTUROR CÎT MAI MULTE PUNCTE!

Secretariatul juriului

În clișeu: **Echipa «Flamura pionierească» din Gruiu Budești.**

DORESC SĂ CORESPONDEZE ● DORESC SĂ CORESPONDEZE ● DORESC SĂ CORESPONDEZE

LILIANA BARBU,
comuna Vernești,
județul Buzău.

TEODORA BALICA,
Timișoara,
str. Nekrasov nr. 9.

VICTORIȚA LUPU,
comuna Vișani,
județul Brăila.

NECULAI D. RUSU,
comuna Țibucani,
județul Neamț.

DARELÉE IACOB,
comuna Matca,
județul Galați.

GHEORGHIȚĂ MUȘA
comuna Răcari,
județul Dîmbovița.

MODA

PENTRU TIMPUL CĂLDUROS, VĂ RECOMANDĂM ACEST MODEL DE ROCHIE CONFECȚIONAT DIN MATERIAL ÎNFLORAT. ACELAȘI MODEL ÎL PUTEȚI REALIZA CU SUCCES DIN MATERIAL UNI, SUBȚIRE, RĂCOROS. SARAFANUL PREZENTAT SE POATE PURTA CU O BLUZĂ CU MÎNECA LUNGĂ SAU SCURTĂ ȘI ESTE POTRIVIT PENTRU TIMPUL PUȚIN MAI RĂCOROS DE DIMINEAȚĂ ȘI SEARĂ.

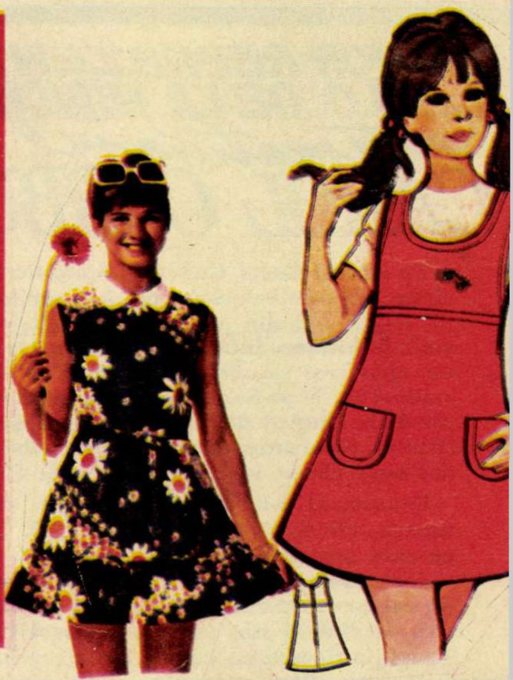

SANITARI PRICEPUȚI

Se pare că realizarea programului de organizare și desfășurare a vacanței de vară nu este un lucru prea ușor. Încă nu se terminaseră cursurile cînd pionierii și școlarii își și stabiliseră itinerarul excursiilor, ba chiar și echipamentul necesar. Dar cei mai preocupați de aceste expediții s-au dovedit a fi membrii grupelor sanitare. Fără îndoială au și motive. Este deosebit de important ca o fractură să fie imobilizată la timp și corect, sau o hemoragie să fie imediat întreruptă. De asemenea, transportul în bune condiții al unui accidentat, asigură aplicarea mai rapidă a tratamentului și ajută în același timp la ușurarea suferințelor bolnavului.

Astfel, o grupă de sanitari pricepuți de la *Școala generală nr. 15 din Buzău*, formată din Alma Angelescu, Emilia Guță, Paraschiva Ispășoiu, Cornelia Nedelcu, Elena Teodorescu, în drumețiile de la Spătaru, Cislău și Pietroasele, au avut de acum prilejul să aplice și să demonstreze, cu îndemînare și precizie, nenumăratele lor cunoștințe.

Încă din timpul anului școlar, au vizionat filme de educație sanitară, au studiat broșuri educativ-sanitare, au audiat conferințele prezentate de cadrele didactice și de personalul medico-sanitar.

Așadar, se constată că, deși în va-

Un exercițiu. «Pacientul» își joacă bine rolul.

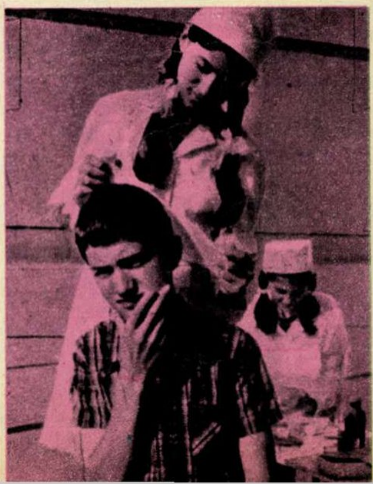

Silvia s-a lovit. Fiți liniștiți, grupa sanitară este prezentă.

DOUĂ REȚETE

SPUMA DE CAISE

Iată o rețetă pentru desert, ușor de preparat, din 1/4 kg caise coapte, 30 gr zahăr pudră și 200 gr frișcă (îndulcită).

Curățați caisele de coajă și de sîmburi și le dați prin sită. Adăugați zahărul și frișca și le bateți cu telul pînă obțineți o spumă tare, care se servește în pahare.

Acest desert poate fi făcut și din alte fructe pe care le aveți la îndemînă.

CORNULEȚE VANILATE FĂRĂ OU

350 gr. făină, 250 gr unt, 100 gr zahăr, zahăr vanilat.

Se freacă untul spumă, se adaugă zahărul și apoi se toarnă treptat făina, amestecînd bine. Se obține astfel un aluat care se taie apoi în bucățele mici, cît o nucă, din care se fac suluri mici, ascuțite la capete ce se îndoaie în formă de corn. Se coc la foc slab (să rămînă de culoare deschisă). Se iau fierbinți de pe tavă și se trec prin zahărul pudră bine vanilat.

RĂSPUNSUL LA ENIGMA DIN NUMĂRUL PRECEDENT — «VAZA CU FLORI»:

1) Falsul poștaș introducea corespondența pe sub ușă, nu în cutia poștală de la poartă. 2) L-a avertizat pe falsul poștaș că se putea întîlni cu «nea Mitică».

FĂRĂ CUVINTE

DESEN: DAN VASILE

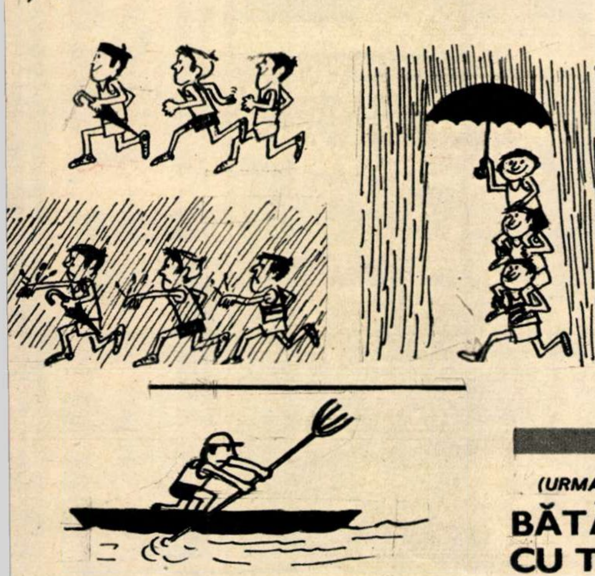

O fractură? Nu, doar o demonstrație practică.

cantă, copiii din grupele de Cruce Roșie nu au uitat de normele de igienă individuală și colectivă, ci dimpotrivă, se remarcă o creștere a pregătirii medicale

ELENA FUNDULEA

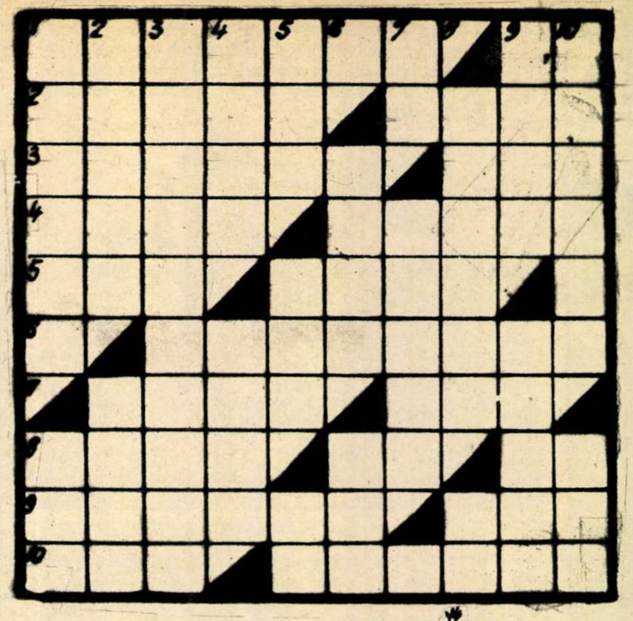

ORIZONTAL: 1. Drum de munte (pl.). Cer! 2. Schimbător de macaz, la drumurile de fier (pl.). Rege al Atenei, care se sinucide pentru că fiul său plecat să răpună Minotaurul, la întoarcere, a uitat să arboreze o flamură albă, semn al victoriei. 3. Drumul ei pornea din China. Articol (abr.). 4. Poet ardelean, autorul poeziei «Copii de moți pe străzile din Cluj». Proverbiali pentru mersul încet. 5. Loc de agrement și plimbări cu barca. Drum. 6. Drum de parcurs. 7. Trecerea oprită! Călător pe... mare! 8. Înconjur. Plus. Din mers! 9. Pasionat de excursii și drumeții. Echivalent al drumului parcurs de Pămînt în 365 de zile, în jurul Soarelui (pl.). 10. A privi. Drum special amenajat pe care trebuie să-l străbată concurenții la o probă sportivă.

VERTICAL: 1. «Corabia deșerturilor» pe drumurile caravanelor. Prefix legat de ureche. 2. De unde pornim și unde ajungem zilnic! Pavăză. 3. Umblă pe drumuri (pl.). 4. Sprijină vița de vie. Unitate de lungime egală cu aproximativ 25,4 mm. (pl.). 5. Veselie. Din limbajul vrăbiilor. Sete! 6. Pictor român, autorul pînzei «Plecare la cîmp». Stradă (abr.). 7. Cămașă rustică. Își petrec vacanțele în tabere, excursii și drumeții. 8. Mergeau pe drumurile maritime ale antichității (sing.). Primul în întrecerile sportive. 9. Mers circular. Merge fără grabă! 10. Privitor la drumuri și șosele. Arteră de circulație acvatică!

Prof. Teodor AXIOTI

(URMARE DIN PAG. 4–5)

BĂTĂLIA CU TIMPUL

cel mai mic, care va prelua ștafeta tradiției familiei cu cei mai buni mineri de puțuri (o adevărată dinastie) care au respectat deopotrivă și mina și munca și cuvîntul pe care și l-au dat întotdeauna.

FRUMUSEȚEA MUNCII

Despre minerii Văii Jiului se pot scrie multe lucruri minunate. Astfel de oameni au hotărît să se angajeze în marea bătălie cu timpul pentru ca sarcinile actualului cincinal să fie îndeplinite înainte de termen, în patru ani și jumătate; astfel de oameni dîrji și hotărîți s-au angajat ca în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii să muncească în așa fel încît să poată raporta cu mîndrie că încrederea pe care le-a acordat-o partidul este îndreptățită. Și faptele lor se pot aduna într-o adevărată carte de aur. Fiecare mină se mîndrește cu mulți mineri, adevărați eroi pe frontul muncii, pe frontul larg desfășurat al întrecerii socialiste, sub steagul purpuriu al partidului.

Cu Dumitru Cortinaș se laudă cei de la mina Lonea, cu Constantin Zaharia, neîntrecut frontalist, se mîndresc cei de la Paroșeni, cu Ion David în frunte, omul care a întîmpinat întotdeauna cu flori mecanizarea, defilează la marile sărbători, cei de la Aninoasa, cu Augustin Demeter, meșter iscusit în săparea galeriilor de deschidere își împart succesele aproape toate minele. Și lista ar mai putea continua încă pe multe zeci de pagini. Pentru că arta mineritului, în anii luminoși ai socialismului, a fost înnobilată, minerul prețuit cum se cuvine a ajuns om între oameni. Cuvîntul lui, privind bătălia continuă cu timpul pentru sporirea producției de cărbune și de minereuri, cuvînt acoperit de aurul faptelor, a fost respectat așa cum se cuvine, minerește.

Pentru că oricît ar fi fost greutățile de mari, minerii, ascultînd cuvîntul partidului, au știut să-și mobilizeze toate forțele și să izbîndească. Pentru că, în fiecare zi, minerii săvîrșesc adevărate fapte de eroism, nepreupețind nimic în a îndeplini sarcinile actualului cincinal înainte de termen, în a spori bogățiile și frumusețile patriei noastre dragi, România Socialistă.

CITITOARELE RĂSPUND LA ÎNTREBAREA: *CUM NE PETRECEM VACANȚA?*

«Imposibil! Nu pot să cred, Olguțo, că există vreo fată ca «Mimi somnorici». Așa își începe scrisoarea Elena Ciobotu, din București. «Și, dacă totuși există, hai să-i spunem despre toate proiectele noastre — continuă Elena — despre tot ceea ce facem, despre jocuri, despre hărnicie, despre excursii și despre toate celelalte lucruri care dau farmec zilelor de vacanță.»

De acord! Să dăm cuvîntul cîtorva dintre prietenele noastre.

MARINELA GHERMAN, Florești, județul Cluj. «De cînd sînt în vacanță, aproape în fiecare zi, «fac prezența» pe malul Someșului, la plajă și la baie. După aceea alerg acasă și ajut la treburi. Apoi, mă întîlnesc cu mai mulți colegi, fete și băieți și facem antrenamente în vederea plecării în «Expedițiile Cutezătorii». Am uitat să-ți spun că sînt secundul echipajului «Păunașii Codrilor» care va porni în 15 iulie spre țara Maramureșului.

VIORICA RAPOTĂ, sat Stînca, județul Botoșani. «...tot satul nostru trăiește zile fierbinți de muncă pe ogoare. Alături de părinții noștri care întîmpină Conferința Națională a partidului cu însemnate succese în muncă și noi, pionierii, ne dovedim hărnicia. Aproape două sute de ore de muncă au realizat pionierii detașamentului din care fac parte.

VIORICA BUJORICĂ, Zărial, Dolj. «De cîtva timp, toți copiii din sat sîntem în mare zor. Pe malul Jiului, în Pădurea Zărialului, ne construim o tabără care va fi numai a noastră (noi ne facem program de joacă, noi ne gătim, singuri ne gospodărim)».

Mulțumesc cititoarelor **Valentina Novac, Păunești — Vrancea, Rodica Tănase, Gohor — Galați, Valentina Păunoiu, Dăești — Vîlcea, Genea Andronic, Gohor — Galați, Mioara Simion, Olăneasca — Brăila, Maricela Pecheanu, Oancea — Galați, Floarea Gheorghe, Balaciu — Ialomița** și celorlalte fete care au răspuns întrebării «Cum vă petreceți vacanța».

Sper că aceste cîteva fragmente cît și scrisorile (pe care i le voi expedia) o vor ajuta mult pe Mimi. În fiecare se află o sugestie, un sfat despre felul interesant în care copiii își petrec aceste zile însorite de vacanță.

Olguța

Cutezătorii 28

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
LUCIA SICOMAȘ

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B.-BOX 2001»

AGHIOTANȚII marelui Spartacus

EPISODUL I

Scenariul: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

108

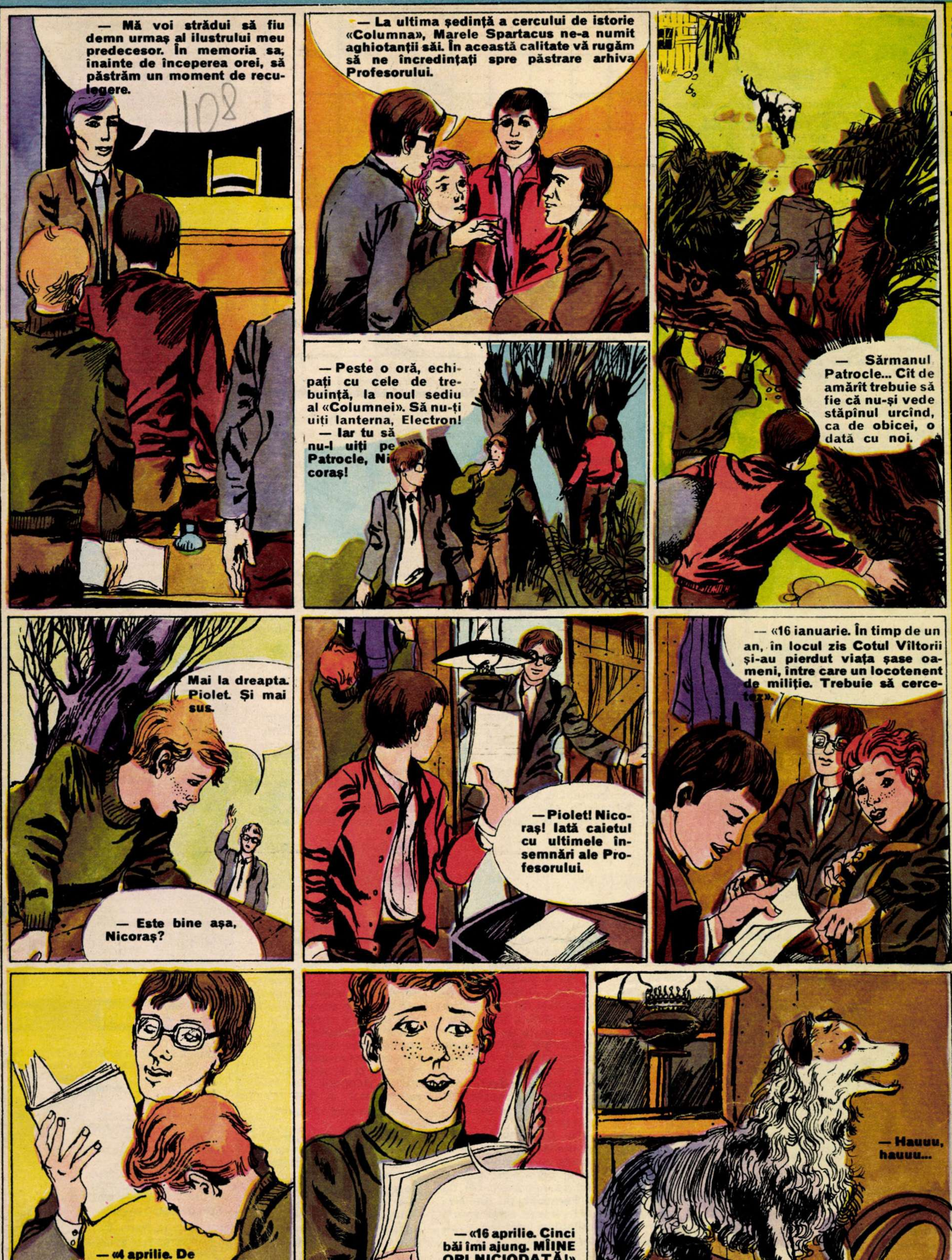
— Mă voi strădui să fiu demn urmaș al ilustrului meu predecesor. În memoria sa, înainte de începerea orei, să păstrăm un moment de reculegere.
— La ultima ședință a cercului de istorie «Columna», Marele Spartacus ne-a numit aghiotanții săi. În această calitate vă rugăm să ne încredințați spre păstrare arhiva Profesorului.
— Peste o oră, echipați cu cele de trebuință, la noul sediu al «Columnei». Să nu-ți uiți lanterna, Electron!
— Iar tu să nu-l uiți pe Patrocle, Nicoraș!
— Sărmanul Patrocle... Cît de amărît trebuie să fie că nu-și vede stăpînul urcînd, ca de obicei, o dată cu noi.
Mai la dreapta, Piolet. Și mai sus.
— Este bine așa, Nicoraș?
— Piolet! Nicoraș! Iată caietul cu ultimele însemnări ale Profesorului.
— «16 ianuarie. În timp de un an, în locul zis Cotul Viltorii și-au pierdut viața șase oameni, între care un locotenent de miliție. Trebuie să cercetez».
— «4 aprilie. De cînd aștept ziua asta cu soare! Am făcut în viltoare o baie strașnică!»
— «16 aprilie. Cinci băi îmi ajung. MÎINE ORI NICIODATĂ!»
— Hauuu, hauuu...

(va urma)

108

Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

29

JOI, 20 iulie, 1972.
ANUL VI (252).
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

❀

PE ȘANTIERELE OTELULUI ȘI ALE PÎINII (PAG 1-5)

❀

REZULTATELE CONCURSULUI „MINITEHNICUS" EDIȚIA 1972 (PAG 12-13)

(PAG. 14-15) MANUALUL VACANȚEI

ÎN PREZENȚA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU A AVUT LOC VINERI, 14 IULIE, INAUGURAREA EXPOZIȚIEI «PRACTICA ȘI CREATIVITATEA ÎN ÎNVĂȚĂMÎNT», ORGANIZATĂ DE MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI C.C. AL U.T.C. ÎN CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI. LA INAUGURARE AU PARTICIPAT, DE ASEMENEA, TOVARĂȘII MANEA MĂNESCU, PAUL NICULESCU-MIZIL, LEONTE RĂUTU, CORNEL BURTICĂ.

AMENAJATĂ ÎN PAVILIONUL C AL COMPLEXULUI EXPOZIȚIONAL DIN PIAȚA SCÎNTEII, EXPOZIȚIA ÎNMĂNUNCHEAZĂ CELE MAI VALOROASE LUCRĂRI ALE ELEVILOR ȘI STUDENȚILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ, ALE DASCĂLILOR LOR, REALIZATE ÎN ORE, ZILE ȘI LUNI DE RODNICĂ ACTIVITATE ÎN ATELIERE-ȘCOALĂ ȘI CERCURI DE SPECIALITATE, ÎN ÎNTREPRINDERI SAU LABORATOARE UNIVERSITARE.

Făgăduința

CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI

Acum cînd holdele visează seceri,
Cînd ciocîrlia-i bulgăre de aur,
Cînd toată țara-i vuiet de întreceri
Încununate de-al izbînzii laur,

Cînd se-mplinesc ciorchinii în podgorii
Și poamele-n livezi, în miezul verii,
Chemați de ceasu-nalt al sărbătorii
Vin și copiii țării, pionierii;

C-am strîns și noi de-acum recolta noastră
— Chiar de n-o-ncap hambarele sau stogul —
Ca florile frumoase dintr-o glastră,
Buchet de note bune-i catalogul.

Ne-nfățișăm destoinici în cetate
În clipele de împliniri solemne
Căci frunțile pe carte aplecate
Senine se înalță-acum și demne.

De-aceea, iată-ne făgăduința,
Partid ce vieții noastre-i ești izvorul:
Ne-om dărui, slujindu-te, ființa,
Chezășuindu-i țării viitorul.

Un viitor ce strălucește-n zare
În măreția comunistei auri
Și pentru-a cărui grabnică-nălțare
Ne pregătim și noi ca vrednici fauri.

NICULAE STOIAN

ÎN FIECARE ZI, O FAPTĂ DEMNĂ

Cea mai fierbinte dorință a pionierilor, crescuți și educați în spiritul muncii, al hărniciei și respectului față de realizările celor mari, al dragostei față de patrie și partid, este să-și dovedească în mod activ prezența în viața socială, prin fapte demne de viitori cetățeni ai patriei noastre. În tot ceea ce întreprind, ei se bucură de îndrumarea părintească, de ajutorul comuniștilor. În acest sens, ne-am adresat tovarășului Ioachim Moga, prim-secretar al Comitetului județean Hunedoara al P.C.R.

— În județul dumneavoastră a fost lansată și s-a generalizat o frumoasă inițiativă: «În fiecare zi din viața de pionier — o faptă demnă de un viitor comunist». V-am ruga, tovarășe prim-secretar, să ne spuneți ce ecouri a stîrnit și cum se reflectă ea în activitatea unităților și detașamentelor de pionieri?

Ioachim Moga: Comuniștii, oamenii muncii hunedoreni, la fel ca întregul popor, trăiesc zile de puternică efervescență creatoare, cinstind Conferința Națională a partidului, a 25-a aniversare a proclamării Republicii prin realizări deosebite în toate domeniile de activitate. Alături de vîrstnici, și urmînd pilda lor, pionierii, ca întotdeauna entuziaști s-au încadrat prin forme și modalități specifice în acest șuvoi proaspăt de emulație și contribuie la efortul comun de înflorire și prosperitate a țării. În acest context a apărut în Valea Jiului și se desfășoară în județul nostru acțiunea la care vă referiți.

Nu încerc să fac un bilanț al rezultatelor obținute pînă acum, dar noi știm și ne bucurăm că toți copiii hunedoreni au răspuns cu entuziasm acestei chemări. Pot să vă spun că, mai mult ca oricînd, în toate localitățile se simte contribuția pionierilor la acțiunile de înfrumusețare, la amenajarea și întreținerea spațiilor verzi, a parcurilor și locurilor de agrement, la strîngerea recoltei. În aceste zile, pionierii pot fi întîlniți, alături de uteciști, pe șantiere, în tabere de muncă și odihnă, cum sînt cele de la Beriu, Costești, Petroșani, Hațeg, Brad, Călan și alte localități, unde ajută la îngrijirea plantațiilor, construirea bazelor sportive, a unor obiective social-culturale. De exemplu, la Costești, aproape de cetățile dacice, pionierii își construiesc o tabără de odihnă cu o capacitate de 500 de locuri.

Văzută chiar și numai prin prisma acestor rezultate, inițiativa mi se pare valoroasă. Dacă ne gîndim la influența pe care o are asupra formării pionierilor ca cetățeni de nădejde, prin antrenarea lor încă de la această vîrstă, și după puterile lor, la viața social-politică și culturală a localităților — cum sublinia secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a Organizației pionierilor — firește că inițiativa la care vă referiți justifică atenția cu care noi, comuniștii, o urmărim și o sprijinim.

În ultimul timp, peste tot unde muncesc, copiii lasă frumoasa inscripție «Pe aici au trecut pionierii»; în municipii și orașe, sub îndrumarea comandanților și a părinților au luat ființă «asociații ale micilor locatari», care au inițiat interesantul concurs «Cel mai frumos balcon, cea mai curată scară, cea mai frumoasă inițiativă». Interesantă este și colaborarea acestora cu comitetele femeilor și asociațiile de locatari. Rezultatele se reflectă în aspectul plăcut al cartierelor și străzilor, în sprijinul pe care vîrstnicii îl acordă pionierilor pentru amenajarea în cartiere și blocuri a unor cercuri tehnico-aplicative, de creație și divertisment.

— Anul trecut, în cadrul concursului republican «Minitehnicus», pio-

Pionierii din fotografie se află în vizită la locul de muncă al comunistului Ion Șerbănescu de la Uzina de utilaj chimic Grivița Roșie, pe care comuniștii de aici l-au delegat să-i reprezinte la Conferința Națională a P.C.R. Astfel de aspecte pot fi des întîlnite, în aceste zile de vacanță, în nenumărate fabrici și uzine din țară; în întîlnirile lor cu harnicii muncitori, pionierii caută să afle cît mai multe lucruri despre succesele obținute de oamenii muncii din întreaga țară, în vederea îndeplinirii cincinalului în patru ani și jumătate.

DE UN VIITOR COMUNIST

nierii din județul Hunedoara au cucerit trofeul revistei «Racheta Cutezătorilor». Ce ne puteți spune despre preocupările tehnice actuale ale copiilor din județ, despre sprijinul acordat de organele de partid și de stat?

Ioachim Moga: Succesul obținut anul trecut i-a încurajat pe «micii tehnicieni» și ne-a determinat pe noi să-i urmărim atent, să-i îndrumăm și să-i sprijinim în activitatea lor. Au fost create condiții materiale ca peste 11 000 de pionieri și școlari să fie cuprinși în cercuri a căror activitate le dezvoltă dragostea pentru muncă, înclinațiile, aptitudinile, îi apropie de viitoarele profesii, cele mai multe de tradiție în județ. Numai în anul acesta, la cele șapte case ale pionierilor s-au mai adăugat încă două, la Petrila și Hațeg, a caror activitate se face simțită în mișcarea tehnico-științifică și aplicativă a copiilor noștri. La Hunedoara și Călan funcționează, cu bune rezultate, cercuri uzinale cu profil siderurgic; în Valea Jiului, la Brad și la Ghelar, sînt de tradiție cercuri cu profil minier; la Deva, Hunedoara și în alte localități avem cercuri ale micilor constructori. Multe din lucrările pionierilor le-am admirat în expozițiile organizate în cadrul fazei județene a concursului «Minitehnicus». Cred că merită să fie reținut faptul că pionierii noștri participă la acest îndrăgit concurs cu aproape 4 000 de lucrări. De la 850 lucrări înscrise în concurs, saltul mi se pare convingător.

— Am înțeles, tovarășe Moga, că educarea comunistă a tinerei generații, pregătirea tinerilor pentru muncă și viață, constituie o preocupare permanentă a organelor și organizațiilor de partid din județul dumneavoastră.

Ioachim Moga: Nici n-ar putea fi altfel, deoarece noi vedem în purtătorii de astăzi ai cravatelor roșii, oțelari, mineri, constructori, cadrele de mîine ale județului. Vrem ca ei să fie pricepuți și harnici, vrednici continuatori ai tradițiilor de luptă și de muncă ale părinților lor. Pentru a-i forma în acest spirit, vă pot spune că eroi ai muncii socialiste, muncitori fruntași, vechi membri de partid, cadre de conducere din viața economică și socială îi primesc cu dragoste pe pionieri la locurile lor de muncă și răspund cu plăcere la invitațiile micilor lor prieteni de a-i vizita «la ei acasă». Aceste întîlniri au nu numai un caracter afectiv; ele constituie un cadru favorabil de lucru pentru că, și de aceasta m-am convins personal de nenumărate ori, pionierii vin cu numeroase propuneri și sugestii care vizează îmbunătățirea activității lor, sprijinul pe care trebuie să-l acordăm noi. Organele și organizațiile noastre de partid fac eforturi stăruitoare pentru înfăptuirea dorințelor justificate ale copiilor.

— Actualmente, copiii se află în vacanță. Ce a adus nou pentru pionierii hunedoreni vacanța?

Ioachim Moga: Ținînd seama de faptul că în această vară au loc evenimente deosebite, organele și organizațiile de partid, comandanții și conducerile de școli au acordat multă atenție conținutului educativ al programelor de vacanță, pregătirii cadrelor care muncesc în tabere, conduc excursii și expediții și au creat cele mai bune condiții materiale pentru odihnă și recreere.

Într-un fel, nou este faptul că anul acesta — pe lîngă taberele centrale — organele locale, comitetele de părinți, cadrele didactice au organizat peste 40 de tabere, cu diferite profile, în cele mai pitorești locuri ale județului, în care, dacă ne referim și la expedițiile pionierești, vor fi cuprinși aproximativ 5 000 de pionieri și școlari, de cîteva ori mai mulți decît în anii trecuți. Ca peste tot, și în județul Hunedoara vacanța elevilor este o problemă dintre cele mai serioase pe agenda de lucru a tuturor factorilor educativi, de organizarea căreia ne-am ocupat și ne ocupăm cu deosebită grijă și răspundere.

Convorbire realizată
de E. MĂNESCU

MINITEHNICUS 1972
ADRESELE SPRE CARE VOR PLECA TROFEELE SÎNT CUNOSCUTE

Cele două jurii ale marelui concurs Minitehnicus 1972 au acordat trofeele după cum urmează;

1. **MARELE TROFEU**

acordat în baza punctajului obținut de lucrările premiate, calculat conform regulamentului a revenit municipiului BUCUREȘTI, cîștigător în această ediție al unui mare număr de premii și mențiuni.

2. TROFEUL JUBILIAR **«MINITEHNICUS»**

a fost acordat județului BRAȘOV, pentru larga răspîndire a concursului în rîndurile copiilor de pe teritoriul său și pentru atenția mereu sporită față de calitatea lucrărilor prezentate.

3. TROFEUL **«ANUL 2000»,**

creat în mod expres la cererea juriului pentru a sublinia locul de primă importanță al originalității de gîndire, al inovației și invenției în Concursul «Minitehnicus», a fost cîștigat de județul GALAȚI.

4. TROFEUL **«RACHETA CUTEZĂTORILOR»**

a revenit, în acest an, județului CLUJ, pentru saltul cel mai spectaculos față de propriile realizări din anii precedenți (937% față de 1970 și 1 124% față de 1971).

5. TROFEUL **«RACHETA SATELOR»**

a fost obținut a doua oară consecutiv, de județul ILFOV, pentru cel mai ridicat procent de participanți din mediul sătesc (70%).

6. TROFEUL **«RACHETA FETELOR»,**

oferit pentru cea mai frumoasă prezență în concurs a prietenelor lui Minitehnicus, a fost acordat județului SIBIU, în care 42% dintre minitehnicieni sînt fete.

În pagina a 12-a puteți cunoaște premiile și distincțiile acordate de juriile concursului «Minitehnicus».

Revista noastră felicită cele mai harnice județe, cîștigătoare ale trofeelor ediției a V-a, și urează participanților de pretutindeni la Concursul «Minitehnicus» noi și răsunătoare succese la EDIȚIA A VI-A, 1973.

ÎN CINSTEA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI ȘI A CELEI DE A XXV-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

CINCINALUL ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE

BĂTĂLIA CU TIMPUL

PE ȘANTIERELE OȚELULUI ȘI ALE PÎINII

De bună seamă că, dintotdeauna, atunci cînd oamenii au avut ceva important de făcut, s-au grăbit din dorința de a vedea lucrul acela înfăptuit cît mai repede.

Mă gîndesc că, în mintea aceluia care-şi închipuie bătălia cu timpul ca pe-o agitaţie deosebită, continuă, imaginile ar trebui să se asemene foarte mult cu... cele ale unui film derulat cu acceleratorul.

Ceea ce, fără îndoială, nu este un lucru firesc. Pentru minunaţii noştri oameni care muncesc neobosit pe marile şantiere ale oţelului şi ale pîinii, în aceste zile de înflăcărată întrecere socialistă, bătălia cu timpul înseamnă muncă metodică, temeinică, plină de răspundere, înseamnă produse multe, dar şi foarte bune.

«Tímpul trebuie gîndit»

Amintindu-mi cu înduioşătoare melancolie secera copilăriei mele, mică, cu mînerul înverzit de ierburi, am păşit pe poarta uzinelor «Semănătoarea» din Bucureşti, cetate industrială de-acum celebră în industria noastră. Dacă, pe vremuri, rudimentara seceră nu te ducea neapărat cu gîndul la o presupusă «fabrică» de seceri, în schimb giganticele combine — şi nu numai combine — care domină cu uşurinţă uriaşele întinderi de grîu, te duc imediat cu gîndul la locul unde ele se nasc, la oamenii care le creează.

Foarte mulţi dintre aceştia seamănă cu meşterul *Toderiţă Panait*, şef de brigadă la secţia montaj. Am ales această secţie fiindcă am presupus că şi voi, în locul meu dornici de-a vedea cum se nasc, văzînd cu ochii, straşnicele maşini, tot aici aţi fi dat năvală.

O imensă hală, instalaţii, aparate... dar eu căutam cu ochii combinele «Gloria C-12», cel mai recent şi mai prestigios produs al uzinei, foarte solicitat în ţară şi-n multe alte ţări ale lumii. Şi le-am văzut. În funcţie de stadiul lor de montare, ele arătau foarte ciudat; ba ca nişte bărci, ba ca nişte cutii, ba ca nişte bondari fără aripi. Muncitorii, ciorchine pe ele. Printre ei meşterul Toderiţă, om de 38 de ani, zîmbitor, voinic şi foarte calm.

— *Cum se face, tovarăşe Panait, că-n toiul întrecerii socialiste, al acestui iures al hărniciei, nu sînteţi deloc... grăbit?*

— Înţeleg eu că glumiţi. De ce să fiu grăbit? Cînd ştii dinainte ce ai de făcut, lucrezi repede şi bine. Treaba trebuie gîndită — şi timpul, deci, trebuie gîndit. Avem o secţie modern utilată; efortul fizic este mult redus. Deci, tot pentru minte rămîne mai mult de lucru — că restul îl face maşina. Deci, planificare, organizare, chibzuială.

— *Povestiţi-ne despre colegii dumneavoastră de muncă.*

— Sînt 15 oameni în echipă, dintre care 13 comunişti, toţi tineri, sub 37 de ani. O echipă tînără, cu dragoste şi putere de muncă. La nevoie, lucrăm şi după-amiaza, şi duminicile; oamenii cîmpului ne cer tot mai multe combine. În această lună, vrem să montăm peste plan 3 combine. Şi, dacă ne gîndim că în toate sectoarele, toate brigăzile au astfel de angajamente, nu e deloc puţin lucru.

...M-am despărţit de meşterul Toderiţă Panait, urîndu-i spor la muncă — iar pînă la poarta uzinei am numărat, aşa, în treacăt, combinele aliniate, gata pentru a porni la drum: 15, 16, 17... pe care le aşteptau cu nerăbdare delegaţii ogoarelor.

Am zis să le însoţesc şi eu, acolo unde bătălia cu timpul înseamnă, în aceste zile, bătălia cu lanurile de grîu.

Ce ne pot spune cifrele

«De la 40 milioane la 80 milioane lei în industrie; iar în agricultură se vor livra peste plan 10 000 tone grîu, 14 000 tone porumb, 20 000 tone sfeclă de zahăr».

Cifrele acestea, apărute în ziarul «Satul socialist» din 27 iunie 1972, se referă la angajamentele luate de către oamenii muncii din judeţul Ialomiţa — judeţ în proaspăt avînt industrial, grînar de tradiţie şi de prestigiu al ţării noastre.

Să mergem deci să vedem «bătălia cu timpul» pe ogoarele unei cooperative fruntaşe din judeţul Ialomiţa: CAP «Cuza Vodă».

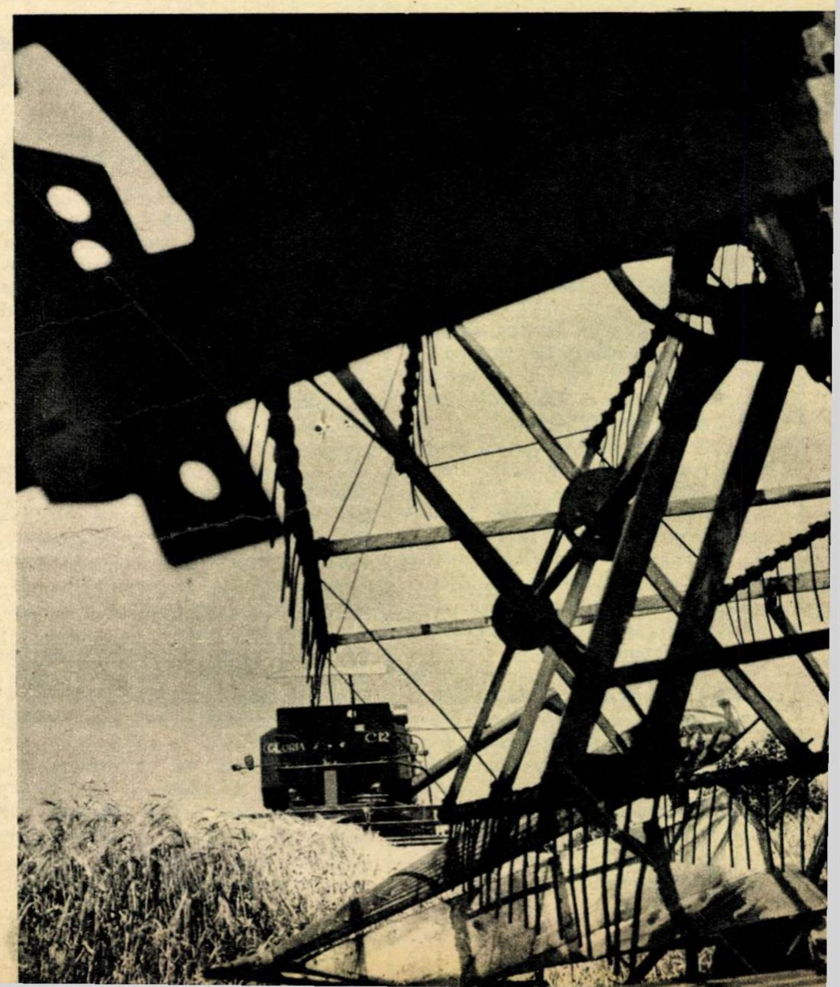

Grijile lui badea Faur Răducan

Pe dealul de deasupra satului, peste 10 combine asediau din toate părțile tarlaua de 1 800 ha cu grîu a cooperativei. Președintele CAP, inginerul Florea Nicolae, e de părere că în 15 zile totul va fi recoltat. (N.A.: Discuția noastră a avut loc la sfîrșitul lunii iunie). Și că aceasta depinde de folosirea judicioasă a mașinilor, de condițiile atmosferice și mai ales de munca oamenilor. A oamenilor care împînzesc tarlaua: la transportul grîului, la balotatul paielor. La o margine de lan, un cooperator controlează, cu oarecare îngîndurare, paiele treierate.

— *Ce este, nu treieră bine combina?* — îl întrebăm.

— Ba treieră, că aceasta-i grozavă («Gloria C-12», N.A.) — spune badea Răducan. Numai că mașina-i mașină și pe ea n-o poți pune la lucru oricum. Înainte vreme, cu secerile, tăiam grîul pe rouă. Pînă la treierat, bobul se usca. Acum, combina îl treieră pe loc — și nu poți s-o bagi în lanul ud de rouă. De aceea, vedeți, hărnicia noastră trebuie chibzuită. Dar seara, putem lucra pînă la 8. Asta-i, că se poate lucra pînă seara.

— *Toată lumea știe că-n agricultură trebuie să faci treaba numai la vremea ei. Asta înseamnă să te grăbești?*

— Înseamnă să faci fiecare lucru exact la timpul lui. Dacă vezi că s-adună norii și nu te grăbești, o ploaie sau vîntul îți pot face mult necaz. Și cum cu ele nu poți lupta, trebuie să-ți ferești bunurile de ele. Nu-i de ajuns să crești culturi frumoase, fiindcă ceea ce e pe cîmp nu este, automat, și-n hambar. Trebuie cules repede, bine, cu grijă. *Dacă holdele îți spun cît ești de harnic, numai hambarul îți spune cît ești de bogat.*

— *Ce griji aveți în zilele acestea sau în zilele ce se apropie?*

— Multe. Irigatul porumbului și al sfeclei — care se face o dată cu recoltatul grîului. Dar, mai ales, semănăturile pentru culturile duble; după ce recoltăm grîul, vine vremea lor.

— *Pionierii vă sînt de vreun folos?*

— Desigur. Unii ne ajută la motopompe, la irigații. Cei de colo, la strînsul baloturilor de fîn. Alții ajută la prășitul porumbului. Dintre ei sînt cîțiva foarte harnici, cunoscuți în tot satul. Mai întîi Sultănica Enache — ce fată cuminte și muncitoare. Apoi, Doina Nicolaescu, Gheorghiță Sofronea, Nicușor Ghiță, Cornel Stănescu, Jenica Vasile și alții. Copii de nădejde, nu glumă!

— *E bun grîul?*

— Este, e copt bine, e tare. O să ieșim bine anul ăsta. Uită-te și dumneata ce miros are.

Grîul seamănă la miros și la gust cu pîinea. Mai miroase și a pămînt. Și cine știe cîte alte secrete nu mai are aroma grîului pentru badea Răducan, care îl încearcă cu răbdare, bob cu bob; el, ale cărui mîini i-au vegheat creșterea și drumul către pîine.

ILIE TRAIAN

Tabăra comandanţilor

În aceste zile de vacanţă, la Nucşoara — Argeş, în tabăra de instruire a pionierilor comandanţi de unităţi, peste 300 de băieţi şi fete din judeţele Dolj, Gorj, Caraş-Severin, Olt, Tulcea, Harghita, Teleorman, Vîlcea, Ilfov şi Argeş se documentează, «pe viu», asupra rolului activului pionieresc în organizarea şi desfăşurarea diferitelor acţiuni.

Şi pentru că este o tabără a «specialiştilor», pionierii îşi alcătuiesc singuri programul zilnic, avînd grijă să îmbine latura instructivă cu cea recreativ-distractivă. Fiecare zi este dedicată unui gen de activitate, toate acţiunile fiind grupate sub un titlu sugestiv: «Trec detaşamentele» este, de fapt, o verificare a cadenţei pasului, a ţinutei şi a cîntecului pe care îl prezintă detaşamentul; «Hai la drum», drumeţii şi excursii la Bahna Rusului, la barajul de pe Bahna, la hidrocentrala de pe Argeş etc. În cadrul acţiunii «Să vorbim de distanţă» sînt studiate elemente de topografie şi orientare în teren, cunoaşterea şi folosirea mijloacelor de transmisie şi semnalizarea cu fanioane. Pionierii-comandanţi învaţă să instaleze corturi, să folosească busola, să aprindă focul pe orice vreme. Plecînd din această tabără, copiii vor şti să treacă peste o frînghie întinsă peste un rîu, să-şi ajute tovarăşul care a suferit un accident. Se desfăşoară şi alte activităţi practice, de foto, radio etc. Sînt aici diferite terenuri sportive pentru atleţi, handbalişti, voleibalişti, fotbalişti. Alături se află rîul Doamnei, care îi invită zilnic la scăldat. Veselia şi fantezia sînt nelipsite, dansatorii şi cîntăreţii, declamatorii şi instrumentiştii, corurile şi orchestrele sînt într-o permanentă competiţie.

Aparatul fotografic a încercat să surprindă, pentru cititorii noştri, cîteva momente din viaţa de tabără a pionierilor-comandanţi.

ELENA FUNDULEA

1

2

3

4

5

1. Deprinderea de a acorda corect primul ajutor este o preocupare folositoare în vederea viitoarelor drumeții și excursii.

2. Pentru grupul de pionieri veniți din județul Harghita, întreaga tabără are gînduri de prețuire și considerație. Ei sînt cei care s-au distins în amenajarea terenurilor de handbal, fotbal și volei.

3. Cînd e vorba de gustare... fără comentarii!

4. Sîntem pricepuți și îndemînatici. Dar vrem să executăm și lucruri mai complicate, să ne călim, să ne facem puternici.

5. Patrula și-a început «misiunea».

6. «Ne vom scrie, desigur, dar parcă tot mai frumos este cînd vorbim împreună», par să-și spună cele două poete Simona Protopopescu din Rîmnicu Vîlcea și Despina Constantin din Craiova.

7. Gheorghe Gîrbovan din municipiul Drobeta-Turnu Severin este cel mai bun șahist al taberei. N-a pierdut nici o partidă!

8. Georgeta Dogaru din Isaccea, județul Tulcea, este un adevărat rapsod popular. În tabără, nu a întrecut-o nimeni în cunoașterea și interpretarea baladelor și cîntecelor populare dobrogene.

9. «Toate ca toate, dar fără fotografii!», ne-a spus Mihai Sorin Ovidiu din București, care a cîștigat recordul la... timiditate.

10. Amza Pellea și rățoiul Donald au o concurență serioasă în talentații pionieri Aurelia Fugaru din Tg. Jiu, Gheorghe Răileanu din Mircea Vodă, județul Tulcea și Dorin Giurea din Drobeta-Turnu Severin.

11. Dacă vă închipuiți că în tabără se poate circula oricum, vă înșelați. Doina Fodor din Toplița, județul Harghita, s-a dovedit cel mai exigent supraveghetor al respectării regulilor de circulație.

12. Vedeți? Sînt cu toții foarte veseli. Petrecîndu-și vacanța împreună, pionierii au legat prietenii de neuitat.

13. Handbalista Tatiana Constantinescu din Stupărei — Vîlcea s-a dovedit a fi un apărător ferm și un atacant eficace.

14. Umblînd pe potecile munților, prin păduri și cîmpii, tinerii naturaliști și-au îmbogățit substanțial ierbarele, insectarele și pietrarele.

15. Sus, tot mai sus, spre Bahna Rusului.

Fotografii realizate de
E. FUNDULEA

7

8

9

10

11

13

14

15

Reportaj de
OVIDIU ZOTTA
Foto: CĂLIN CREȚU

MINITEHNICUS

O ȘCOALĂ A PREGĂTIRII PENTRU MUNCĂ ȘI VIAȚĂ.

Motto:
«Bravo, copii! Înainte cu curaj!»
«O generație care promite»
«Tuturor participanților, succes în 1972!»

(Însemnări din Cartea de onoare a Expoziției naționale «Minitehnicus» de acum doi ani).

PUȚINĂ ISTORIE

În 1968, colaboratorii care veneau la «Cutezătorii» erau nevoiți să facă un slalom original pe culoarul îngust al redacției, strecurîndu-se printre fel de fel de cutii, rotițe, sîrmulițe, aeromodele, radioreceptoare și automobile cît palma. Redactorii lăsaseră stilourile înarmîndu-se cu clești și șurubelnițe ca să deschidă coletele sosite la prima ediție a Concursului «Minitehnicus» și să pună în stare de funcționare obiectele.

Pentru că, în conformitate cu legea de aur a concursului, **toate construcțiile realizate de copii funcționau.** Fiecare navomodel, fiecare radioreceptor sosit din cine știe ce colț al țării era întîmpinat cu curiozitate de întreaga redacție și nimeni n-avea liniște pînă cînd nu vedea că obiectul funcționează. Ar fi o exagerare să spunem că toate erau arătoase și atrăgătoare. Pantograful lui Siegfried Kloyber din Cugir, de pildă, părea un morman de cutii de conserve, sîrme și bucăți de carton, dar cînd îl puneai la priză, «minunea» se înfăptuia: aparatul — producînd un zgomot care-i silea pe membrii juriului să-și forțeze zdravăn coardele vocale ca să poată comunica — reproducea automat orice fel de desen. I s-a atribuit Marele premiu.

Și acum, cifrele: la acea primă ediție din 1968 a concursului inițiat de redacția noastră, se prezentaseră 634 de participanți, cu 167 de lucrări. În 1972, la actuala ediție, a cincea, au participat **peste 27 000 de copii, cu mai mult de 15 000 de lucrări!**

Cele mai valoroase pot fi admirate în «Expoziția națională Minitehnicus 1972» deschisă la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării democratice și revoluționare din România (București, Șos. Kiseleff nr. 3).

INVITAȚIE LA «EXPO-MINITEHNICUS 1972»

De-a lungul celor cinci ediții s-au făcut remarcate progrese nu numai în ceea ce privește numărul participanților și al lucrărilor prezentate, ci și în ceea ce privește **calitatea** și **diversitatea** acestor lucrări, aspect grăitor pentru posibilitățile în creștere ale autorilor. Ei ne dovedesc că vîrsta de 13—14 ani nu este prea mică pentru a realiza **stații portative de radioemisie-recepție, interfoane și orgi electronice.** Orga construită la Casa pionierilor din Baia Mare poate fi acceptată «con brio» de muzicianul cel mai pretențios. Minitehnicienii nu rămîn sfioși nici în pragul modernului domeniu al **automatizării** și **ciberneticii.** Dumitru Florentin din clasa a VII-a, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prezintă, de exemplu, macheta funcțională a unui **dispozitiv cibernetic pentru irigații.** Acest dispozitiv, îndată ce pămîntul atinge un anumit grad de uscăciune, pune automat în funcție stația de pompare a apei! Din expoziție nu lipsesc nici computerele dar nici... jucăriile electronice care, studiate de fabricile de jucării, ar putea, într-un viitor apropiat, să ducă la mari bucurii pentru cei mici. Domeniul **transporturilor auto, navale și aero** este de asemenea bine reprezentat cu noutăți. De multă popularitate se bucură aparent modestul **aero-transport** realizat de un colectiv de la Casa pionierilor din Galați. Imaginați-vă un simplu planșeu de lemn avînd o suprafață nu cu mult peste un metru pătrat și un mîner. Atît. Vizitatorul este îmbiat să se urce pe acest planșeu pentru a merge «la plimbare». Ei bine, pus în funcțiune de un motoraș electric, planșeul pornește la drum, ducînd o **greutate de 150 kg!** Acest «covoraș fermecat» funcționează pe principiul pernei de aer.

«NICIODATĂ NU TREBUIE SĂ ZICI: AM FĂCUT DESTUL»

O altă noutate a acestei ediții: în vederea premierii, obiectele au fost examinate atît de juriul specialiștilor, prezidat de prof. univ. dr. Edmond Nicolau, **cît și de un juriu format din pionieri invitați din diferite județe.** Printre aceștia s-au numărat și trei utecişti, laureați ai edițiilor precedente: Siegfried Kloyber, Radu Papazian și Dan Vuza. Ședințele juriului de copii au fost «furtunoase» în sensul bun al cuvîntului. Ei s-au străduit să cunoască în amănunțime fiecare aparat și să-l aprecieze la justa lui valoare. După inaugurarea expoziției, ei au mai rămas cîteva zile pentru a îndeplini oficiul de ghizi — specialiști, dînd lămuriri competente vizitatorilor și ziariștilor și ajutînd cu pricepere la întreținerea tehnică a obiectelor expuse.

«Expoziția din acest an — ne-a declarat prof. univ. dr. Edmond Nicolau — **este fără discuție strălucită. Pînă mai anii trecuți, unele utilaje — mă refer la cele din domeniul electronicii — executate de actualii minitehnicieni constituiau teme pentru lucrările de diplomă ale studenților. Aceasta înseamnă nu numai că minitehnicienii sînt din ce în ce mai cutezători și mai pricepuți, ci și că răspîndirea tehnicii moderne, a cunoștințelor științifice avansate are în țara noastră un ritm din ce**

în ce mai rapid».

Ne-am notat și o confesiune a lui Siegfried Kloyber, vestitul laureat al anului 1968: **«Eu nu știam acum patru ani atîtea lucruri cîte știu pionierii minitehnicieni de azi. Mă gîndesc că trebuie să lucrezi foarte intens pentru a realiza la fiecare vîrstă, la 20 de ani, la 30, la 60, dacă vreți, mereu, cîte ceva pe măsura vîrstei pe care o ai. Niciodată nu trebuie să zici «am făcut destul!» Eu asta am învățat, în primul rînd, în anii cînd participam la «Minitehnicus»...**

CE ESTE «MINITEHNICUS»?

Desigur, celebrul «Minitehnicus» inițiat de revista «Cutezătorii» este un mare concurs de creație tehnico-științifică adresat pionierilor și școlarilor, probabil unic în lume. Se mai poate spune că «Minitehnicus» este și o largă mișcare pentru răspîndirea gustului de a fi îndemînatic, priceput, activ. Dar, înainte de orice, «Minitehnicus» este o **atitudine față de muncă, un mod de a gîndi științific și creator.** «Minitehnicus» înseamnă dragoste și devotament pentru munca practică, «Minitehnicus» respinge atît trîndăvia în gîndire cît și trîndăvia fizică, «Minitehnicus» ridiculizează tendința unora de a primi totul de-a gata de la viață. O dată cu mînuirea diferitelor unelte și utilaje, un elev trecut prin școala edițiilor anuale ale Concursului «Minitehnicus» învață, pe măsură ce construiește aparate din ce în ce mai complicate, **să fie încrezător în posibilitățile sale, să nu se împace cu insuccesul și să dorească, în caz de victorie, izbînzi progresive.** El mai învață să fie tenace, să-și dozeze eforturile, să gîndească în perspectivă, să colaboreze cu colegii din cercul său tehnic. Minitehnicienii noștri știu din experiență, sau au făcut pași mari în această direcție, ce relație există între disciplină, dragoste de muncă, spirit inovator și productivitatea muncii.

Majoritatea minitehnicienilor au note mari la fizică, matematică și chimie. Toți minitehnicienii din anii trecuți se numără azi printre cei mai buni elevi ai liceelor industriale și ai școlilor profesionale.

OMAGIUL PIONIERILOR

Am citat, la începutul reportajului, cîteva însemnări din Cartea de onoare a Expoziției naționale «Minitehnicus» din 1970. Să vedem acum cum sună **primele două însemnări din 1972.** Cea dintîi aparține echipajelor «Vînătorii lui Dragoș» din Iași și «Getica» din Cîmpina, laureate ale Expedițiilor «Cutezătorii» (alt mare concurs inițiat de revista noastră). Ei, performerii drumețiilor alpine și ai cercetării glorioasei istorii a patriei noastre, își exprimă admirația pentru colegii lor, la fel de buni călători, dar în domeniul cifrelor și al formulelor, pe care sînt hotărîți să le stăpînească perfect, pentru ca, intrînd mai tîrziu în producție, să poată contribui cu excepționale rezultate la progresul tehnic, științific, economic al industriei noastre. A doua însemnare, aparținînd profesorului Mihai Struc din Drăgășani, se încheie cu două versuri semnificative pentru întreaga mișcare «Minitehnicus»: «Mîini de aur au tinerele vlăstare,/ Schimbul de mîine al clasei muncitoare».

Expoziția națională «Minitehnicus 1972» este încă un omagiu pe care pionierii îl aduc Conferinței naționale a comuniștilor din România, celei de a XXV-a aniversări a Republicii, acestui timp de mare înflorire a patriei socialiste, în drum spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

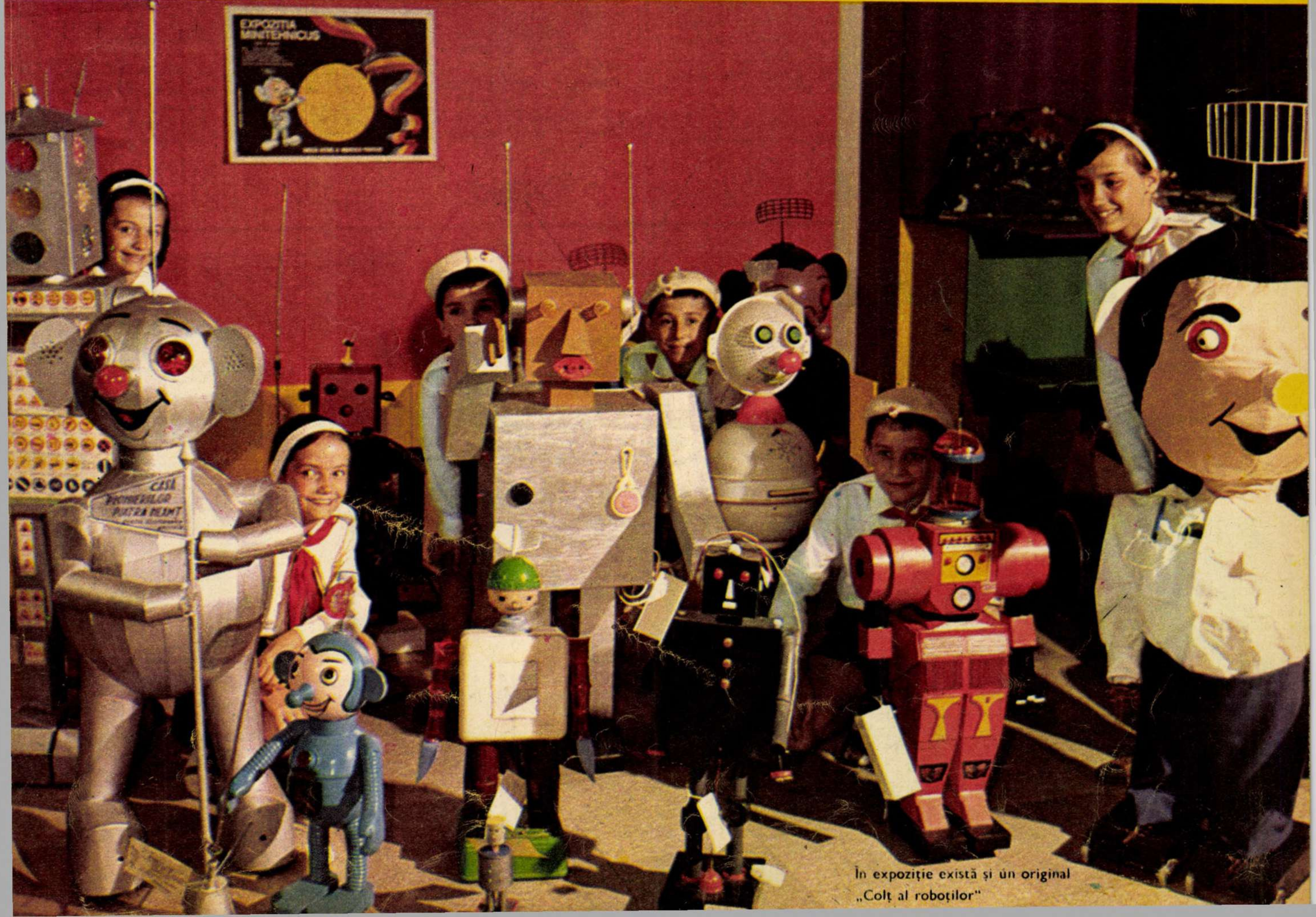

În expoziție există și un original „Colț al roboților”

Autografe pentru voi

Ca în fiecare an, Consiliul Național al Organizației Pionierilor **a acordat premii literare celor mai valoroase cărți scrise pentru copii. Un juriu alcătuit din scriitorii Costache Anton, Liviu Călin, Ion Crînguleanu, Al. Căprariu, Kovacs Janoș, Mircea Radu Iacoban, George Ivașcu, Hans Liebhardt, sub președinția lui Constantin Chiriță, au ales, spre premiere, pe autorii unor meritorii lucrări. Laureații au primit cu plăcere să ofere autografe cititorilor noștri.**

PREMIUL ALBATROS — MIRCEA MICU, AUTORUL VOLUMULUI DE VERSURI «MEMORIA PERGAMENTELOR» (EDITURA «ION CREANGĂ»).

Am vrut să fie o carte pentru pionieri și școlari, o carte despre iubirea de țară și pămînt, cu poezii care pot fi recitate și, mai ales, ascultate și înțelese. Ca vechi pionier, al primelor detașamente din țară, transmit tuturor cititorilor de azi și de mîine ai revistei un fierbinte salut pionieresc!

Mircea Micu

PREMIUL CRAVATA ROȘIE: ILIE TĂNĂSACHE, PENTRU VOLUMUL DE PROZĂ «AZOR CEL VERDE», (EDITURA «JUNIMEA»)

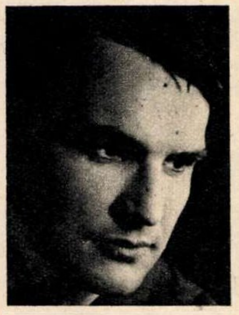

O floare roșie, ca o banderolă de onoare, însoțește una din cărțile mele în destinul ei spre cititorul tînăr. Este vorba despre premiul «Cravata roșie», ediția 1972, care mi-a fost decernat de curînd. Mai e nevoie oare să spun cît m-a bucurat cinstea aceasta? Simt parcă și mai imperativ acum invitația pentru noi întîlniri cît mai durabile cu cei mai tineri și mai mulți și mai generoși cititori. Întîlniri, în primul rînd editoriale, se-nțelege!

Nu-mi rămîne altceva decît să-mi respect cuvîntul de... proaspăt pionier.

Ilie Tănăsache

PREMIUL CRAVATA ROȘIE, SZÉPRÉTI LILLA, PENTRU VOLUMUL DE PROZĂ «PERIPEȚIILE LUI JUJU» (EDITURA «ION CREANGĂ»).

Întocmai ca în viziunea lui Juju, din cartea mea, premiul m-a făcut să mă cred pentru o clipă în Seremberek, acel tărîm de basm, spre care se ajunge de obicei după multe și aventuroase călătorii. Spun numai pentru o clipă, poate și pentru că acest tărîm de farmec există doar în visurile noastre. Important este drumul pe care-l străbatem, la capătul căruia devenim mai știutori. În cazul meu, în primul rînd munca din care a rodit această carte mă bucură și apoi succesul ei.

Mulțumirea mea va fi deplină dacă tot mai mulți copii vor citi «Peripețiile lui Juju».

Szépréti Lilla

PREMIUL **CUTEZĂTORII: ALEXANDRU MITRU,** PENTRU VOLUMUL «DOMNUL DIN VLADIMIRI» (EDITURA «ION CREANGĂ»).

Strămoșii noștri au fost cutezători înțelepți. În «Învățăturile» către fiul său Teodosie, domnitorul Neagoe Basarab scrie:

«Căci mai bine este moarte, decît cu rușine a trăi. Și nu fiți ca pasarea cucul care de frică își dă afară fructul lui și casa, ci fiți ca șoimul, care păzește în chip sigur după putere casa și puii».

Iată cuvintele care mi-au luminat, în viață, crezul.

Înțelesul lor adînc îmi doresc să-l pot sădi prin toate evocările mele istorice, în inimile calde ale cititorilor.

Alexandru Mitru

PREMIUL **COSÎNZEANA: PETRE GHELMEZ,** PENTRU VOLUMUL DE VERSURI «PUF PUFOS, AVENTURILE UNUI IEPURAȘ CURAJOS», (EDITURA «CERES».)

Cum să nu mă bucur cînd un juriu exigent, și de o mare generozitate, în același timp, a acordat celui mai bun prieten al inimii mele, lui Puf-Pufos, iepurașului cel isteț și curajos, cununa de lauri? Puf-Pufos este premiant, cum s-ar spune. Mi-e teamă că n-o să mai știe să se joace, că va uita să mai facă ghidușii. Un premiant trebuie să fie cu nasul pe sus! Da, oricare premiant de pe lumea asta, dar nu Puf-Pufos! Tocmai de aceea, dragi cutezători, dacă-ntîlniți, dacă zăriți, pe unde nici cu gîndul nu gîndiți, vreun băiețel cam naiv, cam poznaș, la inimă bun, cum să vă spun, este el! Rogu-vă, atunci, dați-mi și mie de veste. M-aș bucura dac-aș afla că Puf-Pufos n-a fost doar o poveste!

Petre Ghelmez

PREMIUL **COSÎNZEANA; ERIKA HÜBNER-BURTH,** PENTRU VOLUMUL DE PROZĂ «BIDI-BIDI-BUZEL» (EDITURA «ION CREANGĂ»).

Deoarece autoarea nu se afla în București la data solicitării acestor autografe, tovarășa Hedi Hauser, redactor-șef la editura Kriterion ne-a oferit cîteva rînduri despre carte, împreună cu o fotografie a scriitoarei.

«Cartea Erikăi Hubner este un basm modern, în cel mai bun înțeles al cuvîntului, o carte plină de spirit, care captivează cititorii.

Sînt o susținătoare a umorului în cărțile pentru copii, de aceea premierea cărții «Bidi-Bidi-Buzel» mi-a dat o deosebită satisfacție».

* * *

ÎNTÎLNIRE CU POEZIA

Cerdacul străjuit de stîlpii în stil brîncovenesc, parfumul florilor care au strîns o zi întreagă căldura soarelui de vară, bolta înstelată, au creat în seara aceea, în parcul Palatului pionierilor, un cadru prielnic poeziei. Într-o astfel de atmosferă, șoptite sau recitate cu glas puternic, versurile au căpătat noi dimensiuni, cu profunde ecouri. Un auditoriu alcătuit din pionieri, mulți dintre ei condeieri sau redactori ai revistelor școlare, toți, însă, iubitori de poezie, au urmărit versurile citite de poeții ***Cezar Baltag, Dan Deșliu, Grigore Hagiu, George Macovescu, Gabriela Melinescu, Mircea Micu, Mihai Negulescu, Virgil Teodorescu și Veronica Porumbacu.***

Prozatorul Sergiu Fărcășan a citit o schiță. Scriitorul Constantin Chiriță, dorind să păstreze cadrul numai pentru poezie, a recitat din versurile poetului Nichita Stănescu.

La întîlnire a fost prezent Virgiliu Radulian, președintele Consiliului National al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului Educației și Învățămîntului.

A fost o seară de poezie, o seară cu totul deosebită, un frumos dar făcut pionierilor de Asociația Scriitorilor din București în cinstea Conferinței Naționale a partidului.

BĂIATUL CU MINGEA

Evocare de ION GRECEA

Ilustrație de V. MIHĂESCU

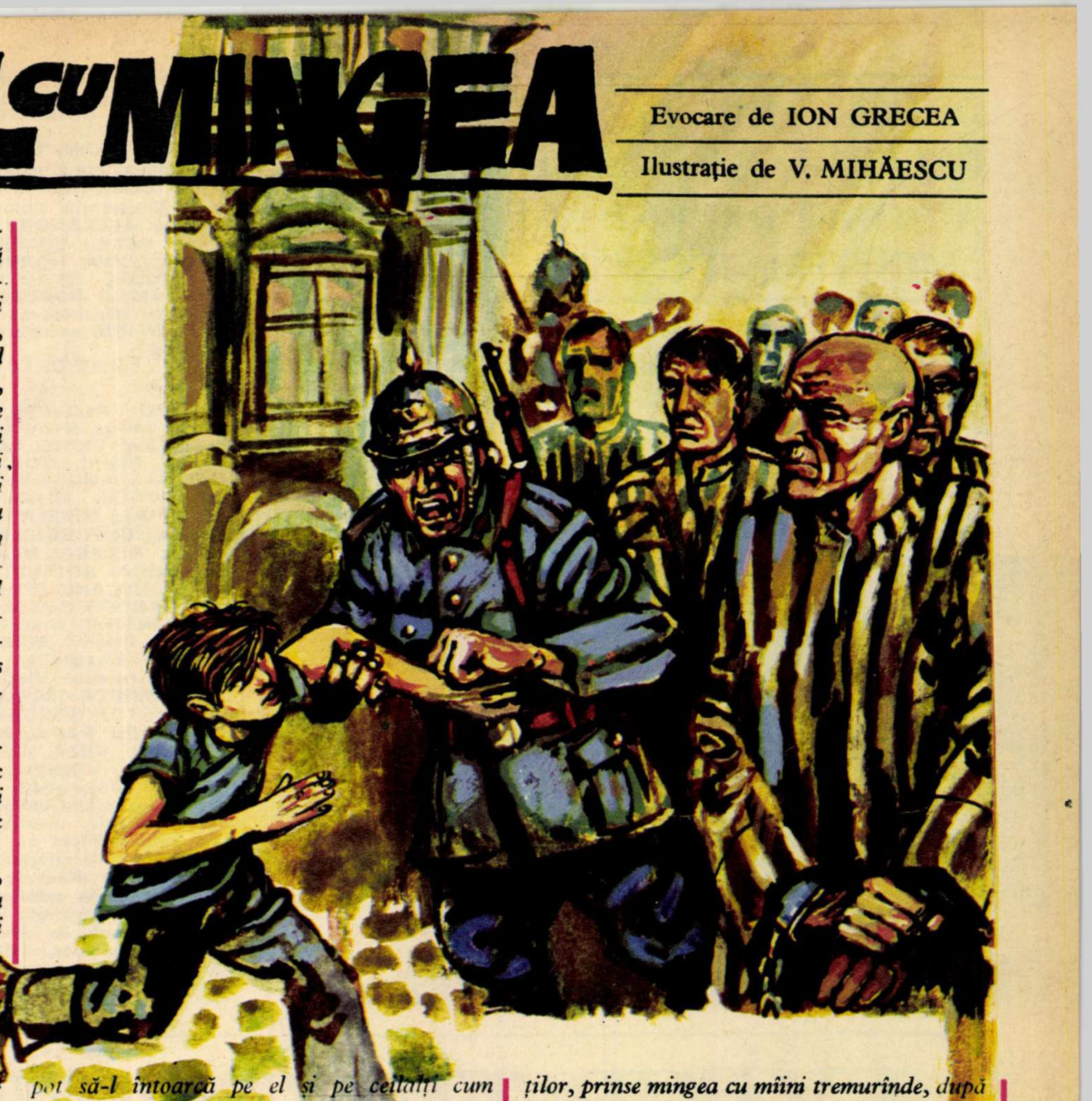

Pe sub coroanele bătrînilor castani, mulțimea curioșilor se înghesuia nestăvilită, fără astîmpăr, fierbînd într-un clocot surd, înfundat. Unii se cățăraseră prin copaci, alții se urcaseră pe garduri, cei mai mulți, însă, stăteau pe trotuar înălțînd capetele, căutînd să vadă cît mai bine, să fie cît mai aproape, să nu scape nimic din gesturile sau privirile celor ce se apropiau sub escortă. Opt deținuți politici, comuniști, în zeghele lor cenușii, vărgate și în picioare cu galenți, înconjurați de aproape douăzeci de jandarmi, călcau demni în zăngănitul lanțurilor, în drum către tribunal, unde avea să aibă loc procesul. Galenții bocăneau sacadat pe caldarîmul străzii, lanțurile zuruiau continuu în umbletul picioarelor, armele celor cu căști sclipitoare și vestoane albastre îndemnau la mers coloana aceea cenușie și tăcută, lovind nemilos și dur ca niște ciocane de piatră.

— Ține aproape, mă, nu slăbi pasul! răsuna în răstimpuri porunca unui polițai mic și îndesat, în uniformă neagră, cu eghileți albi pe pepții vestonului. Vrei să te zoresc eu cu un pumn? Uite acu' o fac...

Oamenii în zeghe, cu frunțile întunecate, dar cu ochii arzînd în văpăi, își urmau mersul acela monoton, ca un ritual, tăcuți și demni, stăpîniți de-o anume sobrietate, aruncînd priviri furișe celor de pe trotuare. Opt comuniști, opt eroi ai unor lupte aprige împotriva stăpînirii burgheziei, pe care nu-i speriau lanțurile, nici judecata, nici amenințările cu moartea. Credința în dreptatea cauzei lor le da puteri de nebănuit și văpăile ochilor șfichiuiau aprig și tăios, fapt ce-i făcea pe jandarmi să le ocolească privirile ca de jar...

Gonind pe bicicletă ca un apucat, băiatul lui Grigore Duda, căruia în cartier i se mai spunea și «nituitorul», ocoli cîteva străzi și ieși în drumul străjuit de castani, să fie aproape la trecerea convoiului. Avea maioul leoarcă în spate, de sudoare, iar părul negru îi flutura pe frunte, ca o eșarfă.

— Jos, Sandule! își porunci băiatul și sări de pe bicicletă. Își lăsă «calul» lîngă un gard și se strecură prin mulțime, undeva în față. Desculț, într-un maiou albastru, în mînă cu o minge de cauciuc, pe jumătate dezumflată, nu părea să fie mai mare de nouă ani. Oprit în marginea trotuarului, Sandu văzu convoiul și, deși era cald, simți că îl încearcă un ușor tremur. Se stăpîni însă. Avea încă în auz glasul îngroșat de tutun al tatălui său. Îi simțea parcă și brațul cuprinzîndu-i umerii.

— Sandule, știi ce ai de făcut? îl iscodise pentru ultima oară, căutînd să-l privească în ochi. Sau îți mai spun...

— Știu...

— Îl cunoști pe nea Sitaru, care lucrează cu mine. Care lucra adică...

— Îl cunosc. A venit de atîtea ori pe la noi pe acasă...

— Te duci și-i șoptești ce ți-am spus... Cît mai ferit, dar limpede.

— Da, tată...

— Dacă el nu află acum, înainte de proces, cum stă chestiunea cu ai noștri, judecătorii pot să-l întoarcă pe el și pe ceilalți cum vor ei...

— N-avea grijă, tată...

— Tremuri?

— O lecuță...

— Nu-ți fie teamă. Ești copil, n-au ce-ți face jandarmii...

Zăngănitul lanțurilor se auzea tot mai aproape. Și bocănitul galenților. Și vorba răstită a polițaiului care-i îndemna pe deținuți la mers. Lumea începu să freamăte. Sandu se înălță pe vîrfuri să vadă mai bine, peste umerii celor din fața sa. Cu fiecare clipă a apropierii convoiului, picioarele parcă i se muiau tot mai mult. Dacă îl vor înhăța totuși jandarmii? Sau dacă îl lovește careva dintre ei cu arma? Ținea strîns la piept mingea pe care o apăsa tot mai tare și mai tare, gata s-o spargă. Și zuruitul lanțurilor era tot mai asurzitor...

— Acuma, Sandule! își șopti băiatul și cînd coloana oamenilor în zeghe ajunse în dreptul lui, aruncă mingea înainte-le, așa, ca din întîmplare, după care se repezi s-o ia. Deținuții se opriră pentru o clipă, fără să mai facă un pas, ferindu-se într-o parte. Lanțurile zuruiră surd. Îndată, jandarmii se apropiară, strîngînd și mai mult cercul, cu armele întinse.

— Ce-i, ce s-a întîmplat? strigă polițaiul.

— Nimic, o minge, zise unul dintre jandarmi, cu glasul tremurat. Ne-am speriat degeaba. Un copil a scăpat o minge...

— Și ce, stăm pentru asta în loc? Înainte, marș! Dați-i drumul...

Sandu se aplecă printre picioarele deținuților, prinse mingea cu mîini tremurînde, după care înălțîndu-se șopti bătrînului Sitaru:

— Vulturul nu a căzut. Lucrează!

Omul îl recunoscu pe dată pe Sandu. În ochi i se aprinse o luminiță vie, ca un luceafăr.

Apoi îi făcu loc să iasă afară din coloană, să nu se împiedice în lanțurile ce-i legau lui și tovarășilor lui picioarele și mîinile. Țopăind, Sandu intră iar în mulțime și se făcu nevăzut. Tremurînd ca prins de friguri, se îndepărtă cît mai mult și se lăsă lîngă tulpina unui castan, cu mingea în brațe, alb la față și încă speriat de clipele prin care trecuse. Nu putea să uite privirile aspre ale jandarmilor, simțea între coaste ghiontul unuia dintre ei, dar nu putea să uite nici licărul acela de lumină ce-l întîlnise în ochii lui nea Sitaru. Și asta îl mai liniștea întrucîtva. Însemna că omul înțelesese...

— Bravo, Sandule! spuse tatăl răsărind din mulțime, apropiindu-se și prinzîndu-l de după cap. Ai făcut o treabă de mare importanță, pe care ai s-o înțelegi mai tîrziu... Acuma hai să luăm bicicleta și să mergem către casă... Mama e îngrijorată...

Plecară amîndoi, unul lîngă altul, tatăl ținîndu-și fiul de după umeri, strecurîndu-se cu greu prin mulțimea ce umplea trotuarul. În depărtare se auzea tot mai stins zuruitul lanțurilor și bocănitul surd al galenților. Tatăl asculta acel cîntec trist ce plutea ca o umbră pe sub coroanele castanilor, dar în inima lui înflorea o mare bucurie: prin Sandu, își îndeplinise o importantă sarcină de partid.

DISTINCȚIILE ȘI PREMIILE CELEI DE A V-A EDIȚII A CONCURSULUI „MINITEHNICUS“.

După patru zile de deliberări, JURIUL DE ADULȚI, **alcătuit din: prof. univ. dr. inginer EDMOND NICOLAU, președinte de onoare; MIHAI NEGULESCU, redactor-șef al revistei «Cutezătorii»; OVIDIU ZOTTA, redactor-șef adjunct al revistei «Cutezătorii»; VIOREL POPESCU din partea C.N.O.P.; DOREL TUȚĂ din partea C.N.O.P.; ing. LIVIU MACOVEANU din partea Institutului de cercetări științifice pentru protecția muncii; ing. SERGIU FLORICĂ din partea Oficiului de stat pentru brevete și mărci; ION BOBOCEL, secretar general al Federației de modelism; GEORGE CRAIOVEANU, din partea Federației de modelism, antrenor emerit; prof. ION DAMȘA din partea Ministerului Educației și Învățămîntului; IULIUS ȘULI și GRIGORE PENCEA din partea C.C. al U.T.C.; ing. CORNELIU ENE din partea Ministerului industriei construcțiilor de mașini; colonel I. DRAGOMIR din partea Ministerului Forțelor Armate; DOINA ENIGĂRESCU, DAN ALBU și DAN VOICULESCU din partea Institutului de creații industriale și estetică a producției; CONSTANTIN ROȘU din partea Ministerului comerțului interior; ing. ALEXANDRU TELESCU și ing. PETRU COLESNIUC din partea UCECOM; HORIA ARAMĂ, ing. NICOLAE STĂICULESCU și CONSTANTIN POPESCU din partea revistei «Racheta cutezătorilor»; AUREL WEISS, secretarul juriului; precum și**

JURIUL DE COPII

alcătuit din:

SIEGFRIED KLOYBER, președinte de onoare al juriului, Cugir, județul Alba, VIOREL DORIN, președinte Pitești, SORIN ZOSIN, Galați, ALEXANDRU KIRU, Galați, IOAN BOȘCU, Sînicolaul Mare, județul Timiș, MIRELA CIOCȘAN, Pucioasa, GHEORGHE NEDELCU, Cîmpina, DECEBAL NEAGA, Cîmpina, MIHAI BOIANGIU, Buzău, RADU RUȘCANU, Piatra Neamț, IOAN CARDOȘ, Baia Mare, NICOLAE STINGHIE, Brașov, VASILE PRODAN, Brașov, MARIN DUMITRESCU, Alexandria, FLORICA VELICU, comuna Vlașin, județul Ilfov, LUMINIȚA CERNUȘEN, Craiova, NISTOR BOGDAN, București, RADU PAPAZIAN, București, DAN VUZA, București, ALEXANDRU VOINEA, Rîmnicu Vîlcea, în conformitate cu regulamentul Concursului «Minitehnicus» ediția a V-a 1972, (publicat în «Racheta cutezătorilor» nr. 12/1971) și cu instrucțiunile privitoare la obținerea trofeelor «Racheta cutezătorilor», «Racheta satelor» și «Racheta fetelor» (apărute în același număr) au decis de comun acord decernarea trofeelor, distincțiilor și premiilor după cum urmează:

(Lista județelor cîștigătoare ale trofeelor apare în pag. 3.).

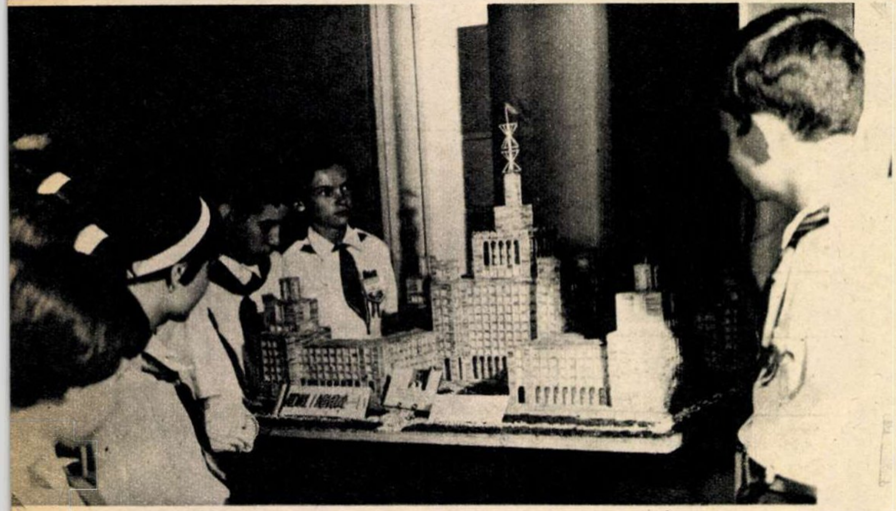

MARILE PREMII

Marele premiu individual (un magnetofon și medalia de aur) a fost acordat elevului Victor Dragomir, Palatul pionierilor, București, pentru lucrarea «Numărător de persoane cu fotocelulă».

Marele premiu colectiv (cîte un aparat de radio «Mamaia» și medalii de aur) a fost acordat unui număr de 6 participanți de la cercul de construcții de vehicule pe pernă de aer de la Casa pionierilor din Galați, profesor: Matei Kiraly, pentru lucrările «Transportor pe pernă de aer» și nava pe pernă de aer «O20E».

PREMII INDIVIDUALE

Premiul I individual (un aparat de radio «Mamaia» și medalia de aur):

Secția A: Vladimir Munteanu, Palatul pionierilor, București, pentru «Computer în sistem binar»; **secția B:** Florentin Dumitriu, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru «Sistem de irigații automat»; **secția C:** C. Verdeanu, Casa pionierilor din Iași, pentru «Aeromodel funcțional IL 14»; **secția D:** Alexandru Mușat, Școala generală din comuna Voluntari, municipiul București, pentru «Macheta Casei Scînteii alcătuită din 48 000 de chibrituri»; **secția E:** Paul Mateescu, Casa pionierilor din Baia Mare, pentru «Vehicul lunar»; **secția F:** Hans Polder, Sighișoara, pentru «Orgă electronică didactică»; **secția G:** Paul Coroi, București, pentru «Aeromodel captiv».

Premiul II individual (un aparat de radio «Zefir» și medalia de argint):

Secția A: Samuel Iris, Alexandria, pentru «Osciloscop catodic»; **secția B:** Cristian Micudă, Palatul pionierilor, București, pentru «Motoretă»; **secția C:** Ștefan Spireanu, Palatul pionierilor, București, pentru «Farfurie zburătoare»; **secția D:** Emilian Muntean, Sibiu, pentru «Moară de vînt»; **secția E:** Adrian Matei, Casa pionierilor din Oltenița, pentru «Pisica mofturoasă»; **secția F:** Nicolae Silvestru, Palatul pionierilor, București, pentru «Computer în sistem zecimal»; **secția G:** Maria Vișan, comuna Socolari, județul Caraș-

---

„EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

în acțiune

Echipajul nautic «Virgil Iovănaş» *din comuna Sofronea — Arad, a ridicat ancora acum cîteva zile din «portul» Tîrgu Mureş. Cutezătorii vor naviga cu bărcile pe Mureş în aval, pînă la Arad. Această călătorie nautică, ce însumează aproape 300 km are drept scop, pe lîngă studiul faunei şi florei din bazinul Mureşului, cunoaşterea marilor transformări petrecute în aceste regiuni în anii construcției socialismului. Încă din anul trecut, echipajul s-a pregătit temeinic, pentru a înota cît mai bine şi a conduce cu pricepere bărcile. Ei au zăbovit de asemenea multe ceasuri în bibliotecă, studiind geografia, geologia, istoria şi comorile folclorice şi etnografice ale văii Mureşului.*

Urăm temerarilor navigatori «vînt bun la pupa!»

Am primit de la Moisuc Elena Eugenia, *secundul echipajului «Arcaşii», de la Şcoala generală nr. 3 din Suceava, un documentat «mini-jurnal» din timpul perioadei de pregătire, începută încă din luna mai. În prezent, echipajul escaladează culmile Călimanului. Aici «Arcaşii» vor cerceta monumentele «sculptate» de forțele naturii în cuprinsul craterului vulcanic, adormit de milioane de ani. Cea mai grea misiune o are fotograful echipajului, de la care aşteptăm un album cu imagini de moşnegi, balauri, cămile şi alte bizare făpturi dăltuite de ape şi vînturi în acest masiv.*

Berar Gheorghe, *căpitanul e-*

Severin, pentru «Orar în tub de pastă de dinți».

Premiul III individual (un ceas de mînă și medalia de bronz):

Secția A: Grigore Manea, comuna Borca, județul Neamț, pentru «Dispozitiv electronic de pază»; **secția B:** Simon Smian, Drobeta Turnu Severin, pentru «Aparat de spălat farfurii»; **secția C:** Aurel Ghiță, Casa pionierilor din Giurgiu, pentru «Navă cu program»; **secția D:** Răzvan Frînculescu, Casa pionierilor din Suceava, pentru «Macheta ambarcațiunii Kon-Tiki»; **secția E:** Mugurel Bomohaci, Rădăuți, pentru «Barză electronică»; **secția F:** Silviu Grubăr, Brașov, pentru «Vericun»; **secția G:** Constantin Ștefan, Brazi, județul Ilfov, pentru «Veioză fantezie».

PREMII COLECTIVE

Premiul I colectiv (cîte un aparat de radio «Cora» și medalia de aur, inclusiv profesorului conducător):

Secția A: Ioan Cardaș, Georgeta Cardaș, Adrian Doroș, Gheorghe Ketveș, Bebe Comănescu, Delia Barcea, profesor Aurel Vasile Doroș, Casa pionierilor din Baia Mare, pentru «Orgă electronică Soloton»; **secția B:** Octavian Andrița, Sorin Sava, Ioana Niculescu, Constantin Amza, profesor Ștefan Niculescu, Palatul pionierilor București, pentru «Flux tehnologic pentru prelucrarea maselor plastice cu sistem vacuumatic»; **secția C:** 6 elevi de la cercul de construcții de nave pe pernă de aer de la Casa pionierilor din Galați, profesor Matei Kiraly pentru «Vehicule miniatură — funcționale pe pernă de aer, acționate electric»; **secția D:** Liviu Martin, Gabriel Popescu, Vasile Nițu, Cornel Cigiean, profesor Gheorghe Stănescu, Școala generală nr. 8 din Brașov, pentru «Instalație de încălzire centrală»; **secția E:** Radu Ruscanu, Nicolae Panțîru, Ion Samachisa, Liviu Avădănoaiei, Gheorghe Boghe, Nicolae Cioclei, profesor Alexandru Țăranu, Casa pionierilor din Piatra Neamț, pentru «Robotul Ilie»; **secția F:** Ion Cucuiet, A. Mărgineanu, N. Marian, D. Neaga, N. Ghiron, G. Hîrcioabă, profesor Lucian Băleanu, Casa pionierilor din Cîmpina, pentru «Aparat pentru învățarea semnalelor Morse»; **secția G:** Mihaela Iacob, Cristina Cojocaru, Maria Dilincăi, Mioara Cocea, Daniela Ungureanu, L. Costache, profesor Gheorghe Orueanu, Casa pionierilor din Roman, pentru «Povestea electromecanizată a Scufiței Roșii».

Premiul II colectiv (cîte un ceas de mînă și medalia de argint, inclusiv profesorului conducător):

Secția A: 6 elevi de la cercul de radio al Casei pionierilor din Tecuci, profesor Stelian Grigoriu pentru «Amplificator de 30 W Dally»; **secția B:** Nicolae Stinghe, Bogdan Marțian, Dan Rodeanu, Cristina Pucaciu, Vasile Ințe, Dragoș Marțian, profesor Virgil Marin, Școala generală nr. 19 din Brașov, pentru «Tablou general de distribuție»; **secția C:** Ionel Solomon, Constantin Nicula, profesor C. Culea, Casa pionierilor din Oltenița, pentru «Bricul Mircea»; Ion Manolache, Genovița Mușat, Viorel Postoacă, Costel Găgea, profesor H. Prițulescu, Casa pionierilor din Cîmpulung-Muscel, pentru «Flotă militară»; **secția D:** 6 elevi de la cercul de modelism al Casei pionierilor din Pucioasa, profesor Dumitru Diaconescu pentru «Istoricul aviației românești în machete»; **secția E:** Radu Pușcanu, Galina Mincu, M. Gheorghiu, profesor Alexandru Țaranu, Casa pionierilor din Piatra Neamț, pentru «Păpuși muzicale», Elena Aprodu, R. Bondoc, profesor Viorel Bărzoi, Casa pionierilor din Oltenița, pentru «Mozaic electronic»; **secția F:** Gheorghe Ittu, Gheorghe Chima, Marin Lancea, profesor G. Debu, satul Șinca Nouă, județul Brașov, pentru «Retroproiector»; **secția G:** J. Enache, V. Marin, N. Albu, profesor M. Dumitru, Casa pionierilor din Drăgășani, pentru «Grup de veioze».

Premiul III colectiv (cîte un stilou și medalia de bronz, inclusiv profesorului conducător):

Secția A: Toader Șeplecan, Ion Zăgreanu, Gheorghe Șeplecan, Ion Nemeș, Pavel Covaci, Grigore Coman, profesor Ștefan Angyalasi, comuna Budacul de Jos, județul Bistrița-Năsăud, pentru «Multimetru tranzistorizat»; **secția B:** Rolf Marcu, Deneș Albert, Dorin Almășan, profesor Nicolae Grec, Brad, pentru «Tobă electronică»; **secția C:** Dan Costea, Adrian Vișan, Gabriela Simion, Ion Ene, Florin Bărbieru, Gheorghe Tudorache, profesor A. Stoican, Casa pionierilor din Cîmpina, pentru «Planor RC-F3A» și «Motoplanor»; **secția D:** Mihaela Vîlceanu, Ambrozie Benea, Voichița Ionică, Petre Drăgoescu, profesor Gheorghe Păunescu, Petroșani, pentru «Machetă funcțională de mină»; **secția E:** Vivtor Berbescu, Marian Dragomir, Victor Andrei, Daniel Marinescu, profesor Ștefan Niculescu, Palatul pionierilor, București, pentru «Autodrom»; Maria Aramețeanu, Iuliana Bîrcea, profesor Octavian Damaschin, Cîmpia Turzii, pentru «Păpuși dansatoare; **secția F:** Elena Nimițan, Maria Savu, Gheorghe Parascan, profesor Vasile Sabin, comuna Ciprian Porumbescu, județul Suceava, pentru «Pitagora»; **secția G:** Mihai Fira, Petre Niculescu, Marcel Belciug, profesor Gheorghe Gheorghișan, Casa pionierilor din Craiova, pentru «Etajera școlarului».

Notă:

În cadrul premiilor, în afara prevederilor regulamentare, juriul a hotărît:

1. Să acorde o Mențiune specială a juriului elevului Ioan Boșcu din Sînicolaul Mare, pentru «Aparat multifuncțional» cît și pentru aportul excepțional adus în expoziție. Mențiunea va fi asimilată premiului III colectiv, secția F.

2. Să acorde tovarășilor profesori: Narcis Negulescu, Casa pionierilor din Suceava; Eugen Scînteie, Casa pionierilor din Botoșani, Gheorghe Hălău, Școala generală din Stejaru, județul Ilfov, Viorel Bărzoi, Casa pionierilor din Oltenița; Aurel Vasile Doroș, Casa pionierilor din Baia Mare; Alexandru Țăranu, Casa pionierilor din Piatra Neamț; Nicolae Bătrîneanu, Palatul pionierilor, București, cîte un stilou marca «Hero», iar profesorului Mihai Struc de la Casa pionierilor din Drăgășani, un stilou marca «Mont Blanc» și medalia de aur, în afara oricăror alte premii obținute, pentru contribuția excepțională adusă la reușita Expoziției «Minitehnicus 1972».

Continuare în numărul viitor.

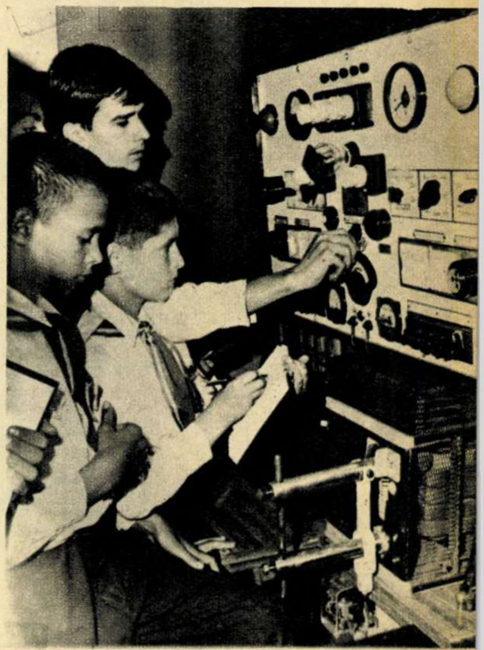

---

chipaiului clujean «Gloria Apusenilor», de la Școala generală 87, care va ridica ancora spre sfîrșitul lunii iulie, ne transmite un S.O.S. plin de neliniște. Patru dintre coechipieri pare-se că nu se vor prezenta la start: nu le dau voie părinții «care invocă diferite motive». Ce ne sfătuiți să facem? ne întreabă el. Să ne alegem, acum, în perioada de pregătire, alți tovarăși de drum sau să încercăm să-i convingem pe cei patru părinți?... Fără îndoială, cea de a doua alternativă pare a fi cea mai potrivită; doar cei patru coechipieri au făcut, după cum reiese și din scrisoare, o temeinică documentare și pregătire. În această «misiune diplomatică» e bine să cereți și sprijinul tovarășului comandant. Dar noi mai știm că orice echipaj are și «rezerve» tot atît de bine pregătite ca și restul echipajului. Noi vă urăm mult succes la izvoarele Someșului

Livezeanu Sorana-Anca, *secunda echipajului de fete «Bristena» (Casa pionierilor din Piatra Neamț) ne-a trimis o lungă scrisoare în care povestește peripețiile perioadei «de oțelire» dinaintea startului. Echipajul a plecat, cu rucsacurile și corturile în spate, să colinde potecile atît de mult, bătute de Calistrat Hogaș. Timp de 3 zile fetele au drumețit pe valea sălbatică a Cuiejdiului, pînă la obîrșiile lui din munții Almașului. Sub îndrumarea profesorului comandant Constantin Vernica, cele 10 expediționare se pregătesc intens pentru a explora «Țara Maramureșului», de unde a pornit Bogdan Vodă. Ele vor cerceta ocupațiile de căpetenie ale localnicilor.*

Elidia Fetecău, *din clasa a V-a a Școlii generale Scorțoasa — Dealul Frumos — județul Buzău, ne-a trimis o scrisoare încîntătoare prin marea ei sinceritate. Ea ne mărturisește, fără înconjur că, pînă acum, în cursul lungilor pregătiri făcute alături de cei nouă pionieri cu care va porni, spre sfîrșitul lunii iulie, în cercetarea Țării Vrancei, n-a izbutit să obțină decît titlul de «cea mai fricoasă membră a echipajului». Îi este frică de întunericul nopții și de sălbăticiunile pădurii, dar mai cu seamă o neliniștește posibilitatea întîlnirii cu ...moș Martin.*

Se pare însă că spaima Elidiei este, într-un fel, depășită de curiozitatea ei... științifică, deoarece ne scrie: «Pînă la urmă aș vrea să văd un urs dar să nu mă sperii».

Dragă Elidia, în Vrancea nu prea mișună urșii. Și, oricum, ei nu atacă oamenii, mai ales cînd aceștia sînt numeroși. Dimpotrivă, apropierea omului precum și glasul lui îi fac să se depărteze... strategic.

Cît despre frica de întunericul pădurii, primul semn că ești în stare să-ți învingi teama e hotărîrea ta de a porni în expediție. Zilele și nopțile pe care le vei petrece sub cerul liber, alături de ceilalți cercetători, sub conducerea profesorului comandant, sîntem siguri că-ți vor aduce titlul, pe deplin meritat: «Elidia cutezătoarea».

A.L.

M anualul „Vacanţei”

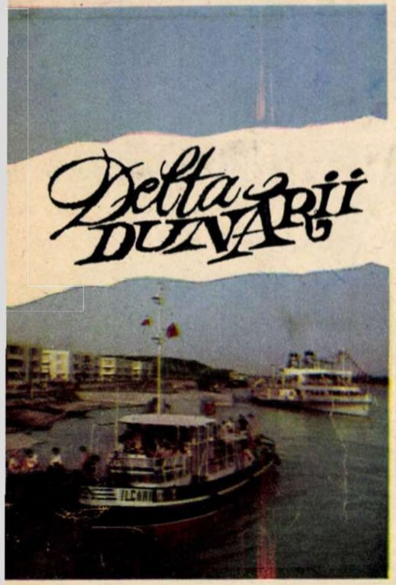

Uriaş amestec de apă şi pămînturi abia născute, loc de întîlnire a peste 300 de specii de păsări, grădină de nuferi, Delta Dunării este căutată de tot mai mulţi turişti.

În Deltă cuibăresc specii de păsări rare: pelicani, piciorongi, cormorani, stîrci, egrete, raţe şi gîşte sălbatice. Aici este singurul loc din Europa unde pelicanul se găseşte în stare liberă. Pe o suprafaţă relativ mică se întîlnesc variate forme de relief şi vegetaţie, de la dunele de nisip de pe Caraorman, cu aspect de deşert şi pădurea

O REVISTĂ EDITATĂ DE... O GRUPĂ DE PIONIERI

RADU AVRAM — Şcoala generală nr. 86, Bucureşti

Programul tău de vacanţă, dragă Radule, mi se pare foarte bun. Văd că ştii să-ţi organizezi timpul liber în aşa fel încît să şi citeşti, şi să te ocupi cu desenul care te pasionează atît de mult. Mă bucur că, aşa după cum spui, vrei să surprinzi cît mai multe instantanee de vacanţă pe care aştept să mi le trimiţi. Sigur, vacanţa mai înseamnă şi ore de odihnă şi recreere, practicarea unui sport (ai ales tenisul de cîmp şi ping-pongul), audiţii muzicale. Nu uita să-mi scrii despre excursia pe care o vei face împreună cu cei nouă colegi în judeţul Sibiu. Ei, dar cel mai interesant proiect mi se pare a fi acela pe care ţi l-ai propus împreună cu prietenul tău **Bogdan Botoreanu**, *de a alcătui un număr special al revistei voastre «Salut, pionieri!». Şi fiindcă a venit vorba despre această revistă, mărturisesc că aflu pentru prima oară despre o iniţiativă ca aceea a grupei voastre* **(grupa a II-a a detaşamentului clasei a VII-a A, Şcoala generală 86)** *de a edita o revistă proprie. Am în faţă ultimul număr din «Salut, pionieri!». Îl răsfoiesc: foarte atractiv, divers, oglindeşte multitudinea activităţilor pioniereşti, a preocupărilor, pasiunilor voastre. Sînteţi un colectiv de redactori pricepuţi, abordaţi cu succes diferite genuri publicistice: anchetă, interviu, reportaj. Nu lipsesc nici panoramicul cultural şi ştiinţific, versurile, paginile «magazin». M-au amuzat glumele, curiozităţile, «perlele» şcolăreşti şi mai ales «Mica publicitate», din care spicuiesc un exemplu: «Caut ajutor pentru cusut 2 nasturi la haină (!) — Costel G.» Excelent foiletonul «Farsorul» ca să nu mai vorbesc despre admirabilul personaj al revistei —* **«Dr. Ingenius»**. *Îi felicit pe cei care realizează ilustraţia. Într-un cuvînt, aveţi o revistă cu multe rubrici, cu titluri sugestive, cu sumar, cu anunţuri pentru numărul următor etc. Aşadar, aştept cu nerăbdare surpriza: ediţia specială de vacanţă, pe care aş dori să o prezint cititorilor noştri.*

Pix

ANCHETA LUI DAN BUZDUGAN

JUCĂRIILE

Nu rare sînt cazurile cînd mamele, mătuşile, bunicile nu pot înţelege de ce jucăria cea nouă zace uitată într-un ungher, iar prichindelul zburdă mai departe cu tricicleta sau ursuleţul peticit. Sau, închipuiţi-vă cît de mare este dezamăgirea copilului, văzînd că după lansarea în prima cursă, maşinuţa de tablă roşie sau albastră începe să se... dezintegreze.

Gama nu prea bogată de jucării precum şi calitatea lor pun adesea pe părinţi şi copii în faţa unei adevărate încurcături. Aceleaşi tractoraşe, aceleaşi maşinuţe şi tramvaie, nelipsitele pistoale cu apă, capse şi ventuză etc. Să fie chiar aşa? Se mulţumesc copiii cu atît de puţin?

Ce împiedică oare diversificarea sortimentului de jucării?

Reţinem, din răspunsul tovarăşului Gheorghe Mariş, economist la serviciul comercial din Întreprinderea «Romarta», ideea că în magazine există o largă desfacere a jucăriilor, dar necazurile vin de la cei ce le produc: «I.I.S. Electronica ne eliberează truse de construcţii radio descompletate; roboţii electrici şi mecanici, de la Fabrica de jucării din Oradea, în majoritatea lor, sînt defecţi (nu le funcţionează contactul pentru baterii şi, pe deasupra, se şi dezechilibrează). Tot de la Oradea ne vin şi trusele pentru construcţii de avioane. Sistematic, adezivul acestora este deja evaporat... Iar «Emailul Roşu» din Mediaş are restanţe în livrarea de triciclete şi trotinete încă din trimestrul I şi II...»

Ce să mai spunem?

De ce nu găsim oricînd caseta de clădit *«AR—CO»*, produsă de cooperativa Arta lemnului-Bucureşti? Aceste cuburi simple, combinate în fel şi chip, reprezintă de fapt prima întîlnire cu legile staticii. Dar plăcile de traforaj furnizate de «Tehnica nouă» Sibiu, atît de utile în dezvoltarea îndemînării şi măiestriei copilului, de ce se găsesc atît de rar? Unde sînt eroii istorioarelor hazlii imaginate de scriitorii noştri, care fac şi ele parte din microcosmosul copiilor?

Poate că ar fi folositoare nişte «consilii ale jucăriilor» din care să facă parte pedagogi, psihologi, medici şi părinţi care, în urma unor teste, să indice jucăriile corespunzătoare fiecărei vîrste. V-aş ruga, copii, să-mi scrieţi ce fel de jucării v-ar interesa. Poate că aveţi voi înşivă idei privind noi tipuri de jucării. Scrieţi-mi, să le discutăm împreună.

Dan Buzdugan

PRACTIC

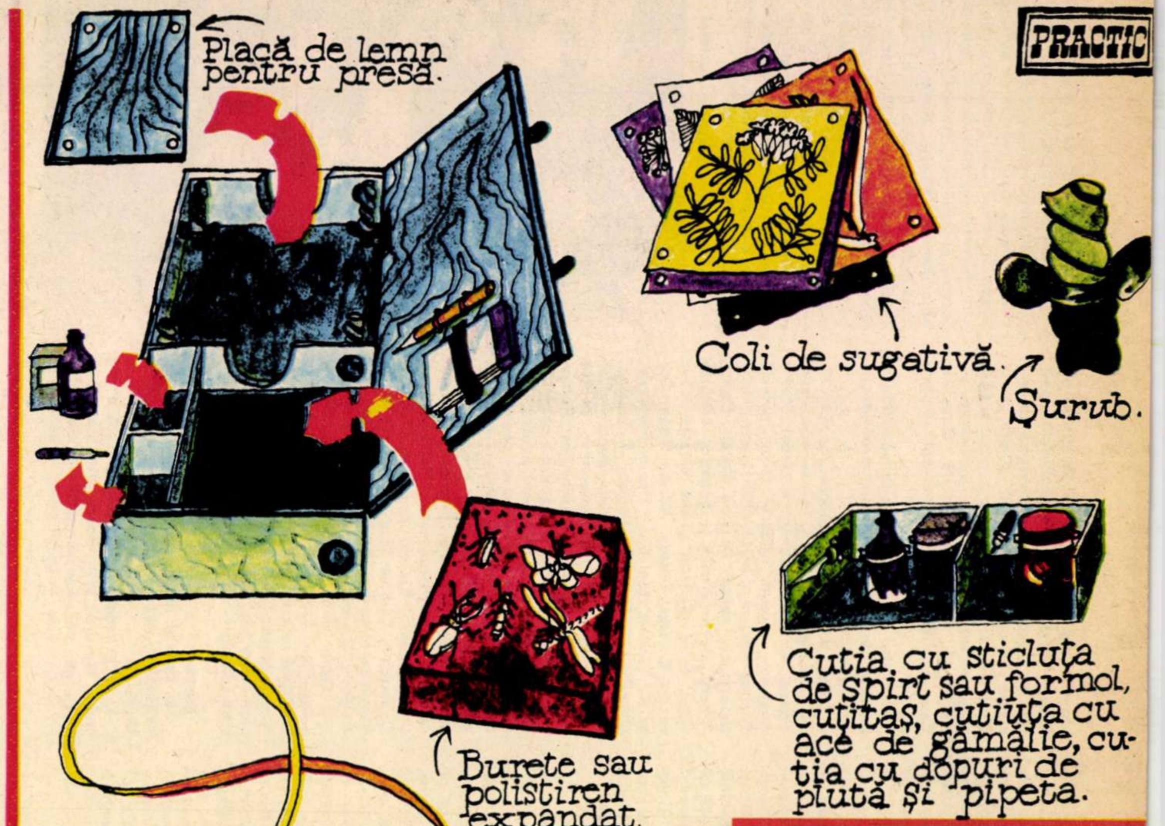
Placă de lemn pentru presă.
Coli de sugativă.
Şurub.
Burete sau polistiren expandat.
Cutia cu sticluţa de spirt sau formol, cuţitaş, cutiuţa cu ace de gămălie, cutia cu dopuri de plută şi pipeta.

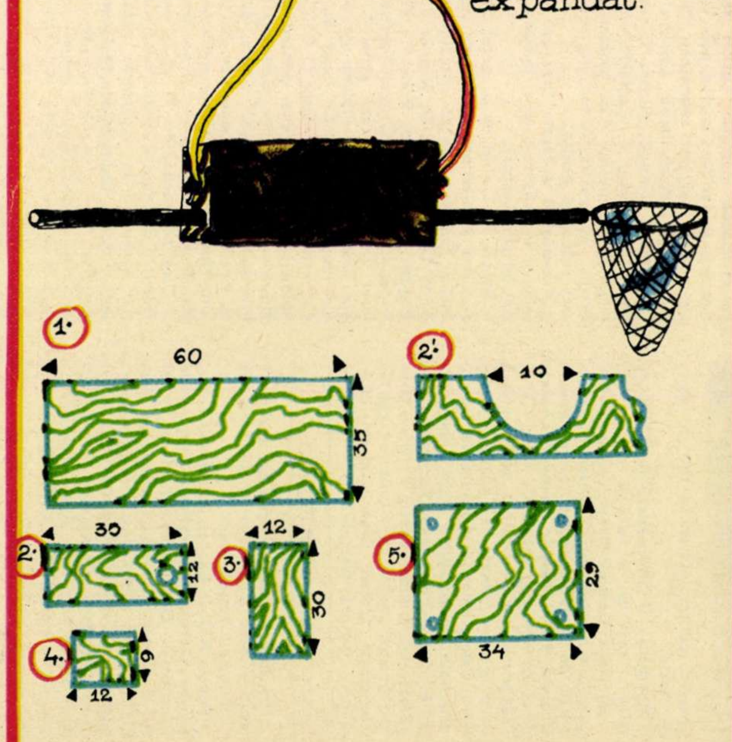

TRUSĂ PENTRU IERBAR ŞI INSECTAR

Iată o *trusă* foarte practică şi utilă tinerilor naturalişti, pentru alcătuirea *insectarului* şi *ierbarului*.

Materiale necesare: scîndură, PAL sau placaj, resturi de piele, elastic, 4 şuruburi (L=10 cm) cu piuliţă fluturaş, 2 balamale, 1,20 m chingă de stor, cuie, o bucată 29/34 burete sau polistiren expandat.

Execuţie: Tăiaţi scîndura conform dimensiunilor din desenele alăturate: nr. 1 — de două ori; nr. 2 — de trei ori; numerele 3,4 şi 5, fiecare, o dată. Apoi le încleiaţi. Cu ajutorul burghiului faceţi orificiile pentru plasa de fluturi în piesele nr. 2, iar în două dintre ele se taie profilurile, ca în piesa 2'. Încă 4 orificii sînt necesare la piesele nr. 1 şi nr. 5, avînd grijă să corespundă între ele precum şi grosimii şuruburilor. Piesa nr. 5 şi şuruburile au rolul de presă pentru plante. Se fixează benzile de piele sau elastic, pentru notes, creion, sticluţa cu spirt, cutia de ace cu gămălie, cuţitul şi pipeta, cutia cu dopuri de plută. Lipiţi bucata de plută sau polistiren cu vinarom sau aracetin în despărţitura pentru insectar. Decupaţi în cele 4 colţuri ale foilor de sugativă locul în care se fixează şuruburile. Cu cîteva cuie fixaţi chinga de stor sau o curea ca în imagine, pentru ca să puteţi purta pe umăr trusa, atunci cînd plecaţi să adunaţi plante şi insecte.